

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/01 (34) • 24 Ağustos 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalist savaş ve saldırganlığa,
ırkçı-şoven kışkırtmalara karşı**

**1 Eylül'de
alanlara!**



İÇİNDEKİLER

Kürt halkına yönelik kirli savaş	
tırmandırılıyor	3
Savaş tanrılarının barışını istemiyoruz! .	4
BDSP'den Antep açıklaması	5
Sendikal ihaneti pançalama görevi... .	6
Devlet terörüne geçit vermeyelim!	7
Blokaj eylemine özel güvenlik terörü . .	8
Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun ile	
konuştuk	9
Micha, Türk Metal ihanetiyle son... . .	10
Metal İşçileri Birliği'nden açıklama. . .	11
Deri-İş Sendikası ve DDSB'nin Trexta	
örgütlenmesindeki...	12-13
Ali Bayram ile Trexta ve yaşanan süreç	
üzerine.	14-15
Barış sorunu - V. I. Lenin...	16-17
1 Eylül Dünya Barış Günü!...	18-19
Grev katliamının arkasında sömürü	
cehennemi var!...	20
Güney Afrika polisi katletti!	21
"Barometre fırtınayı gösteriyor!"... .	22-23
İşçiler hakları için eylemde!	24
Havayolu çalışanlarının grev sınavı... .	25
İşçilerden dinliyoruz: 16 ton...	26-27
4+4+4 gerici eğitim sistemi..	28
Hacıbektaş şenliklerinin	
gösterdikleri	29-30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/01 (34) * 24 Ağustos 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların gündemde olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bunun karşısında sendikal bürokrasi cephesinden yansıyanlar, yeni bir ihanet süreci işletildiğinin izlerini taşıyor. Tüm bu gelişmeler bir arada ele alındığında sınıfa dönük devrimci müdahalenin yakıcılığı ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin önemi her geçen gün daha da artıyor. Bu mücadele her tür ve düzeydeki bürokratik sendikal anlayış ve pratiği kapsamak durumundadır.

Bu bilinçle hareket eden sınıf devrimcilerinin yürüttüğü siyasal sınıf faaliyetine ve deneyimlerine gazetemizin bu sayısında geniş bir yer ayırmış bulunuyoruz. Bu çerçevede, Trakya BDSP'nin çağrısıyla geçtiğimiz günlerde Çorlu'da gerçekleştirilen işçi toplantısının sonuçlarını ve Deri-İş eski Çorlu temsilcisi Ali Bayram'la yapılan röportajı okurlarımıza sunuyoruz. Deri-İş bünyesinde yaşanan sorunlara açıklık getirmesi ve deneyim sunması bakımından yapılan bu değerlendirme ve röportajın işlevsel olduğunu düşünüyoruz.

Sınıf cephesinden yansıyan bir başka olgu ise halihazırda devam eden lokal işçi direnişleridir. Bugün İstanbul, İzmir gibi kentlerde azımsanamayacak sayıda işçi direnişi gündemdedir ve her geçen gün bu direnişlere bir yenisi eklenmektedir. Geline aşamada çeşitli mevizlere dağılmış tekil direnişlerin birleşik bir mücadele hattına kavuşturulması sınıf devrimcilerinin önünde duran bir başka sorumluluk alanına işaret etmektedir.

Kürt hareketinin Şemdinli çıkışı ve sonrasında yaşanan gelişmeler siyasal gündemdeki ağırlığını korumaya devam ediyor. Kürt halkının direnişi ve iradesi karşısında bozguna uğrayan Türk sermaye devleti gemi azıya almış, her türlü kirli savaş uygulamasını devreye sokmuştu. Geline yerde Antep'te patlatılan bombanın ardından Kürt halkına yönelik ırkçı-şoven saldırganlık çok daha boyutlandırılmış durumda. Türk sermaye devleti, bu provokatif saldırı üzerinden bir taraftan Kürt



düşmanlığı çizgisinde kara propaganda yürütüyor, faşist çeteleri kışkırtarak sokağa salıyor, BDP binalarını yağmalatıyor, öte taraftan saldırıyı Baas rejimiyle ilişkilendirerek Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleye meşruluk zemini yaratmaya çalışıyor.

2012 1 Eylülü'ne tam da bu siyasal atmosfer üzerinden giriyoruz. Bir yanda sınıfa dönük kapsamlı yıkım saldırıları öte yanda emperyalist savaş ve saldırganlık... Kürt halkına dayatılan imha-inkar politikaları... Sınıf devrimcileri olarak 1 Eylül'e yönelik hazırlıklarımızı bu gündemler üzerinden ele almalı, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" ekseninde sınıf ve emekçi kitleleri mücadeleye seferber etmek için çabalarımızı yoğunlaştırmalıyız.



Kürt halkına yönelik kirli savaş tırmandırılıyor...**Kardeş halklara yönelik saldırganlığa ve şoven histeriye karşı mücadeleyi yükseltelim!**

Antep'teki bombalı saldırı, Kürt hareketinin net bir şekilde mahkum etmesine karşı PKK'ye mal edilmeye çalışılıyor. Hükümetiyle, muhalefetiyle, "sivil toplum" kurumlarıyla, özellikle de satılık medyasıyla tüm düzen cephesi bu amaç etrafında tam bir ittifak oluşturdular. İlk andan başlayarak linç sürülerinin tasmaları salındı. Kürt halkına yönelik şoven histeri dalgası ve linç kampanyaları bir kez daha çığırından çıktı. Din tacirlerinin komuta ettiği sermaye cephesi, doğrudan sorumluluğunu taşıdığı Antep'teki kanlı saldırıyı dahi, halklar arası düşmanlığı körüklemenin malzemesi haline getirmeye uğraşıyor. Timsah gözyaşları eşliğindeki bu utanç verici uğraş, bir yandan Kürt hareketinin son aylardaki moral gücünü darbelemeyi, bir yandan da iktidarın Suriye'ye yönelik saldırgan politikalarına toplumsal desteği büyütmeyi hedefliyor.

Hükümet sözcülerinin, burjuva medyanın "tüm oklar PKK'yi gösteriyor" demesi, halihazırda tümüyle mesnetsiz bir iddidir. Fakat daha da önemlisi bu iddiaların hiçbir anlamı yoktur. Zira nereden bakılırsa bakılsın bu karanlık provokasyon, yalnızca sermaye devletinin tırmandırdığı kirli savaş politikalarına hizmet etmektedir.

Bununla birlikte devletin Antep'teki gibi lanetlenen bir saldırının sorumlusu olarak neden kolayca Kürt hareketini boy hedefine çevirebildiği de ayrıca sorgulanmayı hak etmektedir. Keza '90'ların başına kadar Türk sermaye devletine vurulan ağır darbelerle karşı terör demagojisinin neden kolayca prim yapmayıp da '90'ların ortalarından başlayarak yapabildiği de sorgulanabilmelidir. Aynı şekilde ilk serhildanlar dönemindeki sempatinin yerini giderek nasıl kolayca körüklenene şoven histeri dalgalarına bırakabildiği üzerine de düşünülmelidir. Bugün kirli savaş medyasının sadece geçmişini taşıyarak, Antep saldırısından Kürt halkına yönelik şovenizm zehri üretme başarısı başka türlü tam anlaşılamaz.

İçerde ve dışarda kirli savaş ve saldırganlığın sonuçları...

Öte yandan saldırının Kürt hareketi üzerinden Suriye ile ilişkilendirilmesi, Türk burjuvazisinin izlediği kirli siyasetin bir başka yansımasıdır. İçerde "açılım", dışarda "komşularla sıfır sorun" söyleminden, içeride ve dışarda savaş ve saldırganlık çizgisine savrulan dinci-gerici iktidar, son aylarda bu tür bayağılıklardan ciddi ciddi medet umuyor. Dış politikada batağa saplandığını bizzat akıl hocaları itiraf etmektedirler. "Bölgesel aktör olma" (bir başka deyişle ABD hegemonyasının bölgedeki temel tetikçisi olma) hevesi ve Kürt sorunu üzerinden yaşadığı korkular, dinci-gerici iktidarı Suudi Arabistan ve Katar gibi kokuşmuş rejimlerle kol kola savaş taşeronluğuna sürükledi. Düne kadar ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi ile başlıca çelişki kaynağı olan İran politikası iflas etmiş durumda. ABD emperyalizmiyle "benzersiz işbirliği"ne rağmen, Suriye'ye yönelik kirli savaştan umduğu kısa dönemli zafer hayalleri suya düştü. Dahası bu sürecin bir aşamasından itibaren, Kürt hareketi ve bölgedeki tüm



Kürt halkına moral veren bir Güney-Batı Kürdistan gerçeğine çarptı.

Bu aynı dönemde içerde de paralel bir süreç yaşanıyor. Özellikle son bir ayda Kürt hareketi merkezli yaşanan gelişmeler, dinci-gerici iktidarın özgüvenine ve şişirdiği istikrar balonuna ağır darbeler vurdu. 2011 Haziran seçimlerine kadar gizli müzakereler, açılım söylemleri vs. yollarla Kürt hareketini aldatma-oyalama taktiği işe yaramış, Kürt halkında yanılsamalar yaratılabiliyordu. Seçim başarısının hemen ardından başlayarak "devletin tüm imkanlarını kullanarak terör örgütünü yok edene kadar mücadele" çığırıklığı yeniden ön plana çıktı. O günlerden itibaren yasal Kürt siyasetçilerine yönelik süreklilikli avı tırmanışa geçti. Şimdiye dek çocuğuyla yaşlısıyla 10 bine yakın Kürt, KCK davası kapsamında tutuklanıp hapse kapatıldı. Yine seçim sürecinin hemen ardından avukat-aile görüşleri engellenerek Abdullah Öcalan'a katı bir tecrit uygulanageldi. Kirli savaşın bu denli yoğunlaştırılmasına karşı PKK'nin yanıtı doğal olarak silahlı eylemleri arttırmak oldu.

Sermaye cephesinin şiddetli histeri nöbeti...

Son bir aydaki gelişmeleri, bu sürecin en yoğunlaşmış aşaması sayabiliriz. PKK'nin 15 Ağustos'un öngünlerine denk gelecek şekilde başlattığı ve günlerce sürdüğü "Şemdinli harekâtı" başta AKP olmak üzere sermaye cephesinin acizliğine yeni bir halka ekledi. Şemdinli gerçeği gündemdeki yerini koruyorken CHP milletvekili Hüseyin Aygün'ün Dersim'de alıkonulması, fakat özellikle ardından yaptığı açıklamalar düzen cephesinde yeni sarsıntılara yol açtı. Henüz bunun sersemliğinden kurtulamayan egemenler, 17 Ağustos'ta HDK heyetinin gerilla kontrolüyle karşılaşması üzerinden yansıyan görüntülerin hazımsızlığıyla yüz yüze kaldılar. "İkinci Habur" vakası olarak lanse edilen bu olay, Hüseyin Aygün'ün ilk açıklamaları vesilesiyle başlatılan linç kampanyasının yönünü doğrudan yasal Kürt siyasetine çevirdi.

Kirli savaşın tüm içişleri bakanlarının toplumda yarattığı mide bulantısını başarıyla devam ettiren son İçişleri Bakanı'nın Hakkari hezimetine rağmen, sermaye devleti hala şoven histeriyle Kürt halkını sindirebileceğini umuyor. CHP gibi temel bir düzen partisine mensup Hüseyin Aygün'ün kısmen



çarketmesi, histeri nöbeti geçiren sermaye cephesini muhtemeldir ki temelsiz yanılsamalara itmiştir. 30 yılı aşkındır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş deneyimi orta yerde duruyorken, Kürt hareketinin kan can bedeli kopardığı yasal siyaset alanını şoven histeriyle daraltma çabasının başka hiçbir açıklaması olamaz. Nitekim Kürt hareketinin belli başlı temsilcileri de ortadaki gerçekleri din ve kan tacirliği yapan AKP sözcülerinin suratlarına bir şamar gibi çarpmaktan geri durmadılar.

Emperyalizme tetikçilik sermaye iktidarını uçuruma sürüklüyor!

AKP, içerde ve dışarda güttüğü saldırgan politikalar sonucu yaşadığı itibar kaybını gidermek için bir kez daha kan tacirliğinden medet umuyor. Antep'teki kanlı saldırı buna adeta yeni bir kuvvet kazandırmıştır. Dümeninde dinci gericiliğin olduğu sermaye cephesinin halklar arası düşmanlığı körükleme ve kirli savaş tırmandırma çılgınlığına sürüklenmesi, dışarda ve içerde yaşadığı acizliğin bir dışavurumudur. Bugüne kadar işçi ve emekçi yığınlarından gördüğü pasif desteği şoven histeri dalgasına tahvil etmeye çabalaması da gene yaşadığı acizlikten kaynaklıdır. Dinci-gerici iktidarın ABD ile kölece bağımlılık ilişkileri o denli derindir ki, bizzat kendisinin düşüp paramparça olacağı derin bir kuyu kazmayı bile göze alabiliyor. ABD emperyalizminin bölgesel tetikçiliğine soyunmanın ve bu yoldaki çuvalamanın yarattığı bir kendinden geçmişlik de denilebilir buna.

Bugüne kadar olduğu üzere bu gidişatın yarattığı faturanın ölüm, yıkım, kan ve gözyaşından oluşan kısmı işçi sınıfı ve emekçiler ile tüm kardeş halklara ödetilecektir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu gidişata sadece seyirci kalılabileceğini düşünmeleri büyük bir yanılgıdır. Ya sermaye iktidarı ve emperyalist cellatlara karşı sosyalizm bayrağıyla mücadele sahnesine çıkılır ve böylelikle emperyalizmin bölge halklarına dayattığı halklar boğazlaşması sahnesi dağıtılır. Ya da eninde sonunda bu sahnenin en ağır faturasını yüklenen kanlı figüranları haline gelinir. İlki bizi tüm halkların özgürlük ve eşitlik temelinde kardeşçe birliğine ve kalıcı barışa, ikincisi ise emperyalizmin insanlığı sürüklediği karanlık geleceğe ve köleliğe götürür.

Savaş tanrılarının barışını istemiyoruz!

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşıyor. Düzen partilerinin liderleri 1 Eylül vesilesiyle en bayat barış temennilerinin yer aldığı demeçlerini sıralayacak, bunun yanında “teröre lanet” okuyacaklar. Barış havarilerinin bu söylevleri sırasında, söz ile pratikleri arasındaki uçuruma, barışın çıkmaza girmesinde hep karşı tarafın suçlanmasına ve barış kavramının emperyalist kapitalist sistemin darmadağın ettiği yaşamların üzerini örtmek için kullanılan nasıl bir ideolojik kalıp olduğunu izleyeceğiz.

Oysa ağızlarından barışı düşürmeyenler değil midir ki; emekçileri, kardeş halkları birbirine boğazlatan, emekçi çocuklarını rant ve çıkar savaşlarında harcayan, ülke sanayisini işçi ölümleri üzerine kuran? Teröre prim vermeyeceklerini söyleyenler değil mi ki; en ufak bir hak arama eyleminde dahi işçileri gaza boğan? Ölüm timleri polislerine verdikleri yetkilerle onlarca kişinin polis kurşunuyla, sokak ortasında katledilmesine, işkence edilmesine sebep olan... Bu devletin yargısı değil mi kızlık zarına zarar vermeden çocuğuna tecavüz eden babaya ceza indirimini veren? Sivas davasında olduğu gibi insanlık suçunu zamanaşımına uğratan, yakanları aklayan... Halklar arasına ektikleri nefret tohumlarıyla ırkçılık ve şovenizmi azdıran, linç kültürünü yaşamımızın bir parçası haline getiren. Alevilere yönelik şiddeti “münferit” olarak kodlayarak cezasız bırakan ve teşvik eden. Gün ve gün artarak işlenen kadın cinayetleri karşısında üç maymunu oynayan.

Burjuvazinin hüküm sürdüğü bu toplumsal düzende tam bir şiddet hakim. Barış söylemi arkasından kendine haklılık bulan bir şiddet.

Son birkaç yıla bakınca bile yüzbinlerce kişinin katledildiği işgal ve savaşların hep “barışı sağlamak” adı altında gerçekleştirildiğini görürüz. Zulüm gören ülkelere barışı getirmek, bu ülkeleri terörden kurtarmak... Çünkü binlerce yıllık sömürü ve özel mülkiyet düzeninin getirdiği şiddet ve zor yüzünden, bunun yarattığı yıkım yüzünden emekçiler barışa aç ve barış kavramı üzerinden emekçilerin duyguları istismara oldukça açık. Yani barış söylemleri üzerinden emperyalist ve kapitalist sistemin temsilcileri sınırsız demagoji yapabiliyor, emekçileri aldatıyor, yalanlarını yutturabiliyorlar. Balkanlar’ı, Afganistan’ı, Irak’ı, Lübnan’ı, Libya’ı ve daha birçok yeri talan eden emperyalist saldırganlık ve dizginlerinden boşanmış militarizm, kan ve barbarlıktan başka bir şey değildi. Ama bunların hepsi barışı tahsis etmek, demokrasi sağlamak için değil miydi?

Ama yine de barış sözcüğünü ağızlarına sakız yapmak onların hakkı! Öyle mi? Hiç de değil?

Öncelikle sınıflı toplum yapısı içinde barışın her sınıf için anlamı farklıdır. Yani sınıf çıkarlarından bağımsız, herkes için aynı anlamı ifade eden bir barıştan söz edemeyiz. Örneğin kapitalistler için kârın maksimum olduğu, sömürü politikalarının herhangi bir sorun olmadan uygulandığı bir fabrikada iş barışı hakimdir. Ama işçiler ne zaman ki yıkım ve sefaletle başkaldırırsa işte iş barışı bozulur. İşçilere yönelik baskılar başlar. İşçilerin örgütlülüğü, direnci sağlamsa kazanımlar elde eder, işçilerin yaşam koşullarını iyileştirecek düzenlemeler yapılır. Fabrikada yeni ilişkiler hakim olur.

Savaş ve şiddetin kaynağı ise özel mülkiyet düzenidir, bugün için emperyalist-kapitalist sistemin ta

kendisidir. Sürekli savaş ve şiddet üreten ve kendini ancak savaş ve şiddetle ayakta tutan kapitalistlerin sınıf egemenliğidir.

AKP şefi Erdoğan ve müritleri bayram öncesi ve bayramdaki gelişmeler üzerine yaptıkları açıklamalara “teröre” lanet okuyarak başladılar, akan kanın durmasını istediklerini söyleyerek bitirdiler. Kan ve zulüm üzerinden daha çok oy çıkarmayı hesap eden Erdoğan, bunun için ne kadar “terörist” kanı dökmeleri gerekirse bundan sakınmayacaklarını da gururla duyurdu.

Bu devlet kurulduğundan beri, baskı ve zulüm Kürtler’in üzerinden eksik olmamıştır. Kürtler inkar ve asimile edilmeye çalışılmış, anadili yasaklanmış, köyleri yakılmış, kadınlarına tecavüz edilmiş, babalar çocuklarının önünde katledilmiş, binlerce siyasetçi ve aydın zindanlara tıkılmış, gerillalar kimyasal silahlarla katledilmiştir. Uludere’de çoluk-çocuk bombalanmış, devletin savaş politikalarının neden olduğu her asker ölümünün ardından sokağa salınan linç taburları Kürt kurumlarını, evlerini yakar, yıkar olmuştur. Şimdi barışa çomak sokanları işaret ederken, ölümlerin, akan kanın sorumlusunu tespit ederken sorumluluğu hiç de bu zulme karşı başkaldıran Kürt halkının üzerine yığamayız. Barışın önündeki engel, bu şiddeti yaratan burjuvazi ve onun devletinden başkası değil. Dolayısıyla barışı konuşacaksak bunun da Kürt halkının ezilmesi pahasına yapıldığı bir barış değil, Kürt ulusunun haklarının ve özgürlüğünün tanındığı halkların tam eşitliğine dayalı bir barıştan ancak bahsedebiliriz.

AKP’li dinci-gericiler Kürt sorununda olduğu gibi Suriye’ye yönelik saldırgan politikalarına meşruluk kazandırmak için de aynı ikiyüzlü barış-şiddet söylemlerine sarıldılar. Esad’ın bayramı kana buladığını belirttiler. Hatta Suriye’ye yönelik

askeri hareketin zeminini düzlemek için altyapı çalışmalarını bayramda dahi sürdürdüler. Antep’teki bombalı saldırının Suriye devletinin işi olabileceğini dile getirdiler. Bunu Obama’nın açıklamaları izledi. Kimyasal silahların “kırmızı çizgileri” olduğunu belirterek bunun bir askeri müdahalenin nedeni olduğunu söyledi.

Yine bilindik ezberler...

ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki planlarının gereği olarak Suriye ve İran’a namlularını doğrultan Türk sermaye devleti, silahlı çetelere her türlü desteği sağlayarak Suriye’de iç savaşı kışkırtıyor. Başta Suriye olmak üzere Ortadoğu’da akan ve akacak olan kanın dolaysız sorumluluğunu taşıyan Türk sermaye devleti böyle yaparak emperyalizmin tetikçisi olduğunu da kanıtlamış durumda. “Suriye halkını Esad’ın zulmünden korumalıyız” yalanları bir yana ülkemizin komşu halklara karşı bir savaş üssü olarak kullanıldığı açıkça ortada. Türkiye emperyalizmin bölgedeki saldırganlık üssü ve Türk burjuvazisi de emperyalizmin vurucu gücüdür.

O zaman barış ve özgürlük naraları ile emekçi halklara savaş ve yıkımdan öte bir şey vermeyen emperyalistlerin ve onların tetikçilerinin “barışı” ancak kendi egemenliklerini sağladıkları ölçüde hayat bulur. Halklar köleleşmiş, sefalet boyutlanmış... Benden sonrası tufan...

Emekçi halklar, barışı ancak emperyalist haydutlara ve onların tetikçilerine, kendi gerici iktidarlara karşı mücadele ile elde edebilirler.

Savaşlar ve şiddet bugün emperyalist-kapitalist



sistemin eseridir. Dolayısıyla kapitalistlerin kendi yazdığı savaş senaryolarına karşı önerdikleri barış ise kan sahneleriyle bezenmiş bir filmin kötü sonundan başka bir şey olamaz. Savaşın ve şiddetin kaynağını ortadan kaldırmadan özlemini çektiğimiz barışa ulaşamayız. Türkiye’de, Ortadoğu’da ve dünyada emekçi halkların kardeşçe yaşadığı, sömürü, baskı, zulüm ve şiddetin olmadığı bir düzen ancak kapitalizme karşı savaşla mümkündür.

Örgütlerden 1 Eylül çağrısı

Türk Tabipleri Birliği (TTB), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ve Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), 1 Eylül Dünya Barış Günü’ne yönelik olarak ortak basın açıklaması yaptı. Açıklamada, “TTB, DİSK, KESK ve TMMOB olarak 1 Eylül’de tüm kentlerde alanlara çıkıyoruz” denildi.

Alman faşizminin Polonya’yı işgal etmesi ile başlayan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın başladığı günü unutmamak, barış çılgınlığını haykırmak için, 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde alanlara çıkacaklarını duyuran dört örgüt, paylaşım savaşlarının kirli tarihinin bugün de ne yazık ki aynı vahşeti ile devam ettiğinin altını çizdi. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“1 Eylül’de Türkiye’de tüm savaş karşıtlarının seslerini birleştirme zamanıdır!

1 Eylül’de Suriye’ye emperyalist müdahaleye ve savaş tamtamlarına hayır deme, halkların kardeşliğini yüksek sesle hep birlikte haykırma zamanıdır!

Bizler emek ve meslek örgütleri olarak, yapılabilenen tüm kentlerde, alanlarda ve meydanlarda savaş karşıtlarını birlikte mücadele etmeye davet ediyoruz.”

Antep’te patlayan bombanın ardından Kürt halkını hedef alan ırkçı-şoven saldırganlık tırmandırılıyor...

Kürt halkıyla dayanışmak için işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini büyütelim!



Antep’te gerçekleştirilen saldırının ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 22 Ağustos tarihinde gelişmelere dair yazılı bir açıklama yaptı. BDSP’nin açıklamasını sunuyoruz...

Türk sermaye devleti, Antep’te gerçekleşen ve 9 kişinin yaşamını yitirmesine, onlarca insanın yaralanmasına neden olan bombalı saldırı üzerinden Kürt halkı ve hareketine karşı ırkçı-şoven bir saldırı kampanyası başlatmış bulunuyor.

20 Ağustos’ta patlayan bombanın henüz tozu dumanı dağılmadan düğmeye basan sermaye devleti ve tetikçi medya, bu provakatif saldırıyı bir taraftan PKK’nin üzerine yıkmaya öte taraftan Suriye’deki Baas rejimiyle ilişkilendirmeye çalışmaktadır. Türk sermaye devletinin bu kara propagandayla Suriye’ye yönelik emperyalist müdahaleyi ve bu süreçte üstlendiği uğursuz rolü meşrulaştırmak, yanı sıra Kürt halkının Batı Kürdistan’da elde ettiği kazanımları boğmanın zeminini oluşturmak istediğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Batı Kürdistan ve Şemdinli çıkışı karşısında tam bir açmaz içerisine düşen, tüm kirli savaş yöntemlerini kullanmasına rağmen Kürt halkının direnişini ve iradesini kıramayan Türk sermaye devleti, gelinen yerde bu tür provakatif saldırıları kendi kirli politikalarının dayanağı haline getirmeye çalışmaktadır. ırkçı-şoven propaganda ile emekçiler etnik-mezhepsel ayrımlar üzerinden karşı karşıya getirilmek istenmekte, yaratılan zehirli atmosfer üzerinden başta Kürt halkı olmak üzere bölge

halklarına yönelik saldırgan politikalar meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Sermaye devleti ve burjuva medyanın elele yürüttüğü bu gerici kampanyayla birlikte faşist saldırganlığın ilk hedefi Antep’teki BDP binaları oldu. Bu çerçevede ipleri çözölen faşist çeteler BDP’nin Antep Şehit Kamil İlçe Binası’nı ateşe verdi. Ardından BDP il binasına saldıran faşistler parti binasının camlarını kırdı. Yine bu süreç içerisinde BDP’nin İstanbul Bahçelievler parti bürosuna tehdit mektubu ve molotof kokteyli bırakıldı. Yürütölen şoven-ırkçı kampanya eşliğinde BDP binalarının yakılıp tahrip edilmesi, Antep’teki saldırının PKK ve Suriye’ye bağlanmaya çalışılması, sermaye devletinin patlayan bombalar üzerinden yaptığı kirli hesaplara ayna tutmaktadır.

Dolayısıyla, Antep’te gerçekleştirilen provakatif saldırı üzerinden yürütölen ırkçı şoven propaganda karşısında Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek, Kürt halkının kazanımlarını sahiplenmek ve sermaye devletinin saldırıları karşısında birleşik devrimci mücadeleyi büyötmek, işçi sınıfı ve emekçilerin önünde yakıcı bir görev olarak durmaktadır.

BDSP olarak, işçi sınıfı ve emekçileri Türk sermaye devletinin emperyalist güçler hesabına savaş çıkırtkanlığını yükselttiği, başta Suriye olmak üzere komşu halklara yönelik savaş politikalarına hız verdiği, Kürt halkına karşı kirli savaş ve saldırganlığı tırmandırdığı bir dönemde “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)
22 Ağustos 2012

Patlamanın ardından Kürtlere abluka

Antep’teki patlamanın ardından ölkö geneline yayılan ırkçı-faşist saldırganlık kendini gösterdi.

Antep ve İstanbul’da BDP il ve ilçe binalarına yönelik faşist saldırıların ardından Kocaeli’de BDP’nin il binası faşistler tarafından ateşe verildi.

Kocaeli’de Özgürlük Meydanı’nın karşısında bulunan BDP Kocaeli İl Örgütü, saldırıya uğradı. 6. katta yer alan dairenin giriş kapısı benzin dökölerek yakıldı. İçeriye de sıçrayan yangın maddi hasara yol açtı.

Gece saatlerinde BDP binasına gelen bir şahıs elindeki benzin bidonu ile kapı ve çevresine benzin döktükten sonra ateşe vererek kaçtı.

Diğer yandan, BDP Derince İlçe Başkanlığı binası da saldırıya uğradı.

Adana’da ise Kürtlerin yoğun olarak oturduğu mahalleler yüzlerce polis tarafından abluka altına alındı. Asri Mezarlık bölgesinde polis abluhasına tepki gösteren gençler ile polis arasında çatışma çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kürt halkına yönelik saldırganlık sürüyor...

“Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”

Antep’te meydana gelen patlamayı fırsat bilen düzen güçleri, inkar ve imha politikalarını linç çağrılarıyla birlikte devam ettiriyor.

Burjuva basın bu linç çağrılarında özel bir rol üstlenirken asker cenazeleri de bu amaçla istismar ediliyor. Bir asker cenazesi sırasında camide açıklama yapan BBP Genel Başkanı Mustafa Destici’ye asker ailesi bile itiraz ederek ölüleri üzerinden şov yapılmasını istedi.

“Teröre lanet” adı altında Kürt halkına düşmanlığı körükleyen açıklamalar yapılırken işçi ve emekçilerin arasında ayrımın oluşması için yönlendirici haberler yapılıyor. Patlamanın olduğu andan itibaren eylemin PKK tarafından yapıldığını açıklayan burjuva basın HPG’nin açıklamasını da çarpıtarak “üstlen(e)medi” vurgusuyla verdi. Gaziantep Valisi Erdal Ata, Antep’teki patlamayla ilgili olarak, “Her ne kadar önce kabul ettiler sonra inkar ettilerse de tamamen PKK’nın yaptığı bir faaliyet” açıklamasını yaparken Ata’nın hangi somut verileri referans aldıysa meçhul! Amaç emekçilerin kafasında gerçeklerden kopuk bir “PKK saldırısı” algısı yaratarak Kürt halkının meşru talep ve eylemleri karşısında nefreti körüklemektir. Antep başta olmak üzere bir dizi bölgede BDP binalarına saldırı, taciz ve tehditlerin düzenlenmesi tesadüf değildir.

ırkçı-faşist açıklamalarda yer alan üslupta da insanlık ölçütlerinin dışına çıkılmaya başlandı. AKP Erzurum Milletvekili Muhyettin Aksak, katledilen PKK’liler için “Etkisiz hale getirildi” yerine “Gebertildi” denmesinin daha uygun olduğunu savunabildi. Aksak gibi düzen sözcüleri eliyle yapılan açıklamalar bir bütün olarak sürdürölen baskı ve şiddet politikalarının meşrulaştırılmasını amaçlıyor. Hali hazırda Kürt halkına yönelik sistematik baskı ve şiddet sonucu binlerce öğrenci, sendikacı, avukat, emekçi “KCK davası” adı altında tutsak edilirken, gerillaya kimyasal silahlar ve ağır bombardımanla saldırılırken Antep’teki patlama ile bu saldırganlık daha da boyutlandırılmaya çalışılıyor. ırkçı-şoven propaganda eşliğinde BDP ilçe binalarına yönelik saldırılar haklı gösterilmeye çalışılarak Kürt halkı ile işçi sınıfı arasında mesafe yaratılmak isteniyor.

BDP Bahçelievler İlçe Örgütü’ne yönelik tehdit notuyla ilgili olarak basın açıklaması yapan BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel şunları söyledi: “Şimdiye kadar çok savaş kararı aldılar. Bir defa da halkların kardeşliğinden yana karar alsınlar. Bu kadar kan yetmedi mi?... Biz edi bese diyoruz, artık yeter!”

Antep’teki patlamaya ilişkin BDP, EMEP, ÖDP, İHD, ÖDP, TIHV gibi kurumların açıklamaları burjuva medya tarafından görmezden gelindi. Patlamayı kınayan ve Kürt halkına yönelik provokasyon çabalarını teşhir eden açıklamalar sansörlenerek yayınlamıyor.

Artan saldırganlık atmosferinde bir kez daha “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarını yükseltmek ve ezilen Kürt halkının mücadelesine destek olmak gerekiyor.

Zorlu bir mücadele dönemine girerken sinsi planlar ve kirli pazarlıklar...

Sendikal ihaneti parçalama görevi işçi sınıfının!

Zorlu bir mücadele dönemine doğru adım atarken Türkiye işçi sınıfı hareketinin geleceğini yakından ilgilendiren önemli gelişmelere tanık oluyoruz. Bu hain planların önemli bir kısmı, sermaye ve hizmetindeki dinci-gerici AKP hükümetinin şefleri tarafından açıkça dile getiriliyor.

AKP şefleri, hemen her fırsatta işçi sınıfı ve emekçilerin geleceğini karartacak olan yeni saldırıların sinyallerini veriyorlar. Oldukça pervasız ve açık biçimde verilen bu mesajlar, sonbahar aylarında milyonlarca emekçiyi bekleyen tehlikeyi tariflemeye yetiyor.

Gelinen yerde uzun bir süredir hükümet şefleri tarafından dillendirilen Ulusal İstihdam Stratejisi (UİS) saldırısıyla ilgili hazırlıkların tamamlandığı ifade ediliyor. Yeni düzenlemeyle, istihdamı artırmak adı altında kölece çalışma koşulları ve kurlsızlık derinleştirilirken güvenceli çalışma ortadan kaldırılıyor.

Özellikle sendikal hareketin derin sessizliği nedeniyle gözlerden kaçan veya kaçırılan bu tablo içerisinde önemli bir yeri de sendikal bürokrasi tutuyor. Sermayenin işçi sınıfı içerisindeki ajanları olan ihanet çeteleri, içeriği henüz net olmasa dahi hükümet ve sermayeyle kapalı kapılar ardında kirli bir pazarlığa girişmiş bulunuyorlar. Bu pazarlığın ne kadar kirli ve adi bir zeminde yürütüldüğü ise yaptıkları açıklamalara ve verdikleri mesajlara yansıyor. Bunun son örneği ise, geçtiğimiz günlerde Türk-İş Genel Sekreteri ve Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak’ın, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ile yaptığı görüşmeden sonra yaşandı.

Sermaye hükümetinin UİS ile birlikte işçi sınıfının kıdem tazminatını da gasp etmeyi hedeflediği ve bu konudaki karalılığı öteden beri biliniyorken “hükümetin gündeminde kıdem tazminatının fona devrinin bulunmadığı” iddiası ortaya atıldı. İlk bakışta, “hükümet kıdem tazminatından geri adım mı atıyor?” düşüncesi yaratan bu iddiaların arkasında işçi ve emekçi düşmanı yeni saldırı planlarının yattığı kuşku götürmez bir gerçek.

Söz konusu olan, gerici-faşist bir rejim ve onunla derin bir işbirliği içerisinde olan sendikal bürokrasi olduğunda bu tarz söylemlerin arkasında “bit yeniği” olduğu aşikar. “Kıdem tazminatının rafa kaldırıldığı” iddialarıyla eş zamanlı olarak sermaye hükümeti AKP’nin, “Kıdem Tazminatının İşçinin Bireysel Hesabına Yatırılması Hakkında Kanun Taslağı” hazırladığının ortaya çıkması ise hükümetin kıdem tazminatı konusundan vazgeçmediğine işaret ediyor.

Bilinç bulandırma hamleleri

Kavlak’ın Çelik’le yaptığı görüşmenin amacı ve yaptığı açıklamaların içeriğine bakıldığında ise sermayenin işçi sınıfı içerisindeki ajanları konumunda bulunan sendika bürokratlarının “kıdem tazminatı konusunun kapatılması” karşılığında, başka birtakım haklar üzerinden pazarlık yürüttüğü anlaşılıyor.

Nitekim, hükümet şefleriyle yoğun bir görüşme trafiği yürüten Türk-İş ağalarının, işkolu istatistiklerini yayımlamayı sendikaların toplu sözleşme yapmasını fiilen engelleyen hükümetle kafa kafaya

verdiği görülüyor.

İstatistikleri yayımlamayı, kıdem tazminatı ve esnek çalışma gibi planlar karşılığında sendikalarla yetki pazarlığı yaptığı bilinen sermaye sınıfı temsilcilerinin, “kıdem tazminatının gaspını” bir süre daha erteleyerek işkolu barajı konusunda Türk-İş ağalarıyla yeni ve kirli bir pazarlık içinde olduğu da şüphe götürmüyor. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu’nun, önümüzdeki günlerde Tayyip Erdoğan’la yapacağı görüşme de, sendika bürokratlarının, üyelerine ve işçi sınıfına yeni bir ihanet hazırlığında olduğunun göstergesi durumunda.

Özellikle, sermayeyle işbirliği içerisinde örgütlülüklerini devam ettiren Türk-İş’in, sendikaya üyeliklerde noter şartının kaldırılmasından büyük bir rahatsızlık duyduğu bilinirken Türk-İş çetesinin, koltuğunu koruması için işkolu barajının yüksek tutulmasını istediği biliniyor. Yani, hükümetin şantaj olarak kullandığı işkolu barajı, sermayenin yeni saldırı dalgasını sınıf bölüklerine kabul ettirme ve kölelik yasalarını meşrulaştırma yolunda araç olarak kullanılıyor.

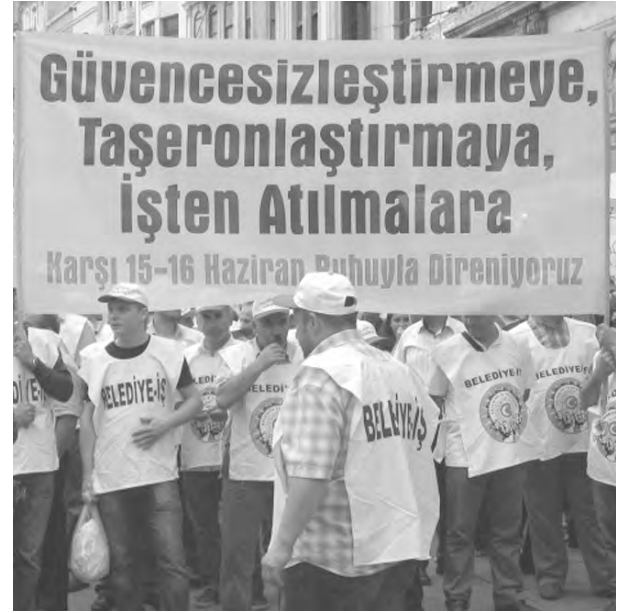
“Kirli pazarlıklara” mücadele maskesi

Hükümetle kapalı kapılar ardında kirli pazarlıklar yürüten sendika bürokratları, bu pazarlıkları da “mücadelemiz sonuç verdi” türünden şişirme söylemlerle cilalamaya çalışıyorlar.

Kavlak’ın, “Çalışma Bakanı Faruk Çelik’le yaptığım görüşmede Sayın Bakan, son bakanlar kurulu toplantısında Sayın Başbakan’ın kıdem tazminatı konusunun gündemlerinde olmadığını, bu konunun artık kapatılması gerektiğini söylediğini iletti. Direncimiz ve kararlı mücadelemiz sonuç verdi. İşçilerimizin başına çorap örmek isteyenlere rağmen kıdem tazminatı gündemden çıktı.” yönündeki açıklamaları da aynı gerçeğe ayna tutuyor. Ortada, yürütülen bir mücadele ve herhangi bir kazanım olmadığına göre, bürokrat takımının, yeni saldırıların hayata geçirilmesi konusunda hükümetle derin bir işbirliği içinde olduğu daha iyi anlaşılıyor.

Hak-İş’ten açık itiraf

Aynı nakaratın, hükümetin arka bahçesi konumundaki Hak-İş’in ağaları tarafından da dile getirilmesi, güncel tabloya daha net ışık tutuyor. Nitekim, Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan’ın, kıdem tazminatına ilişkin bazı hazırlıkların yapıldığı yönündeki açıklamalara “Kıdem tazminatı gündemimizde değil” cevabı vermesi, kıdem tazminatının ancak “Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı yasalaştıktan ve çalışanların mağduriyeti giderildikten sonra gündeme getirip, tartışmalarda aktif yer alacaklarını” söylemesi kıdem tazminatının hükümetin ve sermayenin gündeminden düşmediğinin yeni bir ispatı niteliğinde. Sendika bürokratlarının yaptığı açıklamalar dikkatle okunduğunda, hükümetle yapılan pazarlıklarda önce yetki sorununun halledilmesi, ardından da kıdem tazminatının fona devri gibi saldırı başlıklarının gündeme getirileceği anlaşılıyor. Türk-İş yöneticileri tarafından, üstü “ustalıkla” kapatılmaya



çalışılan kirli pazarlık ve sinsi planlar Hak-İş ağaları tarafından büyük bir utanmazlıkla ortaya saçılıyor.

Hak-İş gibi, kıdem tazminatının fona devri konusunda hükümete desteğini açıklayan işbirlikçi-yandaş bir konfederasyonun şeflerinin açıklamaları, rezil pazarlıkları günyüzüne çıkartıyor. Hak-İş Başkanı Mahmut Arslan, “Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı henüz yasalaşp, binlerce işçinin toplu iş sözleşmesi yapılarak yaşanan mağduriyet giderildiği takdirde kıdem tazminatı konusunda çalışma başlatacaklarını” duyuruyor.

Adım adım sendikal ihanete doğru...

Kıdem tazminatının fona devir yoluyla gasp edilmesi, özel istihdam bürolarına işçi kiralama yetkisinin verilmesi, esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması ve kurlsızlığın yasalaştırılması, asgari ücretin bölgeselleştirilmesi gibi saldırıların hükümet cephesinden açıktan dile getirildiği bir süreçte yeni ve daha kapsamlı bir sendikal ihanet adım adım geliyor.

Hemen her açıklamasında, hükümetin dayattığı saldırı yasalarına karşı “genel grev” mesajı veren DİSK de, sinsi pazarlıklara ve kapsamlı saldırılara karşı sessiz kalarak kirli ittifaka karşı suskunluğunu koruma yolunu seçiyor.

Sınıfı mücadeleye çekme görevi...

Böylesi kapsamlı saldırıların gündemde olduğu bir süreçte işçi sınıfı, emekçiler ile ilerici ve devrimci güçlerin önünde önemli mücadele görevleri bulunuyor. Kölece çalışma koşulları, hak gaspları ve düşük ücret dayatmalarına karşı örgütlenme eğiliminin arttığı, bir dizi sanayi havzası ve bölgede lokal direnişlerin çoğaldığı bir süreçte sınıfı mücadele saflarına kazanmak için imkan ve olanaklar birikiyor.

Ancak, sendikal ihanet çetelerini sırtından atmayan bir işçi sınıfının, gelen saldırı dalgası karşısında kararlı bir mücadele ortaya koyması mümkün görünmüyor. Sınıfın fiili-meşru mücadele kanallarına akmasının önünü açacak her adım böylesi kritik bir süreçte önem kazanıyor.

Devlet terörüne geçit vermeyelim!

Gaz bombası ölüm makinesi

Sermaye hükümeti AKP'nin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin eliyle Hakkari'de yarattığı provokasyon sırasında vücudu hedef alınarak gaz bombası atılması sonucu yaralanan Adnan Temeş iyileşmeye başladı. Sermaye hükümetinin faşizan açıklamalarıyla bilinen bakanı İdris Naim Şahin Hakkari'de Kürt emekçilerinin karşısına çıkarak gövde gösterisi yapmaya çalışmıştı. Kürt halkının eylemli tepkisiyle karşılaşınca başlayan devlet terörü sırasında yüzlerce mermi kullanılmış gaz bombası emekçiler hedef alınarak atılmıştı. Kalp hizasından göğsüne gaz bombası çarpan Adnan Temeş hastaneye kaldırılmıştı.

İdris Naim Şahin'in 'kullanımda eğitimli personelin görev aldığı' vurguladığı "toplumsal olayları dağıtmak" için tasarlanan gaz bombası bir can daha almak üzereydi. Kürt halkına yönelik devlet teröründe Adnan Temeş'in abisi de benzer bir saldırıya geçtiğimiz hafta maruz kalmış sağ gözünü kaybetmişti. Gaz bombasını ateşlerken vücut hedef alınarak bir çok kişi katledildi. Son olarak Adana'da Mazlum Akay adında 11 yaşında bir çocuk katledilirken arkasına düzen yargısı ve sermaye hükümetini alan polis, saldırganlığını sürdürüyor.

Polis teröründe iki oğlu ağır yaralanan baba Sıddık Temeş, "Mahallede ne zaman bir olay olsa polis evimin içine gaz bombası atıyor. Oğlum Adnan evde oturuyordu. Mahallede gösteri yapan gençlere gaz bombası atan polis evimizin içine gaz bombası attı. Oğlum bu esnada göğsünden yaralandı. Atılan gaz bombalarından dolayı evimizde de yangın çıktı" diyerek tepki gösterdi. Baba Temeş geçtiğimiz hafta diğer oğlu Murat Temeş'in de yaralandığını aktararak oğlunun gözünü kaybettiğini ve kimsenin kendilerine yardımcı olmadığını belirtti. "Eğer bu olay benim oğulların kaybı ile bitecekse Kürdistan var olsun. Biz ölümü de kabul ederiz ama neden bizlere bunu yapıyorlar?" diye sordu.

Ödüllü polis şiddeti

Sermaye hükümeti "işkenceye sıfır tolerans" yalanlarını öne çıkarırken polis şiddetini de ödülleriyle dolaysız olarak destekliyor.

Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından açıklanan veriler polisler son 10 yılda sunulan ödülleri ortaya koyuyor. Emniyet Genel Müdürlüğü, son 10 yılda sayıları yaklaşık 270 bine ulaşan polis kadrosunda 248 bin 69 polise "maaş artırma" ve "para ödülü" sunulduğunu açıkladı. Polis şiddetinin tırmandırıldığı bir süreçte polisler soruşturmalarda ve mahkeme süreçlerinde aklanırken polis teşkilatı içerisinde de ödülleriyle saldırganlık sahipleniliyor. İşkenceci polis şefi Sedat Selim Ay'ın İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na terfi etmesi öne çıkarken sermaye hükümeti AKP 10 yıl içerisinde binlerce işkenceci polisi ödülleriyle destekledi.

Polis şiddetinin sıradanlaştırılmaya çalışıldığı bir süreçte polise verilen maaş arttırımı, para ödülü veya yakalanan 'suçluya' göre prim cetveli uygulamaları yürütülen politikanın bir parçasıdır.

Emniyet Teşkilatı Yasası'na yaslanarak yapılan ödül dağıtımlarında alınan kıstas polisin keyfi terörünü destekler niteliktedir. "Ülkenin güvenlik ve esenliği, devletin çıkarları ve kişilerin can, ırz ve mallarını korumada yüksek hizmetleri" olan polis ödül kıstasında görülüyor. "Ülkenin güvenlik ve



esenliği' esas olarak devletin çıkarları olurken bu çıkarlar için hak arayan emekçilere, öğrencilere saldırmak ödül kapsamına giriyor.

Sermaye devleti bütün kurumlarıyla polis şiddetini uygulamaya, korumaya ve meşrulaştırmaya çalışıyor.

"444 155 9 İmdat Polis" hattı

Çağdaş Hukukçular Derneği'nin İstanbul Barosu ile birlikte geliştirdiği proje kapsamında "İşkence Kurulu" oluşturuldu. "155 Polis İmdat" hattından esinlenilerek alınan "444 155 9" nolu hatta yapılan polis şiddeti ve işkence başvurularına avukatlar, hekimler, adli tıp uzmanları müdahale edecek.

Yine son dönemde İstanbul'da Terörle Mücadeleden Sorumlu Emniyet Müdür Yardımcılığı'na atanan Selim Sedat Ay'ın isminin, Türkiye'yi AİHM'de de mahkum ettiren işkence dosyalarında geçmesiyle gündeme gelen polis şiddetinde yaşanan artış, hukukçuları harekete geçirdi. İstanbul Barosu ve İstanbul Tabip Odası'nın da

desteklediği proje kapsamında, "444 155 9 İmdat Polis" hattı devreye sokuluyor. İstanbul Barosu'nda bir "İşkence Kurulu" da oluşturuldu. Projeye ayrıca işkence vakalarının tespiti ve mağdurlarının tedavisi konusunda uzman olan Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) da destek verecek.

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Başkanı Avukat Tanay, projeyi anlattı: "Proje polis şiddetini önlemek için bir kurul önerisidir. Kurulda adli tıp uzmanları, hekimlik boyutu ve hukuki süreç var. Projeyi, İstanbul Barosu'na sunduk. Baro işin hukuki boyutuyla ana merkez oldu. Ahmet Koca olayı ve polis şiddetinin artması üzerine işkenceye karşı kurul oluşturuldu. Kurulun baroda merkezi var.

İstanbul'da polis şiddetine maruz kalan Ahmet Koca'nın Avukatı Efkân Bolaç ise şöyle konuştu: "İki ayda bir rapor açıklayacağız. Bu raporlarda riskli karakollar, polis merkezleri deşifre edilecek ve emniyetin önlem alınması istenecek. Hem de kaç işkence vakası var, bu işin risk haritasını çıkartmayı düşünüyoruz."

Texim'de 'sınıf kimliği' semineri

İstanbul Merter'de kurulu Texim Giyim'de fabrika önündeki direnişinin 17. gününde, direnişçi işçileri Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır ziyaret etti. Yaraşır'ın ziyareti işçiler tarafından büyük bir ilgiyle karşılanırken, direniş alanında işçilere verilen "sınıf kimliği" semineri de Texim işçileri için bir ilk oldu.

Yaraşır konuşmasına, Arap coğrafyası ve Avrupa'daki eylem dalgasını anlatarak başladı. Mısır, Tunus ve diğer Arap ülkeleri ile Avrupa'da kapitalist krize karşı gerçekleştirilen genel grev ve ayaklanmaların Texim işçilerini de yakından ilgilendirdiğini söyleyen Volkan Yaraşır, Texim direnişinin başlamasının tesadüfi bir gelişme olmadığını, dünya genelinde kapitalizmin kriziyle bağlantı içerisinde olduğunu altını çizdi.

Tüm dünyada çalışma saatlerinin uzatıldığını, artı değer sömürsünün arttığını ve işçi ücretlerinin düşürüldüğünü söyleyen Yaraşır, dünya genelindeki ayaklanmaların ve grevlerin nedeninin bu olduğunu sözlerine ekledi.

Direnişe çıkmadan önce "ben" duygusuyla hareket eden işçilerin, direnişle birlikte "biz" duygusuna sahip olduğunu belirten Yaraşır, belirleyici olanın Alevi, Çerkez, Kürt olmaktan değil aynı sınıftan olmak olduğunu ifade etti.

İşçi sınıfının birlik olmasının önemine vurgu yaparak konuşmasını sürdüren Yaraşır, 'su damlacığı', 'sel', 'kızalak' ve 'Avrupa-Japon bal arıları' örnekleri üzerinden de birlik olmanın önemini anlattı.

Yaraşır, eğitimin son bölümünde, komitelerle hareket etmenin ve diğer direnişlerle beraber davranmanın önemi üzerinde durdu.

Yaraşır'ın semineri, ellerini birleştirerek havaya kaldıran Texim işçilerinin "Birlik, mücadele, zafer!" sloganını atmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Blokaj eylemine özel güvenlik terörü...

Erkek giyim markası Kiğılı'da işten atmaya, baskı ve sömürüye karşı direnen Kiğılı işçisi **Didem Sorhun**, işe geri dönme talebiyle 23 Temmuz'dan beri sürdürdüğü direnişinde sömürü ve köleliği teşhir etmeye devam ediyor.

Sorhun ve direnişe destek veren güçler, Ramazan Bayramı'nın arefesinde binlerce kişinin akın ettiği alışveriş merkezlerinde blokaj ve boykot eylemleri gerçekleştirdi.

İstanbul'un iki yakasında gerçekleştirilen eylemlerde, Kiğılı'yı boykot çağrısı yapılırken Sefaköy'deki blokaj eyleminde özel güvenlik terörü yaşandı.

Blokaj eylemine özel güvenlik terörü

Sefaköy'deki Armoni Park AVM'nin içerisindeki Kiğılı mağazasına giriş yapan Kiğılı direnişçisi Didem Sorhun ve destekçi güçler mağaza içerisinde alışveriş yapanlara seslendiler.

Sorhun tarafından yapılan konuşmalarda, Kiğılı'daki baskı ve sömürü koşulları teşhir edilirken işten atma saldırısına karşı başlayan direnişle dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı.

Bir süre devam eden ajitasyon konuşmalarının ardından harekete geçen özel güvenlik görevlileri, mağaza içindeki Didem Sorhun ve eyleme destek veren BDSP'lileri mağazadan çıkarmaya çalıştı. Özel güvenlik müdahalesine direnen Sorhun ve BDSP'liler, mağazanın giriş kapısı önünde pankart açarak eyleme başladılar. Eylem devam ederken özel güvenlik ordusu mağaza önüne akın etti.

Biber gazlı ve coplu saldırı

Eylemi engellemek isteyen özel güvenliklerle eylemciler arasında başlayan arbede sırasında cop kullanan özel güvenlikler eylemcilere azgınca saldırdı. Özel güvenliklere yanıt veren eylemciler uzun süre alışveriş merkezi içinde direnişlerini sürdürdü. Arbede sırasında, AVM içerisindeki yüzlerce kişiye ajitasyon konuşmaları yapılarak Kiğılı direnişinin talepleri aktarıldı. Ayrıca, direnişin taleplerinin yer aldığı bildiriler de alışveriş merkezinde bulunanlara dağıtıldı. Arbede sırasında biber gazı kullanarak BDSP'lilere saldıran özel güvenlikler alışveriş merkezinin içini de gaza boğdular. Gazdan çok sayıda kişi etkilenirken BDSP'liler linç edilmek istendi.

Boykot eylemi, Armoni Park'ın dışında da devam etti. Eylemcilerle beraber dışarıya çıkan özel güvenlik ordusunun saldırısı burada da devam etti. Cop kullanılan saldırısı sırasında yaralananlar oldu.

Saldırıyı protesto eden BDSP'liler ise pankart açarak araç trafiğini kapattılar. Dışarıda eylem ve saldırı devam ederken içeride ise Kiğılı direnişçisi Didem Sorhun ve 2 BDSP'li eylemlerini sürdürdüler. Bildiri dağıtımı ve ajitasyona yoğun destek verildi.

Yürüyüş ve basın açıklaması

Burada bir süre bekleyen kitle, Sefaköy merkezine yürüyüş gerçekleştirerek Gümüşçüler Çarşısı'nda basın açıklaması yaptı. Basın açıklaması devam ederken kitlenin etrafında kalabalık toplandı ve alkışlarla eyleme destek verildi.

Eyleme, BDSP'nin dışında Mücadele Birliği



Platformu, ÖDP ve Gençlik Muhalefeti de destek verdi.

Capitol'de boykot çağrısı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Kiğılı direnişini Anadolu Yakası'ndaki Capitol Alışveriş Merkezi önünde yaptığı basın açıklamasıyla selamlayarak Kiğılı ürünlerini boykota çağırdı. Capitol AVM'nin cadde üzerindeki kapısı önünde yapılan basın açıklamasında "Kiğılı'da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son!" şiarı yükseltildi.

Kiğılı direnişine destek çağrısı alışveriş merkezine gelen emekçilere yapılırken özel güvenlik eylemi engellemeye çalıştı. Sınıf devrimcilerinin kararlı duruşu sonrasında güvenlik geri çekildi. Kiğılı



18 Ağustos 2012 / Armoni AVM önü

direnişinin sesinin mağaza önlerinde yükseltilmeye devam edileceği ifade edilerek eylem sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kiğılı'da direniş fabrika önünde

Kiğılı işçisi Didem Sorhun, fabrikanın 2 Ağustos'ta işçileri yıllık izine çıkarmasından dolayı, direnişini Bakırköy, Yenibosna ve Sefaköy'de bulunan Kiğılı mağazalarında blokaj eylemleri yaparak sürdürmüştü. Fabrikada çalışmanın yeniden başlaması ile direnişini kapı önünde sürdürmeye başlayan Sorhun, yaptığı basın açıklaması ile bu durumu kamuoyuyla paylaştı ve direnişine destek çağrısında bulundu.

Açıklama öncesi direniş alanına ziyarete gelen BDSP'liler, direnişçi tarafından sloganlarla karşılandı. Fabrikanın yakınlarında yolu trafiğe kapatarak yürüyüş yapan BDSP'lilerin gelmesi ile birlikte açıklamaya geçildi.

Kiğılı direnişçisi Sorhun açıklamada, patron Abdullah Kiğılı ve fabrika yöneticilerinin çalışan işçilere baskı uyguladığını, direnişi karaladığını belirterek, çalışan işçi arkadaşlarına seslendi.

Sorhun, fabrikanın kapalı olduğu süre içinde yaptığı blokaj eylemlerinde, patronların tahammülsüzlüğünün ve korkularının bir kez daha ortaya çıktığını vurguladı. Yaptıkları blokaj eylemlerinden sonra, mağaza önlerindeki basın açıklamalarına özel güvenlik görevlilerini saldırtan sermaye sahiplerinin, azgın terörüne ve işçiler karşısında ortak şiddet tavırlarına dikkat çekti.

Direniş süreci içerisinde HEY Tekstil ve BEDAŞ işçilerinin desteklerini yanında gördüğünü belirten Sorhun, sınıf dayanışması için teşekkür etti.

Sorhun, mücadelesini büyötmeye devam edeceğini belirtip, direnişine destek çağrısı yaparak konuşmasını bitirdi.

BDSP temsilcisi, Sorhun'un yanında olduklarını belirtti. Sorhun'un sınıf çıkarları ve sınıfın onuru için direndiğini hatırlatan BDSP temsilcisi, Sorhun'un Emine Arslan, Gülistan Kobatan, Türkan Albayrak, Cansel Malatyalı gibi kadın direnişçilerin yolundan yürüdüğünü belirtti. BDSP temsilcisi, Sorhun'un saldırılar karşısında direniş ve örgütlü mücadele bayrağını yükselttiğinin altını çizdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun ile konuştuk...

“Daha militan, sonuç alıcı eylem biçimleri denenmeli!”

- “Kıgılı’daki direnişinde 30 günü geride bıraktın. Direnişin son 20 gününde fabrikanız senelik izinleydi. Bu süreçte basın açıklamaları ve blokaj eylemleri ile direnişini sürdürdün. Bu süreci bize değerlendirebilir misin?”

- Bu süreç direniş açısından gayet iyi oldu. Fabrika 3 Ağustos’ta tatile girmesi gerekirken, benim o gün basın açıklaması yapacağımı duyan Kıgılı patronu Abdullah Kıgılı, işçilerin basın açıklamasına katılmasını engellemek için 2 Ağustos’ta fabrikayı senelik izne çıkardı.

Müdür Hüseyin Süzer 2 Ağustos günü iş çıkışına doğru bütün makineleri durdurup işçilerle toplantı yaptı. Toplantıda müdür işçileri üstü kapalı bir şekilde tehdit edip, duygu sömürsüyle direnişe karşı doldurdu. Kapıda direniş devam ederse Abdullah Kıgılı’nın fabrikayı kapatacağını söyleyerek işçileri korkutup, işçileri direnişe karşı düşman yapmaya çalıştılar. Ama buna rağmen içeride direnişin halen kazanımlarının, öneminin farkında olan işçiler var.

Ben, fabrika 2 Ağustos’ta senelik izne çıkartılınca, fabrikanın kapalı olduğu süreçte direnişimi Kıgılı mağazalarına taşıyarak Kıgılı patronunun korkusunu büyültmeye devam edeceğimi duyurmuştum. Fabrikanın kapalı olduğu süreçte Bakırköy Carousel AVM’deki Kıgılı Mağazası’nda, Yenibosna E-5 üzerindeki Kıgılı Fabrika Satış Mağazası’nda ve Sefaköy Armoni Park’taki Kıgılı Mağazası’nda blokaj eylemleri yaptım. Ayrıca arife günü Armoni Park’ta yaptığım eylemle eşzamanlı olarak BDSP de destek amaçlı Altunizade’deki Kıgılı mağazasının olduğu Capitol AVM’sinin önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Özellikle Carousel’deki eylem burjuva medyada da geniş bir şekilde yer aldı. Her ne kadar burjuva medya direnişi tam olarak anlatmasa da böylece pek çok insan direnişi duymuş oldu. Bu doğal olarak Abdullah Kıgılı’yı da rahatsız etmiştir.

Armoni Park’taki eylemde özel güvenlik görevlileri bana ve desteğe gelen arkadaşlara azgınca saldırdı. Buna rağmen içeride sesimizi duyurduk. Mağaza içerisinde yaptığım ajitasyon konuşmalarında alışverişe gelenleri Kıgılı’yı boykot etmeye, direnişime destek olmaya çağırdım. Alışveriş yapanlardan “biz de bundan sonra Kıgılı’yı boykot edeceğiz, direnişe destek olacağız” diyenler oldu. AVM içerisinde ve dışında yüzlerce emekçiye sesimi duyurdum. Bu sırada bana desteğe gelen arkadaşlar özel güvenliklerin saldırısından sonra pankart açıp caddeyi trafiğe kapatarak yürüyüş gerçekleştirdiler. Bu yürüyüş arabasıyla o sırada yoldan geçen pek çok kişi korna çalarak direnişe desteklerini sundu. Ayrıca AVM’de eylemi görüp yürüyüşe katılanlar da oldu. Kısacası bu eylemle yüzlerce işçiye, emekçiye sesimi duyurdum, boykot çağrısı yaptım.

- Neden blokaj eylemlerini tercih ettiniz?

- Direniş sadece fabrika önünde beklemekle olmuyor. Fabrikam tatile girmişken boş fabrikanın önünde beklemektense patronu rahatsız edecek eylemlilikleri tercih ettim. Bunda blokajın etkili olacağını düşündüm. Daha önceki MEHA, Ontex gibi

direniş deneyimlerinden yola çıktım. Bu deneyimler, direnişin kazanıma gitmesinde blokaj eylemlerinin etkili olduğunu gösteriyor. Çünkü blokaj eylemlerinde patronun prestiji sarsılıyor. Abdullah Kıgılı da kendisini Türkiye’nin erkek markası olarak görüyor ve bununla övünüyor. Mutlaka bu eylemlerimden rahatsız olacağını biliyordum. Bu yüzden tercih ettim. Direnişleri sadece fabrika önünde beklemekten çıkartmak gerekiyor. Özellikle de benimki gibi tek kişilik direnişlerde. Daha militan, sonuç alıcı eylem biçimleri denenmeli.

- 22 Ağustos’ta fabrika tekrar iş başı yaptı. Patronun karalamalarına karşı içeriye yönelik nasıl bir müdahalen olacak? Direnişi bundan sonra nasıl sürdürmeyi planlıyorsun?

- Bildirilerle, birebir sohbetlerle arkadaşlarıma direnişe destek olma ve örgütlenme çağrımı düzenli olarak sürdüreceğim. Ayrıca benim yaptığım eylemliliklerle sesimi duyurmam bir kısım işçi üzerinde olumlu etki yaratıyor. Blokaj eylemi gibi eylemlere de devam edeceğim. Kıgılı’ya boykot çağrısına devam edeceğim. Ben direnişimi güçlendirdikçe patronun karalamaları da boşa düşecek. Ayrıca diğer direnişlerle bağı güçlendirmek ve patronlara karşı ortak mücadele etmek gerekiyor. Çünkü ortak eylemler yaparsak, gücümüzü birleştirirsek inanıyorum ki sesimizi daha çok işçiye, emekçiye duyurabilir ve patronlara geri adım attırabiliriz. Ancak birleşirsek kazanırız.

- Başka eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Direnişe başladığımdan beri direnişte olan işçileri ziyarete gittim. Bundan önceki süreçte HEY Tekstil ve



BEDAŞ işçilerinin dışında yanımda kimse olmadı. Ama ben bundan sonra da gitmeye devam edeceğim. Onları da bana destek olmaya çağırıyorum. Ayrıca sınıf dayanışmasının örneğini gösteren ve direnişimin başından beri yanımda olan BDSP’ye ve eylemlerime destek veren Mücadele Birliği Platformu’na teşekkür ediyorum. Ayrıca direnişimin sesini kamuoyuna duyuran Kızıl Bayrak, ETHA, Birgün gibi devrimci, ilerici basına da teşekkür ediyorum. Tüm ilerici basını ve gazetecileri de direnişimin sesini duyurmak için desteğe çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

BDSP’den direniş ziyaretleri...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, İstanbul’da sürmekte olan Kıgılı ve TEXİM direnişlerini ziyaret ederek sınıf dayanışmasını yükseltti.

Kıgılı direniş alanına yakın bir mesafede yolu trafiğe kapatarak kortej oluşturan BDSP’liler, Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun tarafından karşılandı.

Burada yapılan açıklamanın ardından halaylar çekildi. Daha sonra BDSP’liler ile direnişçiler ziyareti sohbetle sürdürdüler. Direnişler ve sınıf mücadelesi üzerine yapılan konuşmalarda, Türkiye’nin içerisinde olduğu son dönem siyasal gelişmeler üzerinde duruldu. Buradaki ziyaretin ardından TEXİM işçilerinin yanına gidildi.

Merter’de kurulu olan TEXİM fabrikasının önündeki direniş alanına kadar yürüyen BDSP’liler, direnişçi işçilerle sohbetler gerçekleştirdiler.

İlk önce ziyaretçileri selamlayan TEXİM işçileri, dayanışmadan ötürü teşekkür ederek, memnuniyetlerini belirttiler. Ardından işten atılma ve direnişe başlama süreçlerini aktardılar.

İşçilerin ilk konuşmalarının ardından, BDSP temsilcisi direnişçi işçileri selamlayarak konuşmasına başladı. Kapitalist krizin etkilerine ve sermayenin saldırılarına değinen temsilci, grev yasağı ve kıdem tazminatı saldırılarını hatırlatarak, direnişlerin önemine vurgu yaptı. İşçi sınıfının tarihi haklarını koruması ve direnişlerin kazanımla sonuçlanması için birleşik mücadele hattı örülmesi gerektiğini belirten BDSP temsilcisi, işçi sınıfı olarak tek vücut olmanın hayati olduğunun altını çizdi. Direnişlerin ve örgütlenmenin tüm etnik ayrımları ortadan kaldırdığını belirten temsilci, Suriye üzerinden yaşanan emperyalist paylaşım kavgalarına işaret ederek işçilerin birliği ile halkların kardeşliğinin sağlanacağını belirtti.

Ziyarete katılan direnişçi Kıgılı işçisi de söz alarak, kendi direniş sürecini anlattı, hem TEXİM işçilerini hem de Teksif Sendikası’nı direnişine destek olmaya çağırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Micha, Türk Metal ihanetiyle son buldu

Aliağa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Micha fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan Türk Metal üyesi işçilerin 3 ayı aşkın süredir devam eden direnişi, 18 Ağustos itibari ile Türk-Metal Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Hayrettin Çakmak tarafından fiilen bitirildi.

18 Ağustos günü fabrika önüne gelen sendika temsilcisi 56 işçinin işe alındığını söylemiş ve 22 Ağustos'u da işe başlama tarihi olarak açıklamıştı.

Türk Metal'den oyunlar...

Direniş öncesinde Gül Ticaret, Gündüz Çelik ve Beyaz Park olmak üzere 3 ayrı taşeron firma olan fabrikada yakın zamanda Tuncay Kahraman adına bir taşeron firmanın daha devreye sokulduğu ve bu firmanın Micha ile sözleşmesinin de 28 Ağustos'ta sona ereceği öğrenildi. Direnişteki işçilere de işe geri alınacak 56 işçinin Kahraman adlı şirkette işbaşı yapılacağı bildirildi.

22 Ağustos sabah 08.30'dan itibaren Micha direnişçi işçileri çadırların kaldırılmasına rağmen fabrika önünde toplandı. İşçiler kendi aralarında konuşarak durum değerlendirmesi yaptılar. Bir işçi söz alarak toplananlara seslendi ve bir karar alınacaksa hep birlikte alınması gerektiğini anlattı. Bu şartlarda işe geri dönmenin kayıp olacağını ancak yine de dönmekte ısrar edenlerin karşılarında olmayacağını belirtti. İşe alınma şartlarının sıkıntılı olduğunu, nelerle karşılaşacaklarının belirsiz olduğunu bu yüzden de hep birlikte davranmak gerektiğini vurguladı.

Senkromeç direnişçisinden çağrı

Metal İşçileri Birliği'ni temsilen Senkromeç direnişçisi Muharrem Subaşı söz alarak şimdiye kadar harcadıkları emeklere sahip çıkmaları gerektiğini, direnişin Aliağa'ya taşınabileceğini vurguladı. Eğer kırılmalar yaşanırsa bundan patronun kazançlı çıkacağını belirterek direniş iradesinin korunması gerektiğini ifade etti. Bazı işçiler ne şartlarda olursa olsun işe geri dönmeyi tercih ettiklerini söylediler. Bunun üzerine işçiler arasında da bölünmeler başladı.

Saat 11.00'de 2 No'lu Şube Başkanı Hayrettin Çakmak ve temsilciler geldi. Çakmak ve işçiler arasında sert tartışmalar yaşandı. İşçiler sendikanın tutumunu eleştirerek 56 işçinin neye göre belirlendiğini sordular. Sendikanın "taşeronu kaldıracamız" demesine rağmen 105 gün sonra tekrar

yeni bir taşeron firmada işe geri alınmayı kabul etmediklerini söylediler. Çakmak ise hukuki sürecin devam ettiğini ve yetki aşamasını beklediklerini belirterek Ankara'da sendika genel merkezi ile ana fabrika Mitaş ile anlaşma yapılarak şu an için 56 işçiyi ancak bu şartlarda işe geri alırdırdıklarını belirtti. İşçilerin sıkıştırması üzerine Çakmak, Micha patronuyla görüşmek üzere fabrikaya girdi.

Yaklaşık bir saat süren görüşmeden sonra Çakmak dışarı çıkarak bilgilendirmede bulundu. Ancak değişen bir şey olmadığı gözlemlendi. Micha patronu 56 işçinin belirtilen taşerondan başka bir şekilde işe alınmayacağını söylediğini duyurdu. Şube başkanı 56 işçinin tüm haklarının korunduğunu bunun garantisinin de kendisi ve sendikası olduğunu belirtti. İşçiler ısrarla patrona güvenmediklerini, ancak şuan hangi şartlarda işe gireceklerse noter onaylı bir şekilde yazılı olarak bir belgeyle işe geri dönebileceklerini belirttiler.

Direnişçiler 28 Ağustos'ta Kahraman Ticaretin Micha ile sözleşmesi bittiğinde çıkarılmayacaklarının garantisi olmadığını bu yüzden de geri dönmeyeceklerini belirttiler. Galvaniz bölümüne (Fırat Gül / GÜL Ticaret taşeron) ne için işçi alınmadığını ve geri kalan 36 işçinin ne olacağını sordular. Çakmak ise Galvaniz bölümünde işlerin olmadığını ancak iki ay sonra işler açıldığında bu bölüme alınabileceklerini ve geri kalan 36 direnişçinin de Türk-Metal'in yetkili olduğu demir-çelik fabrikalarında yasal süreç tamamlanıncaya kadar işe alınacaklarını belirtti.

Saat 13.30'da yaklaşık 10 işçi işe geri dönmeyi kabul ederek işbaşı yapmak için Micha patronuyla görüşmeye gitti. Bunun üzerine direnişçi işçilerin büyük bir kısmı bu şartlarda geri dönmek yerine hukuki süreci beklemeyi tercih ettiklerini söyleyerek fabrika önünden ayrılmaya başladılar.

Sendikanın ve fabrikanın son tutumunu kabul etmeyen işçiler fabrika önünden ayrıldıktan sonra Türk Metal sendikası yetkilileri ile bir görüşme aldılar. Bu görüşmede son olarak işe alınmayan işçilerin Türk Metal'in yetkili olduğu fabrikalarda "işbaşı garantisi" sözü aldığı ve yarından itibaren de Türk Metal'in örgütlü olduğu demir çelik fabrikalarına gidip işbaşvurusu yapabilecekleri belirtildi. Gün içerisinde işe alım listesindeki işçilerin sadece 10'u Micha'ya dönme kararı almışken, fabrika önünden ayrıldıktan sonra sendikanın ve patronun telefonla işçileri arayıp ısrarları sonucu 56 işçiden 30'a yakını işbaşı kararı aldı. Geri kalanların da ikna edilmeye çalışıldığı biliniyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

Senkromeç direnişiyle dayanışma!



Senkromeç direnişinde 3. hafta da geride kalırken direniş alanı organize sanayiden birçok işçi tarafından ziyaret ediliyor.

Senkromeç direnişçisi geçtiğimiz hafta boyunca da direniş alanında yeni pankart ve çadırla yerini aldı. Senkromeç fabrikası üretime ara verdiği için sadece temizlik, bakım işçileri ve idari personel geldi. Yanı sıra fabrika durmasına rağmen müdürler ve patron E. Sıraçe hergün fabrikaya geldi. Aynı şekilde patron korumalığı yapan sivil polis ekipleri de yemek paydoslarında ve mesai bitimlerinde fabrikaya geldiler.

16 Ağustos'ta da Kolorkim adlı bir mürekkep üretim fabrikasının yanmasına tanık olundu. Senkromeç direnişçisi yangını fark eder etmez fabrika önüne giderek sınıf kardeşlerinin durumu hakkında bilgi almaya çalıştı.

Senkromeç direnişçisi ile birlikte BDSP'nin 17 Ağustos'ta başlattığı kampanya çerçevesinde Çiğli'de imza standı açıldı. Direniş çadırında da ziyarete gelenlere imza kampanyası hakkında bilgi verildi ve imza toplandı.

Aynı gün, bayram vesilesi ile DİSK/Genel-İş 2 No'lu Şube'ye bağlı işçiler ziyarette bulundu. Billur Tuz direnişçilerine de bayram ziyaretinde bulunuldu. TÜMTİS İzmir Şube yöneticileri de direnişi ziyaret ederek maddi destek sundular.

Kızıl Bayrak / İzmir

Fontana'da direniş başladı

Tuzla Kimyacılar Sanayi Sitesi'nde kurulu, İtalyan sermayeli Fontana Pietro Kalıp San. ve Tic. A.Ş fabrikasında işten atılan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler direnişe başladı.

Sendikal örgütlenmenin açığa çıkmasının ardından işten atılan 4 işçi, 17 Ağustos günü fabrika giriş kapısı önünde direnişe geçtiler.

Birleşik Metal-İş Genel Yönetim Kurulu, Fontana'daki örgütlenme ve direniş ilişkin yaptığı açıklamada, yaklaşık 230 işçinin çalıştığı fabrikada, sendikanın üye çoğunluğu sağladığını ve çoğunluk tespiti için 9 Ağustos 2012 tarihi itibarıyla Çalışma Bakanlığı'na başvuruda bulunduğu bilgisini verdi.



Metal İşçileri Birliği'nden açıklama...

“Yetkimizi fiili-meşru mücadelemizden alıyoruz!”

Metal İşçileri Birliği (MİB), yüzbinlerce işçinin grev ve toplu sözleşme hakkının gasp edilmesine karşı 22 Ağustos günü İstanbul Unkapanı'ndaki Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi.

2012-2014 MESS Grup TİS sürecinde sendikaların yetkileri askıya alınarak metal işçileri de dahil yüzbinlerce işçinin TİS ve grev hakkının gasp edildiğine dikkat çeken MİB, “Gücümüzü yetkilerden değil haklı, fiili-meşru mücadelemizden alıyoruz!” dedi.

“Haklarımıza sahip çıkıyoruz... Biz yetkimizi yasalardan değil, fiili-meşru mücadelemizden alıyoruz” pankartını açarak Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne yürüyen MİB üyeleri, basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Eylemde okunan basın açıklamasıyla tüm işçiler haklarına ve mücadelesine sahip çıkmaya çağrıldı.

Fiili-meşru mücadele çağrısı

2012-2014 MESS Grup TİS sürecinin en kritik aşamalarından birinin yetkilerin belirlenmesi süreci olduğunu belirten MİB, sermayenin, işçi sınıfının elinde kalan son haklarına el koymak ve sınıfın örgütlülüğünü dağıtmak için her türlü saldırganlığa başvurduğunun altını çizdi. Grev ve toplu sözleşme hakkını fiilen ortadan kaldırmaya yönelik adımları hatırlatan MİB, bedeller ödenerek kazanılmış olan hakların, sermaye-hükümet-koltuk sevdalısı sendika bürokratlarının birlik çemberinde öğütüldüğünü ifade etti.

MESS Grup TİS sürecinden metal işçilerinin kazanımıyla çıkabilmesi için fiili-meşru bir kanaldan mücadelenin yolunu açmaları gerektiğinin belirtildiği MİB açıklamasında, toplu sözleşmeyi kazanmak, MESS'ten ve Türk Metal'den hesap sormak için yetkilerin belirlenmesine takılmadan fabrikalardan, sokaklardan sürecin örülmeye başlanması gerektiği söylendi.

Ortak mücadele çağrısı

Metal işçileri, fabrika temsilcileri, sendika yönetimleri, işçi sınıfından ve emekten yana olan tüm kesimlerin ortak bir zeminde hareket etmesi ve fabrikalardan doğru yükselen sokağın sesini yükseltmesi çağrısında bulunan MİB, barajın ne olacağı, sözleşme kapsamında kimlerin olacağı şeklindeki pazarlıkların tümüyle reddedilmesi gerektiğini, pazarlıksız biçimde işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerinin önündeki tüm engellerin kaldırılması gerektiğini ve lokavtn yasaklanmasını istedi.

Açıklamanın sonunda, MESS ve sermayenin karşısında gerekirse grev hakkını kullanacak bir iradeyle davranmanın önemine dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Bursa'da işçilere çağrı

Sermaye ve hükümetinin, yüzbinlerce işçinin grev ve toplu sözleşme hakkını fiilen gasp etmesi Bursa'da gerçekleştirilen bildiri dağıtımlarıyla teşhir edildi.

Metal İşçileri Birliği (MİB) imzalı bildiriler aracılığıyla, başta metal işçileri olmak üzere tüm işçilere fiili-meşru mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

“Gücümüzü yetkilerden değil haklı, fiili-meşru mücadelemizden alıyoruz!” başlıklı MİB bildirileri 15 Ağustos Çarşamba gününden itibaren üç gün boyunca sabah saatlerinde işçi servis güzergahlarında dağıtıldı. Yeşilyayla, Mesken ve Kent Meydanı-Merinos hattında yapılan dağıtımlarda militan mücadele çağrısı yapıldı. Tüm işçiler, toplu sözleşme ve grev hakkına sahip çıkmak için mücadele saflarına davet edildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Güven Elektrik'te eylem

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Güven Elektrik fabrikası geçtiğimiz aylarda kapatılmıştı. İşçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını 13 taksite bölerek vereceğini açıklayan Güven Elektrik patronu Cenk Cankurtaran ve diğer patron vekilleri işçilerin ilk taksitini ödemediler.

İşçilerin 15 Ağustos günü almaları gereken ilk taksit yatırılmayınca 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram ve işçilerin fabrikaya gelmesiyle fabrikada makineleri sökme işiyle uğraşan diğer işçilere de durum aktarıldı. Makineleri sökme işiyle uğraşan ve tazminatlarını taksitle alacak olan diğer 60 işçi de işi bırakarak eyleme geçtiler. 100 kadar işçi fabrika önünde toplanarak, bundan sonra neler yapılacağını öğrenmek için fabrikaya geldiler.

Yılmaz Bayram, patrona ve fabrika müdürüne ulaşamadığını, iş bırakma eylemi ve işçilerin fabrika önünü doldurmasının bir uyarı eylemi olarak görülmesi gerektiğini açıkladı. Bayram sonrasına kadar tazminatlar hesaplara yatmadığı takdirde Çorlu'ya gideceklerini ve tazminatlarını alana kadar da orada yatıp kalkacaklarını açıkladı. İşçiler, her türlü eyleme hazır bir şekilde sendikayla birlikte Çorlu'ya gitme kararı aldılar.

Eyleme, 2 No'lu Şube'ye bağlı fabrikaların işyeri temsilcilerinin yanısıra BDSP ve TKP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Deri-İş Sendikası ve DDSB'nin Trexta örgütlenmesindeki tutumları üzerine...

İşçi sınıfı davası sahipsiz değildir!

Trakya BDSP tarafından Deri-İş Genel Merkezi'nin Trexta Deri pratiğini konu alan eleştiri yazısının ardından, konuyla ilgili Deri-İş Genel Merkezi'nden tarafımıza bir görüşme talebi iletilmiştir. Bu talep üzerine 3 Temmuz günü Trakya BDSP temsilcisi ile bir BDSP çalışanı sendikanın genel merkezine giderek görüşme gerçekleştirmiştir. Yapılan görüşme sonucunda eski temsilcinin (Ali Bayram) ve işçilerin katıldığı bir toplantı yapma kararı alınmıştır. Toplantı tarihini netleştirmek için tarafımızdan verilen iki ayrı telefon numarasına Deri-İş Genel Merkezi'nin 6 Temmuz Cuma gününe kadar ulaşması kararlaştırılmıştır. Fakat aradan bir ay geçmesine rağmen bugüne kadar Deri-İş Genel Merkezi herhangi bir girişimde bulunmamıştır. Aynı süre zarfında *Özgür Gelecek* dergisinde “Devrimci Demokrat Sendikal Birlik” imzası ile bir yazı yayınlanmış ve Deri İş'e yönelik yapılan eleştirilerden kaynaklı BDSP'ye yönelik çeşitli suçlamalar yöneltilmiştir.

Tüm bunlar üzerine, 6 Ağustos 2012 tarihinde Deri-İş Genel Merkezi'ne ve DDSB'ye, basın ve kamuoyu önünde gerçekleştirilecek bir toplantı çağrısı yapılmış, ilgili toplantı 12 Ağustos Pazar günü Petrol-İş Kapaklı Lokali'nde gerçekleştirilmiştir.

Çağrılarımız yanıtsız kaldı

Çağrımızın ardından 8 Ağustos Çarşamba günü Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi**'yi aradık ve gönderdiğimiz email'in kendilerine ulaşp ulaşmadığını sorduk. Kendisi bu e-mail'i görmediğini ifade etti. Ardından sendikanın örgütlenme uzmanı **Eren Korkmaz**'a ulaştık. Kendisi toplantı çağrısından haberi olduğunu, katılıp katılmayacaklarını değerlendireceklerini ifade etti. Son olarak **Partizan Çorlu temsilcisine** ulaştık. O da toplantıdan haberdar olduğunu ancak kendi kişisel görüşünün toplantıya katılmamak yönünde olduğunu ifade etti.

Çağrımızın altında telefon numarası olmasına rağmen 11 Ağustos Cumartesi günü saat 15:06'da merkezimize DDSB imzalı olarak gönderilen bir email ile “bugün internet sitenizde tarafımıza yönelik bir toplantı çağrısı yapıldığını öğrendik!” ifadesi ile toplantının tarihini yeni -toplantıdan bir gün önce- öğrendikleri yönünde bir sonuç ortaya çıkmaktadır. Gönderilen email'de “uzun süredir hazırlığını yaptığımız eğitim ve tatil kampının 14 Ağustos tarihinde başlaması ve bu sebeple yoğun işlerimiz dolayısıyla toplantıya katılamayacağımızı üzülerek belirtmek istiyoruz” denilmektedir.

Oysa ki kamuoyu önünde toplantı için çağrı yaptığımız bir haftalık zaman dilimi içerisinde bize geri dönme imkanı varken, son anda böyle bir yanıtla karşımıza çıkılabilmeyebilir. Böylece günler öncesi yapılan açık çağrıya ve bu çağrı üzerine hazırlıkların yürütüldüğü bir durumda bu tarz bir ortaya çıkışı anlamak mümkün değil.

Petrol-İş Kapaklı Lokali'nde 12 Ağustos Cumartesi günü saat 14:30'da başlayan toplantıya direnişte yer alan iki Trexta işçisi, Deri-İş eski Çorlu temsilcisi, Trexta örgütlenme sürecinde yer alan BDSP temsilcisi, eskiden Tuzla, şimdi Çorlu'da çalışan bir deri işçisi, Petrol-İş'te örgütlü bir işçi, Deri-İş Genel



Merkezi'ndeki görüşmeye katılan BDSP temsilcisi, BDSP'li bir deri işçisi, bir inşaat işçisi, “bağımsız” olduklarını iddia eden iki deri işçisi ve bir de işsiz katıldı.

Öncelikle Trakya BDSP temsilcisi süreci bu aşamaya getiren tabloyu ortaya koydu. BDSP'nin sınıf çalışmasını hangi alanlarda yürüttüğü, nasıl bir çalışma pratiği/tarzi ve hangi ilkeler temelinde hareket ettiğini anlattı. Tüm bunlar ışığında devrimci sınıf sorumluluğu temelinde böylesi bir toplantının ihtiyaca yanıt vereceği ve amaca uygun olacağı ifade edildi. Ardından sınıf devrimcileri adına, muhataplarının gelip gelmemesinden bağımsız olarak bu bileşenle de olsa sınıfın çıkarları doğrultusunda, var olan sorunları büyük bir açıklıkla, siyasal bir olgunlukla konuşup tartışmanın ve sonuç çıkarmanın sınıf mücadelesi açısından önemli olduğu vurgulandı. Toplantıda, Trakya BDSP imzalı ve Deri-İş Genel Merkezi'nin Trexta örgütlenme sürecini ele alan eleştiri yazısına DDSB'nin cevap vermesinin neye denk düştüğü anlatıldı.

Bu açıklamanın ardından Trexta Deri'de çalışan ve fabrika önündeki direnişte yer alan öncü işçiler süreci anlattı. Direnişçi işçilerin konuşmalarının içerisinde DDSB'nin iddia ettiği konu başlıkları ele alındı.

İşçiler süreci anlatıyor...

DDSB, Trakya BDSP tarafından kaleme alınan yazıya verdiği cevapta şunları söylemekteydi: “Trexta'da 90 kişiyle toplantı yapılmamış, 130 kişiden ön üyelik alınmamıştır. Temsilcinin izinden döndüğünde geride 1 üye kaldığı iddiası yalandır ve saçmadır. 14 gün süren ve 80 işçinin işten çıkarılmasına engel olmak için yapılan direnişte işçilere tutulmayan vaatler verilmemiştir. Varsa böyle vaatler, nerede ve kimler tarafından verildiğini BDSP açıklamalıdır.” (19 Temmuz 2012)

İki ayrı toplantıda 100'ün üzerinde işçiyle görüşülmüştür. 125'in üzerinde işçiden ön kayıt formu alınmıştır. İçerde örgütlenme çalışmasına katılan ve

bundan dolayı işten atılan işçilere ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para desteği yapılacağı söylenmiştir. Ancak sonrasında bu vaatlerin gerçekleştirilmesini bir yana bırakın, Deri-İş Genel Merkezi direnişi bitirme kararı almıştır. Üstelik toplantıya katılan öncü işçiler hiçbir karşılık beklemeden direnişe devam edebileceklerini söyledikleri halde direniş bitirilmiştir.

Direnış süreci içerisinde özellikle kadın işçiler ekonomik zorlanmadan kaynaklı sendikanın desteğine ihtiyaç duyduklarını ifade etmişlerdir. Fakat örgütlenme uzmanı Emre Eren Korkmaz tarafından işçilere “hem işsizlik sigortasından para alacaksınız, hem de sendikadan. Böylelikle çalışırken elinize geçen ücretten daha çok para geçecek. Siz bu işi para için yapıyorsunuz...” şeklinde ifadeler kullanılmıştır. İşçilerin bu gayri ciddi, aynı zamanda provokatif söylem karşısında mevcut bilinçlerinden ötürü mücadeleyi bırakmaktan başka bir seçeneği kalmamıştır.

Trexta direnişçisi işçiler anlatıyor...

“Yalana ve dedikoduya” dayandığı iddia edilen bilgilerimizin kaynağı süreci yaşamış olan işçilerdir. İşçilerin toplantıda yaptığı anlatımlar ise aşağıdaki gibidir:

Trexta'daki ilk örgütlenme süreci sürerken eski temsilci Ali Bayram'ın izne çıktığını söylediler. Bu esnada fabrikadan işçilerin büyük bir bölümü işten atılmıştı. Yine bu süreçte temsilci izindeyken “Tamer” adlı kişi bizlere örgütlenme uzmanı olarak tanıtıldı. Ve bundan sonra bu çalışmayı onun yürüteceği söylendi. Fakat iki görüşmeden sonra bir daha ortalıkta hiç görmedik. O görüşmelerden de hiçbir şey anlamadık, ne ben ne diğer işçi arkadaşlar.

“Genel Başkan sizlerle görüşmeye gelecek” diyor Eren Korkmaz. Toplanılıyor, bekliyoruz kimse gelmiyor. Bu defalarca oldu. Bu olup bitenlerden sonra işçi arkadaşlar aralarında bu nasıl bir sendika diye tepki göstermeye başladı. Ön kayıt sürecinde işçilere

bizzat Eren Korkmaz tarafından, yılbaşına kadar yeni yasa çıkacak ve internet üzerinden üyeliklerinizi yapacağız denilmiştir (halen yasa çıkmış değil!). Bu gerekçe gösterilerek noter tasdikli üyelik yapılmamıştır. Hatta bu süreçte “sendikaya üyelik masraflarının yarısını biz karşılayalım üye olalım. Sonrasında hukuki anlamda da güvencemiz olsun” dediğimiz halde sendika “uzmanı” tarafından itiraz edilmiştir.

Ön kayıttan kaynaklı, sendikal nedenlerden dolayı işten atılan işçi arkadaşlar davayı kazanamayız korkusuyla dava açmaktan bile imtina etmiştir. Sendikanın ikircikli tutumundan kaynaklı bizler bu süreçte sendikayı tam olarak arkamızda göremedik. Öyle ki, 15 günlük direniş boyunca sendikanın Genel Merkezi tarafından işçilere moral verecek hiçbir adım atılmamıştır. Bizler bu süreçte de o dönemin temsilcisi Ali Bayram’ı tanıdık, güvencemiz ve en büyük desteği ondan aldık. Petrol-İş Genel Merkez yöneticileri direniş yerinde biz işçileri ziyaret ederken böyle bir desteği Deri-İş Genel Merkezi’nden göremedik. Yani kendi sendikamızdan herhangi bir destek görmedik.

Deri-İş’te inkar etmek alışkanlık haline almış. Ki, işçilere bir süre öncesinde “direnişi devam ettirelim, sendika size desteğini sunacaktır” denilmesine rağmen, yine örgütlenme “uzmanı” işçilerin gözlerinin içine baka baka ben böyle bir şey söylemedim diyebilmiştir. Bunun kendisi ibret vericidir! Üstelik işçiler, toplantı sırasında yapılan konuşmalarda defalarca sendika ve yöneticilerine karşı hiçbir özel husumetlerinin olmadığını belirtme ihtiyacı da duymuşlardır.

Toplantıya katılan “bağımsız” işçiler...

Toplantıda işçilere sürece dair soru sormak için kendisini “bağımsız” olarak tanıtan ancak “görevli” olarak toplantıya gönderildikleri her halinden belli olan bu iki kişinin, ortaya konulan tabloya rağmen sendikayı savunan bir tutum sergilemeleri Trexta işçileri tarafından hayret ve tepkiyle karşılandı. Hatta bu tablo üzerinden tepki gösteren bir Trexta işçisi masadan kalkarak toplantıyı terk etme ihtiyacı duydu. “Bağımsız” arkadaşların söylemleri ve sergiledikleri tutumlar mevcut siyasal-sendikal anlayışın bir

yansımasıydı adeta. Öyle ki Trexta direnişçi işçiler bu “bağımsız” arkadaşlara defalarca “siz kimsiniz, nereden geldiniz, sendikada mı çalışıyorsunuz?” gibi sorular sorma ihtiyacı duymuştur.

Yine bu “bağımsız” arkadaşlar sık sık “burada muhatapları yok, toplantının da bir anlamı yok” vb. söylemlerde bulunurken öte taraftan sendika ve DDSB adına konuşmayı da ihmal etmemişlerdir. DDSB imzalı yazıda yer alan çarpıtmaların direnişçi işçiler tarafından tek tek çürütülmesi üzerine “bağımsız arkadaşlar”, “bu o arkadaşın eksikliği, kişilerin yapmış olduğu hatalar, işçilerin eğitim almayı, temsilciyi sendika getirdi sendika götürür, buna kimse bir şey söylemeye hakkı da yoktur” vb. söylemlerle sorunu geçiştirmeye ve önemsizleştirmeye çalışmışlardır.

Güneşi balçıkla sıvayamazsınız!

Deri-İş yönetiminin ve DDSB’nin toplantıya gelmemesi ne bizi, ne de kamuoyunu şaşırtmıştır. Herhalde ortaya koca koca iddialar atıp, kendisine yönelen politik eleştirilere kulak tıkayarak, yalanlayarak, gerçekleri çarpıtarak kurtulmaya çalışanlar, konuyla ilgili kamuoyuna açık şekilde yapılan toplantıya katılmamayı bir sıkıntı ve sorun olarak görmemektedir.

Trakya’da net bir gerçeklik vardır. Deri-İş Sendikası’na işçiler güven duymamaktadır. Trexta işçileri isim vererek “Kapaklı’da birkaç kahveye gidin işçilerin sendika hakkındaki düşüncelerini sorun tabloyu açıkça görürsünüz” diyorlar. Görüldüğü üzere Çorlu’da ya da Çerkezköy’de dar grupçuluk yapanlar bu tutumlarıyla sınıf mücadelesine yarar değil zarar veriyor. BDSP olarak bize sınıf devrimciliği üzerinden “akıl hocalığı” yapmaya kalkanlara, sınıf devrimcilerinin yürüttüğü sınıf çalışmasının mahiyeti hakkında zerre kadar bilgileri olmadan ahkam kesenlere bu akılla bir yere gidemeyeceklerini hatırlatmakla yetiniyoruz. Bulundukları her yeri kendi “tekkeleri” sayan bu anlayışın varacağı yerin olsa olsa yeni bir “mezhep” olacağının altını bir kez daha çizmekle yetiniyoruz.

Trakya BDSP

Deri-İş Genel Merkezi ile yapılan görüşme üzerine...

Deri-İş Genel Merkezi ile BDSP arasında 3 Temmuz 2012 tarihinde bir görüşme gerçekleştirilmiştir. Yapılan bu görüşmede iddialarımızın kaynağının işçilere, kendi öz deneyimlerimize ve Deri-İş’in bölgedeki eski temsilcisine dayandığı ifade edilmiştir. Bizzat Genel Teşkilat Sekreteri Hasan Ulaşan tarafından “*sizin orada yer aldığınızdan haberimiz yoktu, sadece birkaç görüşmeye gittiğinizi biliyorduk!*” denilmiş, özellikle Trexta işçilerinin ortaya koyduğu iddialar üzerinden Hasan Ulaşan, Eren Korkmaz ve Musa Servi son derece net ifadelerle “*işçiler yalan söylüyorlar*” söylemini kullanmıştı. Yazımızda yer alan tüm iddiaların gerçeği hiçbir şekilde yansıtmadığı da net bir şekilde ifade edilmişti. Dahası bu yalanlamalar konuyla ilgili DDSB açıklamalarında da ayrıntılı bir şekilde yer aldı.

Bunun üzerine 12 Ağustos Pazar günü 11 kişinin tanıklığında bir Trexta işçisi, Eren Korkmaz’ı arayarak BDSP temsilcisiyle yapılan görüşmede işçiler hakkında “*yalan söylüyorlar!*” lafının kullanıp kullanmadığını sordu. Buna karşı Korkmaz, pişkince “*hayır!*” yanıtı verebilmiştir. Hemen ardından birebir kendisiyle görüşen arkadaşımız aradığında ise telefonunu açmamıştır. “*Gerçeklerin devrimciliğinden*” dem vuran bu arkadaşlar, söylediklerinin arkasında dahi duramamış, dün dediğini bugün yalanlayarak gerçek kimliklerini bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Çorlu bölge temsilcisinin sendikal mücadele içerisindeki toplam 10 yıllık pratiği ise yazı boyunca inkar edilmeye devam edilmiştir. Trexta işçileri bu sürecin en dolaysız tanığı durumundadır. İşçiler yapılan toplantıda kendilerinin Petrol-İş çalışanları vasıtasıyla Ali Bayram’la tanışmış olduklarını, sonrasında da sendikal örgütlenmeyi yapmaya başladıklarını net bir şekilde ifade etmişlerdir. Bir direnişçi işçi o süreci şöyle tanımlıyor: “*Ben burada Ali Bayram gibi bir dost kazandım. Genel Merkez’den gelen ne Eren’i tanırım, ne de Hasan’la görüşmek isterim. Ali Bayram’la görüşmek tabii ki isterim!*”.

Bölgede başarısızlıkla sonuçlanan Yeşil Kundura, Suni Deri ve Trexta Deri süreçleri bizzat genel merkezin müdahale ettiği zamanlarda sonuçsuz kalmıştır. Fakat bu başarısızlıklar da temsilciye fatura edilmeye çalışılmaktadır. Ayrıca Çorlu bölge temsilcisinin sendika genel kurul kararı ve temsilcinin onayı ile işten çıkarıldığı söylenmektedir. Durumun böyle olmadığını mevcut kimi genel merkez yöneticileri de ifade etmektedir.

Trakya BDSP

İzmir’de “Devlet, sınıf, iktidar” semineri

İzmir’de yaz süresince düzenlenen sınıf seminerlerinin bir yenisi de 17 Ağustos akşamı Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği’nde gerçekleştirildi. “**Devlet, sınıf, iktidar**” başlıklı seminerde Marksizmin devlet teorisinden yola çıkılarak pek çok politik soruna dair tartışmalar yapıldı.

Seminer, “devlet” kavramının marksizm için öneminin vurgulanması ve devrimci bir parti için sorunun hayati bir sorun olduğunun ifade edilmesiyle başladı.

Ardından ise diyalektik materyalizm çerçevesinde idealist felsefenin nasıl bir eleştiriye tabi tutulduğu belirtilerek devletin toplumsal gelişmenin belli bir aşamasındaki ürünü olduğu ve toplumdaki doğarak ona yabancılaşan niteliği tanımlandı.

Devletin bir baskı aygıtı olarak ortaya çıkışı tanımlandıktan sonra ise burjuva topluma geçilerek burjuva devletten bahsedildi.

Genel ve tarihsel anlatımların ardından AKP ekseninde gündem olan rejim krizi ve “AKP iktidarı” tartışmalarına geçilerek devlet teorisi ve sınıflar mücadelesi ekseninde bu gündem masaya yatırıldı.

Seminerde ikinci bir temel bölüm olarak ise devrimcilerin devlet aygıtına yaklaşımı ve devrim süresince alınacak tutum tartışıldı. Esas olarak Lenin’in devlet ve devrimde yaptığı tartışmalar referans alınarak devletin uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin kanıtı ve sonucu olduğu ancak bu devletin görevinin oportünistlerin iddia ettiği gibi hiç de uzlaşma sağlamak olmadığı; aksine baskı ve zor yoluyla uzlaşmazlıkları ezen lehine çevirmeyi amaçladığı tanımıyla yola çıkıldı.

Bu bölümde komünizme giden yolda aşılacak mesafeler de tanımlandı. Sosyalizmin doğum sancıları olarak kabul edilen proletarya diktatörlüğünün ardından komünizmin alt evresine ya da sosyalizme geçileceği ve bunun ardından komünizmin üst aşamasına ulaşılabileceği söylendi.

Sunum devlete bakışın devrimdeki belirleyici rolünün vurgulanması ile son buldu.

Soru cevap bölümünde ise AKP iktidarı ve rejim krizi, sosyalizmin tarihsel sorunları ve Sovyetler’in çöküşü, Arap “devrimleri” üzerine sorular soruldu. Soruların yanıtlanmasının ardından seminer sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir



Deri-İş Sendikası eski Çorlu Temsilcisi Ali Bayram ile Trexta ve yaşanan süreç üzerine...

“Küçük olsun benim olsun mantığıyla hareket ediyorlar!”

Deri-İş Sendikası'nın Trexta Deri'de örgütlenme çalışması devam ederken görevden alınan eski Çorlu temsilcisi Ali Bayram, son dönemde yaşananlar üzerinden gazetemize açıklamalarda bulundu.

Ali Bayram'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz...

- Bir işçi olarak sendikayla tanışmanız nasıl oldu? Son süreci dışta tutarak kısaca sendikal geçmişinizi anlatabilir misiniz?

- Ali Bayram (Deri-İş eski Çorlu Temsilcisi): Deri-İş Sendikası'yla '93 yılında tanıştım. '93 yılında Nobel Deri'de çalışıyordum. O yıllarda şimdiki Yeşil Kundura'nın yerinde bir direniş vardı. Oraya gidip geliyorduk. Oradaki işçilerle dayanışma içerisinde oluyorduk. Hemen o sürecin ardından Çorlu Organize'ye dönük bir çalışma başlattık. Nobel Deri'de çalışırken 30-35 kişilik bir işçi vardı. Biz de orada bir çalışma başlattık. Orada çoğunluğu ve yetkiyi aldık. Toplu sözleşme imzalandı. Ancak işyeri çok ortaklıydı, ortaklar anlaşamadığı için işyeri kapandı. Bunun ardından uzun bir süre deride iş bulamadım. Bu yüzden başka iş kollarında çalışmak durumunda kaldım.

'98 yılında AK Deri'de çalışmaya başladım. 2000 yılında Deri-İş Genel Merkezi'nden örgütlenme için buraya geliyorlardı. Birçok fabrikada olduğu gibi yan tarafımızdaki Baykallar Deri'de de örgütlenme çalışması vardı. Bu yüzden işçiler işten atılmış ve kapıda direniş vardı. Biz çay molasına çıkmıştık. Bu esnada direnişçilere polis vahşice saldırıyordu. Ben de işçiler içerisinde devleti ve polisi teşhir ettim. Hemen o gün toplantı ayarladık. Kahvede yaptığımız toplantının ardından sendikaya üye olma kararı aldık. Gittim sendika temsilcisi Hüseyin Akgün'ü çağırdım ve o gün hepimiz sendikaya üye olduk. Noter bizi ihbar etti. Havzada patronlar tarafından bilinen biri olduğum için patron beni işten attı. Ben de direniş başlattım. Zaman zaman polis saldırıyordu. Bu arada başka direnişler de vardı. O direnişlere de gidiyor, işçileri yönlendirmeye çalışıyordum. Polis saldırılarına karşı işçilere moral vermeye çalışıyordum.

İşçiler benim olmadığım bir toplantıda kendi aralarında beni aday göstererek bir seçim yapmışlar. İşçilerin seçimi ve genel merkezin de onayıyla sendikada çalışmaya başladım. Bu arada direnişler yavaş yavaş bitiyordu. Göreve geldikten sonra ilk çalışmamı Güneş Deri'de yaptım. Buranın patronu aynı zamanda işveren derneğinin de başkanıydı. O buradaki direnişleri karalamak için kampanya başlatmıştı. Bu yüzden orada örgütlenmeyi önemsedim. Ancak fırsatçı bir işçi yüzünden örgütlenme başarısızlıkla sonuçlandı. Ardından İleri Deri, Gündüz Kürk, Ensarioğlu ve Birsinler Deri süreci başladı. İleri Deri'de 16 ay direndik. Fabrikaya grev pankartı astık. Panzerler saldırdı. Çadırımız zorla kaldırılmaya çalışıldı. Gözaltılar oldu. Kafa göz dağıldı, insanlar komalık oldu. Polisin tüm vahşice saldırılarına rağmen kararlı bir şekilde direndik. Ancak patron ayak oyunları ile mücadelemizi boşa düşürdü.

O sürecin ardından 2009'a kadar ben Düzce'ye gittim. Yaklaşık 1,5 yıl Düzce'de Desa Deri örgütlenmesinde yer aldım. Diyebilirim ki Düzce'de en fazla bulunan sendika çalışanlarından biri de



benim. Orada Desa Deri örgütlenmesinin güçlenmesi için emek sarf ettim.

- Son süreci özellikle kamuoyunun bilgilendirilmesi ve kimi gerçeklerin ortaya çıkması açısından önemsiyoruz. Bu süreçleri yaşanan iç sorunlarla birlikte anlatır mısınız?

Yeşil Kundura süreci:

Sorunların artık gizlenemediği ve ayyuka çıktığı sürecin başlangıcı Yeşil Kundura süreci oldu. Yeşil Kundura'da örgütlenme çalışması çok zor oldu. Kimseyi tanıımıyordum. Ancak gecemi gündüzüme katarak çalıştım. Tek tek evlere giderek işçileri tanıdım. İşçilerin kahvelerine gittim. İşçilerin servis duraklarına gittim. Düşünlere gittim, cenazelere gittim. Bunları da tek başıma yaptım. Kimse yoktu!

Orada bir komite oluşturdum. Bu arada komite toplantılarına zaman zaman genel merkezden Musa Servi ve Gürsel arkadaş katıldılar. Sanki onlara yalan söylüyormuşum gibi tavırlarla geliyorlardı. Sanki böyle bir çalışma yokmuş, hayal ürünüymüş gibi davranıyorlardı. “Gelip göreceğiz” deyip güya beni denetliyorlardı. Sıkıntılar o dönemden baş göstermeye başlamıştı. Sonrasında üyeliklere başladık. İlk olarak 83 işçiyi üye yaptık. Ardından beşer-onar üyelikler devam etti.

Ardından bana yardım etmesi için birini gönderdiler. Ali Barmaç'ı getirdiler. Çok da iyi yardımcı oldu! Yeşil Kundura çok rahat örgütlenebilirdi. İşverenle yaptığımız görüşmede işveren “ben bu işçi sayesinde Amerikalı'da okudum, ben bu işçi sayesinde bu holdingi oluşturdum şimdi 500-600 bin lira fazla vereceğim çok mu?” diyordu. Ama sonra ne hikmetse Genel Merkez bu bölgede bir çalışma olmasını istemeyen tavırlar içerisine girdi. Ancak kriz gerekçesiyle işçi çıkarılma olunca süreç tersine işledi. Bunun üstüne bir de Genel Merkez ve onun dümeninde hareket edenlerin sorumsuz ve içten pazarlıkçı tutumları eklenince, burada da başarısız olduk. Ben her zaman söylüyorum, şimdi de söyleyeyim. **Biz orayı örgütledik. Yeşil Kundura**

halen çalışmaya devam ediyor. Kriz söylemi bir oyundu, biz de o oyuna düştük.

Ne hikmetse elimizin altındaki yeri kaybettik. Genel Merkezin “bu bölgede örgütlenme olmasın” diye bir tavrı vardı. Bu çalışmaları sürekli sekteye uğratan tutumları vardı. Çalışanların birçoğu kadındı. Örgütlenme için kadın örgütçüye ihtiyaç vardı. O dönem sendikada çalışan Nuran arkadaşı buraya istiyordum. Ancak Ali Ekber ve Ali Barmaç'ın “gerekirse Yeşil Kundura'ya sendika girmeyecek, Nuran buraya gelmeyecek!” dayatmalarıyla karşı karşıya kalıyordum.

Grup Suni Deri süreci:

2009'da Yeşil Kundura öyle olunca Birleşik Metal-İş'te sabahın erken saatinde toplantı yaptık. Genel Merkeze bilinçli bir şekilde haber vermedim. Çünkü haber verdiğim takdirde birilerini başıma getiriyorlardı. Böyle olduğunda Yeşil Kundura'da olduğu gibi başarıya ulaşılmıyordu, ne hikmetse...

Bu yüzden bilgi vermedim. İşçilerle görüştüm ve işyerinin bizim işkoluna girip girmeyeceğini bilmiyordum, bunu da onlara net bir şekilde söylemişim. “Araştıracamız, bakanlığa sorduracağımız buna göre cevabımızı vereceğiz, bizim iş kolumuza giriyorsa üyeliğinizi alacağız, eğer bizim iş kolumuza girmiyorsa hangi iş koluna giriyorsa o sendikaya yönlendireceğiz” diye konuştuk.

Ardından Genel Merkeze bu fabrikayla ilgili bilgi verdim ayrıca araştırılmasını istedim “hangi işkoluna giriyor” diye. Bir gün sonra Musa Servi beni aradı “hemen üyelikleri yapalım, bu bizim iş kolumuza giriyor” dedi. Üyelik yapacaktım fakat buranın bir bütçesi yoktu. Kafama göre üyelik de yapamazdım. Ardından işçilerle toplantı yaptım ve genel başkan ne söylediyse onu işçilere ilettim. Buranın bizim iş kolumuzda olduğunu söyledim. İkinci gün Genel Başkan kendisi geldi. Noter ücretini ödemek için noteri sabahın 05.00'inde açtırdık. Üyelikleri yaptırdık. Musa Servi parasını ödedi oradan gitti. Ben de ertesi gün üyelikleri aldım, onaylatmak için genel merkeze gittim. Onaylattık, oradan da bakanlığa

götürdük.

Bu işlemlerin ardından olay fabrikada duyuldu, işten atılmalar başladı. 14-15 kişi işten atıldı. Bu süreçte kapıda 110 gün direndik. Daha sonradan işveren işkolu için itiraz edince bizim işkoluna girmedeği ortaya çıktı. Mahkeme işkolu tespitini Petrol-İş Sendikası’na verdi. Burada Genel Merkez’in tavrı, “*Bizim haberimiz yoktu Suni Deri örgütlenmesini Ali Bayram kendi kafasına göre yapmış*” şeklinde oldu. Ben de bunun öyle olmadığını sendika toplantılarında söyledim, “yanlış yapılmışsa birlikte bir yanlış yapılmıştır, doğru yapmışsak birlikte doğru yapmışsınız” dedim. Ayrıca noter ücretlerini getiren Musa Servi’dir. Ne kadar bunu kendi kafama göre yapmadığımı söylesem de bu fatura da bana kesildi.

Trexta Deri süreci:

Grup Suni Deri süreci sonrasında ise Trexta süreci başladı. 2004 yılında ben aslında Trexta’yla ilgilendim. Hatta orada 100’ün üzerinde kişiye ulaşmıştım. Fakat Genel Merkezin yönlendirmesiyle bu çalışmayı askıya almıştık. Bu durumda bölgede yanımıza yardıma gelen arkadaşın yaşadığı özel sorunların da etkisi olmuştu.

İçerden görüştüğüm işçiler vardı. Petrol-İş Sendikası da orada bildiri dağıtınca işçiler lokale gitmişler. Petrol-İş Sendikası’ndan arkadaşlar beni aradılar. Oraya gittim. Yaklaşık 50-60 işçi gelmişti. Daha sonra bu toplantılara katılanların sayısı 80-90’a çıktı. Bu sayı zamanla düşmeye başladı. Hemen komite kurdum ve genel merkeze bilgi verdim. Toplantıya örgütlenme uzmanı Eren Korkmaz ve Hasan Ulaşan geldi. Akabinde ne oldu, ne bitti anlamadan işçilerle görüşme ve toplantıların olduğu esnada beni izne çıkardılar. Komitedeki işçiler kendi arkadaşlarını getiriyorlar, tanıştırıyorlardı ve büyük bir akış vardı. Ben Genel Merkez’e üyelik yapalım diyordum onlar da “paramız yok, masraf olur, burası büyük bir işyeri üstesinden gelemeyiz!” şeklinde konuşuyorlardı. Beni hemen bir aylık izne çıkardılar. Ben izindevken böylesi hareketli bir süreçte fabrika işçileriyle topu topu üç kez gidilip görüşülüyor. Eren Korkmaz diyor ki “genel başkan gelecek toplantı yapılacak.” Vardiyadan çıkanlar 40-50 işçi geliyor. İşçiler gece vardiyasından çıkıyor Petrol-İş lokaline geliyor, Genel Başkan yok. Çay paralarını işçiler cebinden ödüyor. İşçiler gitgide özellikle Eren Korkmaz’ın tavır ve davranışlarına da tepki duymaya başladı.

Ardından Lüleburgaz’dan birini getiriyorlar ve diyorlar ki, bu örgütlenme uzmanı. Bundan sonra sizinle bu arkadaş ilgilenecek. İşçiler beni sorunca, “Ali arkadaşın Çorlu’da işi var, oradaki fabrikalarla ilgilenecek” diyorlar. Benim bunlardan hiçbir şekilde bilgim yok. Eren gittikten sonra Taner arkadaş bir-iki kez işçilerle görüşüyor. O da geliyor Petrol-İş Sendikası’nda oturuyor birkaç saat, o kadar.

Ben izinden 10 gün erken döndüm. İşçiler beni arayarak “neredesin? bizi işten çıkardılar 15 gün oldu. Genel Merkez’den ne gelen var ne giden!” dedi. Peki siz niye aramadınız dedim. Onlar da “biz niye arayalım? onların bizi arayıp sorması gerekirken biz niye arayalım?” dediler. İçeride yardım edecek arkadaş yok dediler. Ben de Genel Başkanı aradım “nasıl gidiyor” diye sordum. O da bana “her şeyin yolunda ve çok iyi olduğunu” söyledi. Ben de “15 gündür işçiler işten atıldı. İşçiler perişan, hiç kimse sormamış” dediğimde o da şaşırıp ve telefonu kapattı, anlamadım. Tüm bunlar tiyatro mu başka bir şey mi bilemiyorum! Daha sonra beni aradı “sen yarın oraya gidiyorsun” dedi. Bu arada Taner’i oraya örgütlenme uzmanı olarak aldıklarından haberim yok! Ertesi gün gittiğimde görüştüğümüz hiçbir işçinin işte kalmadığını gördüm. Komite dağılmış, içerde elle

tutulacak bir işçi kalmış, onunla görüştüm. Ondan örgütlenme uzmanının alındığını duydum. İşçi orada hiçbir şey yapılmadığını anlattı.

Yine ben bir çalışma yaparak orayı toparlamaya çalıştım, toparladım da. İşçilere ayrıca ön kayıt yapılacağı söylenmiş. Nedenini sorduğumda işçilerin tüm bilgilerini elde tutarak gerçek üyeliğe geçildiğinde herkesi hemen üye yapmak olduğu söylenmiş.

Bu süreçte tekrardan işten atılma oldu. Biz de kapıda direnişe başladık. İşçiler o soğukta, karda, yağmurda kapıda direnişe geçmeyi kabul ettiler. 15 gün direniş oldu. Sabah 05.00’te kalkıyor önce Saray’dan başlayarak işçileri toplayarak saat sabah 07.00’de fabrika önüne geliyoruz. İlk günü Hasan Ulaşan geldi yarım gün kaldı sonra da gitti.

Sonrasında işçi arkadaşların sorunları başladı. 7 aydır işten çıkarılmış işçiler vardı. Yanı sıra stres vardı. Ayrıca işçi arkadaşlara Genel Merkez direniş süreci boyunca size dayanışma vb. şeyler verilecektir demişti. Ama sonra ne hikmetse sanki bunlar konuşulmamış gibi davrandılar. Genel merkezden Eren Korkmaz geldi, işçilerle kavga edildi, işçiler küstürüldü, direniş bitirildi. Sonra da çekti gittiler.

Sonrasında yine buranın peşini bırakmadım, üyeliğe başladım. Buranın sorumlusu benim, kâğıt üzerinde böyle. Sonra sağdan soldan duyumlar alıyorum. Genel Merkez tarafından Ali Barmagaç’a sendikaya üye yapması için üye kayıt formları bırakılıyor. Ve ben bunu sağdan soldan, işçilerden duyuyorum. Genel Merkezi arıyorum “ondan bizim bilgimiz yok” diyor. Diğer yandan “Ali Bayram burada sadece Trexta ile ilgilenecek başka hiçbir yerle ilgilenmeyecek, elini çektiydik” deniyor. Çerkezköy’e örgütlenme uzmanı atamışlar ondan da haberim yok. Bu şunu gösteriyor, Ali Bayram’ın çalışma alanını daraltalım sonra da çeksin gitsin! Tüm bunlardan sonra nasıl bir çalışma yürütülür. Sizin arkadaş geldi gördü, nasıl çaba gösterdiğimi.

Ben açıkça şunu söylüyorum, genel merkez burada

örgütlenmek istemiyor. “Küçük olsun benim olsun!” mantığıyla hareket ediyor. Halen bu zihniyetle gidiyorlar. Bunlar bu kafayla hiçbir yere varamazlar. İzmir’de, Tuzla’da ufak bir yer var onlarla idare edeyim mantığı var. Çorlu’da buralarda örgütlenme olunca muhalefet olacağını onlar da biliyorlar. Onlar o zaman koltuklarında rahat oturamayacaklar. Orada keyfi hareket edemeyeceklerini biliyorlar. O zaman ne yapalım biz, Ali Bayram’a olmadık şeyler yakıştıralım, iftira atalım, işçilerin gözünde ihanetçi gibi gösterelim diyorlar. Ama ihanetçinin kim olduğunu buradaki işçiler biliyor. Yeşil Kundura işçisi biliyor, Trexta işçisi de biliyor, siz de dinlediniz Trexta işçilerinin anlatımlarını. Bu şekilde nereye kadar sürdürecekler, bunun hesabını işçilere nasıl verecekler?

- Son olarak işten çıkarılma sürecini anlatır mısın?

- Benim işten ayrılmam için yönetim kurulu kararı olmalıdır. Ancak böyle bir şey yok, sendikanın Genel Merkez Yönetim Kurulu’nda olan birinden bizzat öğrendim bunu. Bir de kendine “demokrat”, “muhalif bir sendikayım” diyorsan doğallığında da böyle olması gerekiyor mu?

Ama ne diyorlar, biz Ali Bayram’la oturduk anlaştık ve ayrıldık. Buna kimse inanmaz. Sen Ali Bayram’ın çalışma alanını daraltırsın, yıpratırsın, olmadık iftiralar atarsın ondan sonra da oturduk biz anlaştık. Yok böyle bir şey! Şunu da söyledim, “burayı kapatmayın, burayı kapatırsanız bunun hesabını kimseye veremezsiniz, sorunuz benim, ben biliyorum” dedim. Başkanlar Kurulu’nda da konuştum “sorunuz bensem, ki benim ama burayı kapatmayın” dedim. Ama onların mantığında kendi adamlarını buraya getirmek var. Zaten getirdiler de. Genel Merkez o kişiyi buraya getirdiğinden beri maaş ödüyor. İki kez benim yanımda getirip maaşını verdiler.

Kızıl Bayrak / Trakya

Tekboy işçileri eylemde

Kırklareli Lüleburgaz’da bulunan Tekboy Boyahanesi’nde işten atma saldırısı ve baskılara karşı DİSK/Tekstil üyesi işçiler direniş başlattı.

Turgutbey yolu üzerinde bulunan fabrikada çalışan yaklaşık 40 işçi, sendika üyesi oldukları gerekçesiyle işten atıldı.

İşçiler Lüleburgaz Kongre Meydanı’nda toplanarak basın açıklaması yaptılar. İşçilerin eylemine Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Genel-İş, DİSK/Emekli-Sen, TEKSİF, Belediye-İş’in yanısıra bölgedeki ilerici güçler de destek verdi.

Eylemde konuşan Petrol-İş Trakya Şube Başkanı Turgut Düşova, Tekboy işçilerinin yalnız olmadığını belirtti. AKP hükümetine seslenen Düşova, sendikasız bir kişi dahi kalmayana kadar mücadelenin süreceğini ifade etti.

ÜİS kapsamlı saldırılarla geliyor

Sermaye hükümeti, sınıfa yönelik kapsamlı saldırıları içeren Ulusal İstihdam Stratejisi’nin hazırlıklarını tamamladı. Uzun süredir üzerinde çalışılan ÜİS’e son şeklini veren sermaye hükümeti, planların uygulamaya geçmesi için çalışmaları hızlandırdı.

Yeni düzenlemeyle, istihdamı artırmak adına kölece çalışma koşulları derinleştirilirken güvenceli çalışma ortadan kaldırılıyor.

Kıdem tazminatının fona devrini ertelediğini iddia eden sermaye hükümeti ÜİS ile birlikte kıdem tazminatını da gasp etmeyi hedefliyor. Kiralık işçi bürolarının önünü açan ÜİS ile işsizlik oranının düşürüleceği iddia ediliyor. İşçilerin en temel haklarını gasp ederek karlarına kar katan patronların yükümlülükleri devlet eliyle karşılanarak tüm yük emekçilerin sırtına yüklenecek.

“Çalışan kadına kreş yardımı, işsizlik parasına zam” haberleriyle sunulan ÜİS projeleriyle ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak hedefleniyor.

Bu kapsamda patronların, işçilerin çocuklarına bakım için ödenek ayırması vergiden düşürülecek, çalıştığı işlerde sık değişikliğe gidenlere hasta muamelesi yapılarak ‘psikolog’ desteği verilecek.

Sermaye hükümetinin ‘rafa kaldırdığını’ iddia ettiği kıdem tazminatının fona devri de ÜİS’in en önemli uygulama parçaları arasındaki yerini koruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Barış S

Sosyalistler için önce (*immediate*) bir hareket programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışlagelen küçük-burjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü *Berner Tagwacht*'a şükran borçluyuz. n° 73'te ("*Friedenssehnsucht*"), barışı arzu eden Alman sosyal-demokratların, junker hükümetinin siyasetiyle ilişkili kesmelerine (*sich lossagen*) ait başyazı notu mükemmeldi. Yoldaş A. P.'nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlemek için boşu boşuna uğraşan "aciz laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"na (*Wichtigtuerei machtloser Schönredner*) yönelttiği saldırı da mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak ya da herhangi bir koşulla ilişkisi olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için (*Frieden ohne weiters*) savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü *her biri* savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, her birinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist (yani öteki halkları ezici ve yağmalayıcı) ve "kendi" ulusunun yararına olan koşullar. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri "birleştirici" bir formül yardımıyla *uzlaştırma* amacını güden *değil*, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki kapatılamaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.

Sözü sürdürülim: Başka başka ülkelerin sosyalistleri, belli barış *esasları* üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, söz konusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü "toprak ilhakı"nın, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı *uluslar* için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların *ayrıcılıklarını* savunuyorsunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak *bütün* uluslar için tanıınıyorsa, o zaman örneğin yalnızca Belçika'yla yetinemezsiniz; hem Avrupa'daki (Britanya'da İrlandalılar, Nice'de İtalyanlar, Almanya'da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57'si, vb.) hem *Avrupa'nın dışındaki* ulusları, yani bütün sömürgeleri, *bütün* ezilen halkları dikkate almanız gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve Almanya'nın toplam nüfusu yüzelli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın,



yani kapitalistlerin çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri kesip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanı sıra, dünya nüfusunun *çoğunluğunu* oluşturan halkları *ezen* ileri uluslarca girişilmiş bir savaş olmasındadır.

Belçika'ya elkonmasını haklı bulan ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildirler, gerçekte emperyalist ve ulusalcıdır; çünkü Alman burjuvazisinin (ve bir ölçüde Alman işçilerin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme "hakkını" savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değil, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin *hizmetkarıdır*lar. *Yalnızca* Belçika'nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanmasını isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunun yağmalamayı sürdüreceği ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, "yiğit Belçika"nın *gerçek* "ulusal çıkarı"dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da doğrudur.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, *belli bazı* ülkelerin emperyalizmini ve ulusalcılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek *bütün* halkları, *bütün* sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, *bütün* ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca başarılı bir *sosyalist* devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci

taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, "özgürlük" savaşı gibi, "ata topraklarının savunulması" gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan *düş kırıklığının* başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli *belirtilerden* biridir. Sosyalistler bu belirtiyeye çok dikkat etmelidirler. Yığınların barış arzusundan *yararlanmak* için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan *nasıl* yararlanılacak? Barış *sloganını* kabullenmek ve yinelemek, "aciz [ve daha kötüsü çoğu zaman *ikiyüzlü*] laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"nı teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini "almaksızın" (ya da tasfiye edilmeksizin)- demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış *yapabilecek* güçte oldukları boş hayaliyle halkı *aldatabilir*. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında *derin* çelişkiler *olmadığı* yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılayamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi *süsleyip-püsleyemez*. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatacılarının yığınları ayartmasına yarar. Böyle bir propaganda için ortam hazırdır; böyle bir propaganda için insanın gereksindiği tek şey, devrimci çalışmayı hem doğrudan doğruya (hatta ilgili makamlara bilgi aktarmaya varıncaya dek), hem dolaylı olarak önlemeye çalışan oportünistlerle, burjuvazinin dostlarıyla ilişkisini kesmektir.

Sorunu

V. I. Lenin

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sloganı, kapitalizmin emperyalist aşamasıyla *ilgili olarak* da öne sürülmelidir. Biz, *statükodan* yana değiliz, büyük savaşlarda *bir kenarda durmak* gibi darkafalica bir ütopya da inanmıyoruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı devrimci bir savaşımdan yanayız. Emperyalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek ve uyguladıkları baskıyı artırmak için başka ulusları ezen ulusların savaşımını içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununun, *ezen* ulusların sosyalistlerinin tutumuna *bağlı olması*, bundan ötürüdür. *Ezen* ulusun (İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya, Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosyalisti ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o hak uğruna savaşmıyorsa, gerçekte o bir sosyalist değil, bir şovenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tutarlı bir savaşımı, ulusal soruna (bugün) darkafalica değil, proleterce bir yaklaşımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusların, ne türden olursa olsun baskı altında tutulmasıyla savaşma ilkesinin tutarlı biçimde uygulanmasını ancak bu görüş sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların proletaryasıyla ezilen ulusların proletaryası arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır; kapitalizm altında, genel olarak bütün küçük devletler için özgürlük türünden darkafalica bir ütopya olarak farklı olarak, sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik için başarılılabilecek tek rejim) için birleşik enternasyonal savaşımı hazırlar.

Bizim partimizin, yani merkez yönetim kurulu çevresinde toplanan Rus sosyal-demokratların benimsediği görüş budur. Proletaryaya, “başka ulusları ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağı”nı öğretirken, Marx’ın benimsediği görüş de buydu. Marx, İrlanda’nın Britanya’dan ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti. Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil, özellikle *Britanyalı* işçilerin özgürlük hareketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda’nın ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımazlarsa, Fransızlar İtalyan Nice’i için, Almanlar Alsace-Lorraine, Danimarka Schleswig’i ve Polonya için, Ruslar Polonya, Finlandiya, Ukrayna, vb. için ve Polonyalılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa, eğer bütün “büyük” devletlerin, yani büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri, sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar, desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist değil, yalnızca emperyalist oldukları içindir. Kendileri, ezen uluslara mensup olan ve ezilen ulusların “kendi kaderlerini tayin hakkı” için *savaşmayan* kişilerin sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o *ülke* hükümetine karşı devrimci bir savaşım dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine söylevler vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, *ezen*

ulusların halk yığınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok durumda, devlete ihaneti cezalandıran yasalarla uyumsuz olduğu, onlara karşı düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların hemen hemen tüm sosyalistlerinin utanmazca ihanet ettikleri Basle

kararıyla da uyumsuz olduğu, ona karşı düştüğü de doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre’nin ve Hindenburg’un yaptığı yasalara boyuneğme arasındadır; devrimci savaşım emperyalizmle kölelik arasındadır. Orta yol yoktur. Proletaryaya en büyük zararı, “orta yol” siyasetinin ikiyüzlü (ya da duyusuz) mimarları veriyor.

***Temmuz-Ağustos 1915’te yazıldı
İlk kez 1924’te Proletarskaya Revolutsiya
n° 5’te yayınlandı.***

Sosyalizm ve savaş

V. I. Lenin

... Silahsızlanma savunucularının durumlarını daha yakından inceleyelim.

Bunların başlıca iddiaları, silahsızlanma isteğinin her türlü militarizm ve savaşa karşı savaşımın en açık, en kararlı ve en tutarlı ifadesi olduğudur.

Ne var ki silahsızlanma savunucularının en büyük yanlışları da bu temel iddialarında bulunuyor.

Sosyalistler, sosyalistlikten vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olamazlar.

Birincisi, önce sosyalistler, ne eskiden, ne de şimdi, devrimci savaşlara karşı olamazlar. Emperyalist “büyük” devletlerin burjuvazisi tepeden tırnağa gerici kesildiler ve biz, *bu* burjuvazinin şimdi sürdürdüğü savaşa, gerici, köleci ve canice bir savaş gözüyle bakıyoruz. Ama, ya bu burjuvaziye *karşı* verilecek savaşa ne denir? Örneğin, bu burjuvazinin ezdiği ve bu burjuvaziye bağımlı halkların ya da sömürge halklarının kurtuluş için verecekleri bir savaşa ne denir? ...

... Emperyalizmin başlıca özelliklerinden biri, en geri ülkelerde kapitalist gelişmeyi hızlandırması ve ulusların ezilmelerine karşı verilen savaşımı yaygınlaştırması ve yoğunlaştırmasıdır. Bu, bir gerçektir. Bundan şu sonuç çıkar ki, emperyalizm, çoğu zaman ulusal savaşları körükler. ...

Emperyalizm altında her türlü ulusal savaş olanağını yadsımak teorik olarak yanlış, tarihsel bakımdan hatalı, ve uygulamada Avrupa şovenizmiyle birdir...

İkincisi, iç savaş da, öteki savaşlar gibi bir savaştır. Sınıf savaşımını kabul eden herkes, iç savaş da kabul etmek zorundadır. Her sınıflı toplumda iç savaş doğal, ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaş kabul etmemek ya da görmezlikten gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi yadsımak olur.

Üçüncüsü, sosyalizmin tek bir ülkede zaferi, bir çırpıda genellikle bütün savaşları ortadan kaldırmaz. Tersine, bu savaşları öngörür. Kapitalizmin gelişmesi, farklı ülkelerde hiç de düzenli olmayan bir biçimde yürümektedir. Meta üretimi koşullarında başka türlü de olamaz. Bundan da reddedilmez bir biçimde şu çıkıyor ki, sosyalizm, *bütün* ülkelerde aynı anda zafere ulaşamaz. Önce bir ya da birkaç ülkede zafere ulaşacak, ötekiler bir süre burjuva ya da burjuva-öncesi dönemde kalacaklardır. Bu, yalnız sürtüşmeler yaratmakla kalmayacak, öteki ülkelerin burjuvazisi, sosyalist devletin utkun proletaryasını ezmeye bile kalkışacaktır. Bu gibi durumlarda savaş, bizim için meşru ve haklı bir savaş olacaktır. Bu, hem sosyalizm için, hem öteki ulusları burjuvaziden kurtarmak için girişilmiş bir savaştır. ...

Ancak, biz, tek ülkede değil bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek, savaşlar olanaksız duruma gelir. Ve bilimsel açıdan şu en önemli şeyi görmezlikten gelmek ya da önemsememek, son derece yanlış -ve devrimciye hiç de yakışmayan- bir tutum olacaktır: burjuvazinin direncini kırmak - sosyalizme *geçişte* bu en güç ve en büyük savaşımı gerektiren bir görevdir. “Sosyal” vaizler ve oportünistler, geleceğin barışçıl sosyalizminin hayallerini kurmaya her zaman hazırdırlar. Ama bunları devrimci sosyal-demokratlardan ayıran şey, bu güzel geleceğe kavuşmak için gerekli çetin savaşım ve sınıf savaşları üzerine kafa yormaya yanaşmamalarıdır. ...

Teorik olarak her savaşın, politikanın başka araçlarla bir devamı olduğunu unutmak büyük yanılgıdır. Bugünkü emperyalist savaş, iki büyük devlet grubunun emperyalist politikalarının devamıdır ve bu politika, emperyalist dönem ilişkilerinin bütünü tarafından yaratılmış ve körüklenmiştir. Ne var ki, aynı dönem, ulusların ezilmelerine karşı savaşımı ve burjuvaziye karşı proletarya savaşımını da kaçınılmaz olarak doğuracak ve körükleyecek, ve bunun sonucu olarak da, önce devrimci ulusal ayaklanmalar ve savaşlar; sonra, burjuvaziye *karşı* proletarya savaşları ve ayaklanmaları; üçüncü olarak da her iki türden devrimci savaşların bir bileşimini vb. olanaklı ve kaçınılmaz duruma getirecektir.

Proletarya Devriminin Askeri Programı (Eylül 1916) başlıklı makaleden...

1 Eylül Dünya Barış Günü!

Gerçek barış için sınıfsız-sömürsüz bir dünya!

İlk kez gazetemizin 26 Ağustos 2011 tarihli 33. sayısında yayınlanan bu metni güncelliğinden kaynaklı bir kez daha okurlarımıza sunuyoruz...

1 Eylül Dünya Barış Günü'ne, Türk burjuvazisi ve onun icra gücü olan AKP hükümetinin içeride ve dışarıda savaş çıkırtkanlığı yaptığı bir ortamda giriyoruz. İçeride Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesini silahla boğmaya çalışan sermaye devleti, dışarıda ise emperyalistlerin ezilen halklara karşı yürüttüğü köleleştirme savaşlarında aktif suç ortaklığı yapıyor.

Savaş aygıtı NATO veya ABD ordusu komutasında Afganistan, Irak ve Libya halklarına yönelik devam eden işgal ve savaşlar, kapitalist emperyalizmin gericilik, şiddet, zorbalık ve savaşa dayalı bir sistem olduğunun güncel kanıtlarıdır. Türk burjuvazisi ile emperyalistlerin hizmetindeki AKP hükümetinin ise Kürt halkına karşı başlattığı imha savaşı ve Pentagon'daki savaş baronları adına komşu halklara tehditler savurması, aynı olgunun bir diğer kanıtıdır.

Kapitalist egemenlik devam ettiği sürece gerçek barıştan söz edilemez...

Kapitalist barbarlık düzeninin hem insanlığı hem doğayı tehdit ettiği bir zamanda barış, adalet ve özgürlükten dem vuran vaazlar tekrarlanıp durmaktadır. Öyle ki emperyalist saldırganlığın adı, "demokrasi ve özgürlük götürmek" veya "sivil halkın korunması" olabilmektedir. Irak'ı özgürleştirmek adına bu ülkeyi işgal eden ABD ile suç ortakları, bir milyondan çok insanı katletmiş, ülkeyi yakıp yıkmış, milyonları mülteci durumuna düşürmüştür. Irak'ı ortaçağ karanlığına sürükleyen emperyalist işgal, "çağdaş kapitalizm" in barbarlığına ışık tutuyor.

Aynı durum Afganistan ve son olarak Libya'yı yakıp yıkan savaş aygıtı NATO'nun icraatları üzerinden de yansımaktadır. Ülkeleri tahrip eden, halkları katleden savaşları başlatanlar, silah tekellerinin kasalarını tıka basa doldurmasını da sağlıyorlar. Emperyalist hegemonya, enerji kaynakları başta olmak üzere ülkelerdeki doğal zenginliklerin yağması çatışma ve savaşların esas nedeni iken, gerici savaşları kışkırtanlar, barış, adalet, demokrasi, özgürlük gibi değerlerin savunucusu ve yayıcısı kılığına bürünmeye çalışıyorlar.

Tek tek ülkelerde sınıflar arasındaki gelir dağılımı uçurumunu derinleştiren burjuvazi, devletler arasında gerici rekabet ve çıkar çatışmalarına tutuşarak, kesintisiz bir şekilde savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Yağma ve egemenlik etrafında devam eden çatışmaların, şu veya bu ülkede fiili savaş halini alması kaçınılmazdır. Zira doğası gereği burjuvazi, siyasetin silahlarla yürütülmesinden başka bir şey olmayan savaşları döne döne kışkırtır ve icra eder. Gözlerini sömürü, yağma ve iktidar hırsı bürümüş burjuvazinin egemenliğini çatışma ve savaş olmadan sürdürmesi olası değildir. Bundan



dolayı kapitalist sınıfın egemen olduğu yerde kalıcı bir barıştan söz etmek, kaba bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

O halde dünya işçi ve emekçilerinin özlemi olan kalıcı bir barışa ulaşmanın yolu, bir sistem olarak kapitalizmi yıkıp sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurmaktan geçiyor. İktidar hırsının kaynağı olan sömürü ve yağmaya son veren sosyalist sistem, aynı zamanda savaşları da gereksiz kılar. Hem halklar arası, hem ülkeler arası barışı tesis etmek, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetlerinin yaygınlaşması ve bu ülkelerin enternasyonal dayanışma bayrağını dalgalandırmalarıyla mümkün olacaktır.

Verili koşullarda kalıcı barış isteyenlerin anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek dışında bir çıkar yolları yoktur. Zira savaşırsız bir dünya özlemi, ancak savaşlara kaynaklık eden kapitalist sistemin yerlebir edilmesi ile mümkün olacaktır.

Gericici savaşlara karşı çıkmak, gericiliğe savaş ilan etmek...

Gericici ve haksız savaşlara karşı çıkmakla gericiliğe-haksızlığa savaş ilan etmek... Her iki durum bir ve aynı ilkesel tutuma dayanmaktadır. Bir azınlığın çıkarları ve egemenlik hırsları uğruna halkların kıyımdan geçirilmesine karşı durmak ne kadar önemliyse, her tür musibetin kaynağı olan kapitalist/emperyalist gericiliğe karşı mücadele etmek de o kadar önemlidir. Bu iki tutumun birbirini tamamlamadığı yerde, sömürü ve savaştan arınmış bir dünya uğruna verilen mücadelenin parçalı ve sonuç yaratmaktan uzak kalması kaçınılmazdır.

Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşları gerici savaşların en korkunçları idi. Tekelci burjuvazinin dünyayı yeniden paylaşma ihtiyacının ürünü olan bu savaşlar, 100 milyona yakın insanın hayatına mal olmuş, 100 milyonun daha insanın hayatına mal olmuş,

pek çok ülkeyi harabeye çevirmiştir. Faşizm, askeri darbeler, beyaz terörle katledilen milyonlar bu rakama dahil değildir. Vurgulamak gerekiyor ki, kapitalist emperyalist sistem ayakta kaldığı sürece, yeni paylaşım savaşlarının patlak vermesi de olasıdır. Silah teknolojilerinin varlığı dikkate alındığında ise, yeni bir paylaşım savaşının öncekilerle kıyaslanmayacak kadar yıkıcı olacağını öngörmek zor değildir.

Kapitalizmin yapısal krizinin kaçınılmaz kıldığı gerici savaşlar, bu sistemin insan ve doğaya aykırı olduğunu çarpıcı bir şekilde kanıtlamaktadır. Krizini aşmak ve bir avuç tekelinin kar ve iktidar hırsı uğruna işçi ve emekçilerin genç kuşaklarını ölüme sürükleyen bu sistemin hiçbir meşruluğu kalmamıştır. Dolayısıyla bu sistemi yıkmak için, bir başka ifadeyle gericiliğe karşı savaş ilan etmeden gerçek barıştan söz etmek naifliğin ürünü değilse eğer, kaba riyakarlıktan başka bir şey olmayacaktır.

Bütün savaşlara karşı çıkmak barışa hizmet etmez...

Barış adına bütün savaşlara karşı çıkanlar olduğu biliniyor. Kapitalist emperyalizmin egemenliği altında her tür şiddete ve savaşa karşı çıkmak, sonuç itibarıyla şiddetin ve savaşların kaynağı olan bu sistemi ebedileştirmeye hizmet etmekten başka bir işe yaramaz. Zira sömürü ve köleliğe dayalı kapitalist sistem, zor aygıtı olarak örgütlenmiş burjuva devlet olmadan işini göremez. Başka bir ifadeyle, her burjuva devlet esas olarak bir zorbalık aygıtıdır. Bu aygıt, sömürü ve baskı altında tutulan işçi ve emekçileri zapturapt altında tutabilmek için sopayı elden bırakmaz.

Ülke içinde egemenliği ideolojik zorla birlikte, ama esas olarak fiziki şiddetle sağlayan tekelci burjuvazi, yayılmacı emellerine ulaşabilmek için de, diğer

devletlerle savaşa tutuşur. Hal böyleyken, her tür şiddete karşı çıkmak, zor aygıtını elinde bulunduran ve işlerinin önemli bir kısmını bu aygıt aracılığıyla gören burjuvazinin işini kolaylaştırır ve böylece barışa değil gerici savaflara hizmet eder.

Oysa sömürü ve kölelikten arınmış, diğer bir ifadeyle zorbalık ve savaşların gereksizleşeceği bir dünya, ancak gerici savaşların kaynağı olan kapitalizme karşı savaşa kurulabilir. İşçi ve emekçiler ya da komünistler elbette savaş meraklısı değiller. Ancak verili koşullarda hiçbir kapitalist sınıfın kendi rızasıyla iktidarı bırakmayacağı gerçeğinden hareketle, zorunlu olarak ve geçici bir süre için de savaşa başvurmak zorundadırlar. Sömürü ve kölelikten kurtulabilmek için işçi sınıfıyla emekçilerin burjuvaziye karşı savaşmaları meşru olduğu kadar, zorunludur da.

Ulusal baskı ve sömürüye maruz kalan veya emperyalist sömürgecilerin saldırısı altında bulunan halkların da eşitlik ve özgürlük uğruna savaşmaları meşrudur. Dahası savaş ve direniş olmadan hakların sömürgeci baskı ve zulümden kurtuldukları da görülmemiştir. Dolayısıyla bütün savaflara karşı olmak, ezilen halklara sonsuza dek köleliği reva görmekle de aynı anlama geliyor.

Savaşırsız bir dünyanın yolu sınıf savaşını yükseltmekten geçiyor

Burjuvazi ve onun siyasal iktidarının bekçisi olan devlet, barış adına yapılan naif vaazları olduğu kadar, bütün savaflara karşı çıkanları da hafife alır. Zira sınıf savaşımını konusunda deneyimli olan bu asalak sınıf ve onun devleti, bu sınırlarda kalan savaş karşıtlığının zararsız olduğunu biliyor. Bundan dolayı bu tür hareketleri rahatsız etmemeyi, hatta bazen içine sızıp yönlendirmeyi tercih ediyor.

Çağımızda modern barbarlığı temsil eden burjuvazi ve onun düzeni, esas tehlikenin sınıf savaşlarıyla geldiğinin farkındadır. Son 200 yızyılda burjuvaziye korkutan, tavizler vermeye zorlayan, Paris Komünü ve Ekim Devrimi gibi tarihsel olaylarda olduğu gibi ölüm korkusunu tattıran her zaman sınıf savaşına atılan proletarya olmuştur. Mezar kazıcısı olduğunu bildiği için proletaryanın sınıf savaşımını yükseltmesinden ölümcül korku duyan burjuvazi, bu korkunun gerçeğe dönüşmesini önleyebilmek için, işçi sınıfı hareketiyle bilimsel sosyalizmin birleşmesini engellemeye çalışır; bu amaçla her yola da başvurur.

Devrimci sınıf partisi önderliğinde harekete geçen proletarya, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin sonunu hazırlarken, kendisi ve tüm emekçiler için eşit ve özgür bir dünyanın kapılarını da açar. Yani devrimci sınıf hareketi sömürücü asalaklar için ölüm çanını çalarken, emekçiler için yeni bir dünyanın kapılarını aralar. Bu dünya, gerici savaflara kaynaklık eden sistemin, yani kapitalizmin sonunu getireceği için, gerçek barışa ulaşmanın koşullarını da yaratacaktır. İşte ancak o zaman, insanın insan tarafından sömürülüp köleleştirilmediği bir sistemde gerici savaşlar gereksizleşecektir. O zaman insan soyunun ürettiği değerler bir avuç asalak ve onların düzenlerini koruyan militarist kurumlara değil, üreten emekçilerin refahı ve doğanın korunması uğruna harcanabilecektir.

Sınıfsız sömürsüz sosyalist bir dünya kurulana, yani gerici savaşların kaynaklarını kurutacak bir düzen kurulana kadar sınıf savaşımı sadece gerekli değil, zorunludur aynı zamanda. Aksi, gerici savaşların yıkımlarına sonsuza kadar katlanmak anlamına gelirdi ki, böyle bir şey, akıldışı olduğu kadar tarihsel materyalizmin hareket yasasına da aykırıdır.

1 Eylül’de gerici saldırganlığa karşı ezilen halkların direnişi desteklenmelidir!

Gerici savaşların ülkemiz ve bölgemizde devam

ettiği bu günlerde, 1 Eylül’de alanlara çıkmak büyük bir önem taşıyor. Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşını mahkum etmek, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesini desteklemek sınıf bilinçli öncü işçi ve emekçilerle ilerici-devrimci güçlerin görevidir.

Kürt halkına karşı yükseltelen imha savaşı ile işçi sınıfı ve emekçileri sefalete, genç kuşakları ise geleceksizliğe mahkum eden zihniyet aynıdır. Bu saldırının arkasındaki gücün sömürücü asalak kapitalistler ve onların devleti olduğu gerçeğinden hareketle, sosyal yıkım ve gerici imha savaşına karşı, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin birleşik mücadelesini örmenin önemli kavranmalı, olanaklar bu yönde seferber edilmelidir.

Öte yandan bölgesel çapta ezilen halklara karşı devam eden gerici/emperyalist saldırganlık ve savaş da mahkum edilmeli, halklarla enternasyonal dayanışma görevi yerine getirilmelidir.

Emperyalist saldırının devam ettiği Irak ve Libya, siyonist kuşatma ve saldırı altındaki Filistin halkıyla dayanışma görevleri de layığıyla yerine getirilebilmelidir.

Türk devleti ile emperyalist güçlerin Suriye’ye müdahale etme niyetleri teşhir edilmeli ve kesin bir şekilde reddedilmelidir. Böyle bir müdahalenin Suriye halkının Baas rejiminin baskısı altında olmasıyla ilgili olmadığı, tersine emperyalistlerle suç ortaklarının kendi segil çıkarları doğrultusunda hareket ettiği, sınıf ve



emekçilere döne döne anlatılmalıdır.

Gerici/emperyalist savaflara karşı, başka bir ifadeyle barış uğruna mücadele 1 Eylül’le sınırlanamaz. 1 Eylül sadece sembolik bir tarihtir; gerçek barış mücadelesi ise, kapitalist sistemin yıkılması mücadelesinden ayrı düşünülemeyeceği için, tıpkı devrim mücadelesi gibi uzun soluklu olmak durumundadır.

Komünist Enternasyonal 6. Kongresi kararlarından.

Proletaryanın savaşa karşı tavrı

7. Savaş, kapitalizmden ayrı tutulamaz. Savaşa karşı mücadele, herşeyden önce onun tabiatı, nedenleri vb. hakkında berrak bir kavrayışı gerektirir. Savaşın doğal bir olay olduğunu ileri süren gerici bahanelere karşı da, onu laflarla ve paktlarla ortadan kaldırmayı uman ve gericilikte öncekilerden hiç de aşağı kalmayan ütöpik tasavvurlara karşı, devrimci proletarya savaşa karşı gerçek mücadelenin tek bilimsel esası olarak Marksizm-Leninizmin rasyonel teorisini ileri sürmektedir.

Tarihi bir olay olarak savaşın nedeni, insanlığın “kötü tabiatı”, hükümetlerin kötü politikası değil, toplumun sömüren ve sömürülen olarak sınıflara bölünmesidir. Modern tarihte sınıfların nedeni kapitalizmdir. Bu savaşlar istisnai olaylar değildir. Kapitalizmin ilkeleriyle, yeni üretim aletlerinde özel mülkiyet, rekabet ve sömürüyle çelişmez, aksine bunların doğrudan sonucudur.

Kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm kapitalizmin bütün çelişmelerini öylesine keskinleştirir ki “barış” ancak yeni savaşlar için bir soluk alma dönemi olarak kalır. Proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü parçası hariç, dünyanın yüzeyi ve ekonomik zenginliği tamamen bir kaç büyük devletin tekeli altındadır. Çeşitli ülkelerin eşitsiz ekonomi ve siyasi gelişimi tekrar dünyanın yeniden bölüşümü gereğini yaratmaktadır. Son tahlilde bu ancak en önemli emperyalist ülkelerin birbirlerine karşı yürüttüğü savaşlar yoluyla mümkündür. Aynı zamanda, yüz milyonlarca proleterin ve sömürge esirlerinin sömürüsü ancak kanlı zulüm savaşlarıyla sürdürülebilir.

Savaş kapitalizmden ayrı tutulamaz. Bu nedenle savaşın “yokedilmesi” ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla; yani, sömürücü burjuva sınıfının devrilmesiyle, proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin inşası ve sınıfların ortadan kaldırılması yoluyla mümkündür. “Gerçekçi” olduğu ne kadar iddia

edilirse edilsin, bütün diğer teori ve öneriler, sömürü ve savaşı devam ettirmek için ortaya atılmış bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

Bu nedenle Leninizm, savaşın yokedilmesiyle ilgili bütün pasifist terörlerle mücadele eder ve işçi kitlelerine ve bütün sömürülen halka bu amaca giden tek yolu gösterir: Kapitalizmi devirmek.

8. Ancak kapitalizmin devrilmesi şiddet kullanmadan, silahlı ayaklanma ve burjuvaziye karşı proleter savaşlar verilmeden mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz emperyalist savaşlar ve dünya devrimleri çağında Lenin’in belirttiği gibi, burjuvaziye karşı proleter iç savaşlar, proletarya diktatörlüğünün burjuva devletlerle ve dünya kapitalizme karşı savaşları ve ezilen halkları emperyalizme karşı milli devrimci savaşları kaçınılmazdır ve bunlar devrimci savaşlardır. Bu nedenle tam da sosyalizm ve savaşların yokedilmesi uğruna savaştığı için, devrimci proletarya, her savaşa karşı çıkmaz.

Her savaş, belli bir sınıfın politikasının “başka araçlarla” bir devamıdır. Bu nedenle proletarya her somut savaşın tarihi ve siyasi sınıfsal anlamını dikkatle incelemeli ve savaşa katılan bütün ülkelerin hakim sınıflarının rolünü uluslararası proleter devrimi açısından özel bir şekilde incelemelidir.

Çağımızda aşağıdaki üç tip savaş mümkündür; birincisi, emperyalist devletler arasında savaşlar, ikincisi, proleter devrimine karşı veya sosyalizmin kurulmakta olduğu ülkelere karşı emperyalist karşı-devrim savaşları, üçüncüsü, özellikle sömürge ülkelerin emperyalizme karşı yürüttükleri ve emperyalist bastırma savaşlarıyla ilişkili olan milli devrimci savaşlar.

(...)

(Komünist Enternasyonal 6. Dünya Kongresi’nin (1928) Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele ve Görevlerimiz başlıklı karar metninden...)

Grev katliamının arkasında sömürü cehennemi var!

Güney Afrika’da maden işçilerinin grevi sırasında polisin açtığı ateş sonucu 34 işçinin ölmesi üzerine tüm dünya yüzünü “kara kıta” Afrika’ya döndü. Yüzyıllardır Afrika’yı köle pazarı olarak kullanan emperyalist tekellerin işbirlikçi hükümetler eliyle hak arayan işçiler karşısında katliama girişmesi, gözünü bölgeye kapamış dünya için ‘şaşırtıcı’ bir gelişme oldu. Fakat katliamın yaşandığı bir hafta içindeki Afrika madenlerindeki eylem haberlerine bakmak bile yaşanan süreci netleştirecektir.

Zambia’da Çinliler’e ait Collum Kömür Madeni’nde maden işçileri çalışma koşullarını protesto ettikleri sırada şirketin üst düzey yetkililerinden biri hakaretlerle işçilere saldırdı. Çıkan kavga sonucu Çinli yönetici öldü. 5 yıl önceki işçi ölümlerinden sorumlu tutulan iki yönetici olmasına rağmen çalışma koşullarının değişmemesi, 12 saat hatta 18 saatlik vardiyaların dayatılması işçileri eyleme çıkartmıştı. Zambia Çalışma Bakanı Fackson Shamenda da yapılan gösterilerin maaşlar ve çalışma koşullarıyla ilgili olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Aynı zaman diliminde Kongo’da altın madeninde göçük meydana gelmesi sonucu 60 işçi ölmüş, hükümet adına yapılan açıklamada işçileri kurtarma çalışması başlatılmadığı ifade edilmişti. Bu iki haber bile kıtadaki maden işçilerinin sömürü cehennemi ve sertleşen sınıf mücadelesini özetler niteliktedir.

Güney Afrika’da 2012 yılının ilk aylarında İmpala Platin tekelinin 6 maden ocağını kapatıp işçileri işten atması sonrası başlayan eylemlerde direniş sonuç vermiş, işçilerin 2 kat ücretle işlerine geri dönmeyi başarmaları eylemlere güveni artırmış ve bir hareketlilik yaratmıştı.

Afrika’nın zengin yeraltı kaynaklarının sömürüsüne karşı maden işçilerinin tepkileri uzun bir geçmişe sahip. Maden rezervlerinin zenginliği ve emperyalist tekellerle işbirliği içinde işletilmesi kıta devletlerinin ekonomideki temel değer kaynağını oluşturuyor. Dünya altın üretiminin % 70’ini, elmas üretiminin % 65’ini, vanadyum üretiminin % 45’ini Güney Afrika karşıyor. Güney Afrika, küresel maden tekellerinin denetimindeki elmas, altın, platin, krom, kömür madenleri ekonomi ve istihdamının 5’te birini oluşturuyor. Güney Afrika madenlerinde en vahşi sömürü koşullarında 1 milyon işçi çalışıyor.

Madenlerde hala ilkel çalışma koşullarının dayatılması, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması ve düşük ücretler işçilerin yıllardır mücadele ettikleri sorunlar. Maden işçilerinin taleplerine kulaklarını tıkayan, işçi ölümlerini görmezden gelen burjuvaziye en büyük tepki 2007 yılında yaşandı. 4 Aralık 2007 günü binlerce maden işçisi greve giderek çalışma koşullarını ve işçi cinayetlerini protesto ettiler. Maden işçilerinin %95’ini kapsayan grev burjuvazinin belli talepleri karşılamasıyla bitmişti. Bugün katliamla öne çıkan grev ise benzer taleplerle, sorunların hala devam etmesi ve patronların yeni saldırı uygulamalarını devreye sokması üzerine başladı. Maden işçilerinin militan ve kitlesel grevi karşısında baskı ve şiddeti artırarak yanıt veren patronlar katliamın zeminini de yaratmıştı. Dünyanın üçüncü en büyük platin madeni Lonmin Marikana platin madeninde Maden ve Yapı İşçileri Birliği (AMCU) tarafından çıkılan greve Ulusal



Maden İşçileri Sendikası’nın (NUM) saldırması üzerine 10 işçi ölmüştü. İşçiler kısa bir süre önce uzlaşmacı çizgideki NUM’dan ayrılarak AMCU’ya geçmişlerdi. AMCU son yıllarda örgütlülüğünü güçlendirerek bir dizi madende NUM’un tekeli kırılmıştı. Maden patronlarını ve sendikal bürokrasiyi rahatsız eden kopuş toplu sözleşme süreciyle birlikte çatışma boyutuna ulaştı. Güney Afrika burjuvazisinin işçileri bölmek için kullandığı bu örgütlülükle işçiler arasında büyük uçurumlar yaratılmakta işbirlikçi sendika üyeleri 3 kat fazla maaş almaktadır.

İşçilerin grev iradesi kırılmayınca bu sefer polis güçleri devreye sokuldu. NUM üyesi işçilerle birlikte grevci işçilere saldıran polis karşısında direnişi görünce katliama girişti. İşçilerin üzerine açılan yaylım ateşi sonucu 44 işçi yaşamını yitirken 78 işçi yaralandı. Eylemde 259 işçi de gözaltına alındı.

Katliam polis tarafından savunulurken meşru müdafaa mazareti öne sürüldü. Polis müdürü Riag Phiyega, polisin kendini korumak için “maksimum güce” başvurmak zorunda kaldığını açıkladı.

Güney Afrika Cumhurbaşkanı Jacob Zuma, madencilerin katledilmesiyle ilgili soruşturma başlatıldığını açıkladı. Mozambik ziyaretini yarıda kesmek zorunda kalan Zuma “olay karşısında büyük üzüntü duyduğunu” söyledi. Zuma, emekçilerin katliamla ilgili sorumluların cezalandırılması taleplerini “soruşturmanın her şeyi aydınlatmasını umduğunu, benzer olayların yaşanmasını önlemek için çaba harcayacaklarını” söyleyerek geçiştirdi.

Katliamdan sonra 1994’ten beri ülkenin hükümet partisi ve Güney Afrika Sendikalar Kongresi (COSATU) ve Güney Afrika Komünist Partisi (SACP) tarafından oluşturulan koalisyon hükümetinin (Afrika Ulusal Kongresi) yaptığı açıklamalarda sendikalara üye olan masum insanların öldürülmesi kınanırken, diğer taraftan maden çevresinde polisin “hızlı” müdahalesine teşekkürler ediliyor. “Polisin varlığı gerçekten de gerilimi sona erdirmiştir ve sükunetin sağlanmasından memnunuz. Polisten, cinayetlerin sorumlusu olan faillerin tutuklanmasını talep ediyoruz” denilen açıklama, hükümetin katliamı sahiplendiğinin bir diğer kanıtı oldu.

“Bu olay Güney Afrika’da Apartheid rejiminin son bulmasından bu yana en kanlı polis operasyonlarından biri” yorumları yapılırken esasta hükümet değişse de

ezilen halk ve sömürülen emekçiler için değişen bir şey olmadığı aynı saldırgan ve baskıcı yapının devam ettiği bir kez daha kanıtlandı.

Katliam sonrasında da yapılan açıklamalar saflarında netleşmesini sağladı. IndustriALL (Küresel Sanayi İşçileri Sendikası) tarafından bir açıklama sunulurken bir yandan katliamın kınandığı ifade edilirken diğer yandan ölen işçiler ‘elde edilemez ücret talebi isteyen sendika’ya inandıkları için üstü kapalı eleştiriliyorlar. Uzlaşmacı, liberal sendikal çizgi karşısında mücadeleyi seçen işçiler “radikal” ilan ediliyor.

Maden işçileriye katliama rağmen grev iradesini sürdürüyor. İngiliz Lonmin şirketinden gelen işbaşı yapma ultimatoma rağmen işçiler eylemde. Şirket grevin yasal olmamasına sarılarak fiili meşru greve saldırmaya çalışıyor. İşçilerin eylemi sürdürmesi durumunda işten çıkarmaların başlatılacağı tehdidini savuruyor.

Katledilen işçilerin aileleri ve grevdeki işçilerse eylemlerinde “Grev haktır” şiarını öne çıkartırken fiili meşru eylem çizgisi sürdürülüyor. İşçiler grevin ekonomik taleplerine ek olarak “Şimdi sorumlu arama zamanı değil” diyerek katliamı örtbas etmeye çalışan polis şefi Phiyega’nın da istifasını istiyorlar.

Eylemde grevci işçiler “Bizi dövebilir, öldürebilir, tekmeleyebilir, üzerimizde tepinebilirler. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, haklarımızı almadan işimize geri dönmeyeceğiz” diyerek kararlılıklarını ifade ettiler.

Sertleşen eylemler ve çatışma süreci madenlerde yaratılan kölelik düzenini sallarken emperyalist tekellerin korkularını büyütüyor. Güney Afrika’daki eylemlerin kıtadaki diğer madenlerde de olumlu hava yaratması ve işçilerin benzer taleplerle eylemler örgütlemesi emperyalist tekelleri ve işbirlikçi hükümetleri “yeni önlemler” almaya yöneltiyor. İşçilerin taleplerini karşılamamakta ısrarcı olan patronlar için önlemler yeni katliamlar anlamına geliyor.

Güney Afrika devletinde Apartheid rejimi sonrası sağlanan “istikrar” ile diğer Afrika devletlerinden ayrılırken, emperyalizmin hizmetinde tüm kaynakların pazara sokulduğu ve işçilerin yoğun sömürü altında çalıştığı bir düzen hakim sürüyor. “İstikrar” ve “değişim” aldatmacası üzerinden Afrika’nın yerli halkı hala ezilmeye devam ediyor. Ancak geline yerde kapitalizmin yarattığı “demokrasi” aldatmacası işçilerin eylemleriyle sarsılıyor.

Güney Afrika polisi madencileri katletti!

Emperyalist sermaye ve onun hizmetindeki hükümetler, sömürü ve kölelik dayatmalarına karşı ayağa kalkan işçi ve emekçileri baskı ve zor yöntemleriyle sindirmeye çalışıyor. Bunun son örneği ise Güney Afrika'da maden işçilerinin grevi sırasında yaşandı. Güney Afrika devleti, hakları için bir haftadır grev yapan maden işçilerini hunharca katletti.

Günlerce, Güney Afrika devletinin baskı ve engellemelerine rağmen grevlerini sürdüren işçiler, Lonmin Marikana madeninin bulunduğu bölgede toplandı. Polis önce biber gazı ve plastik kurşunlarla işçilere müdahale etti. Hızını alamayan Güney Afrika polisi işçilere vahşice saldırdı.

Eylemci işçileri kurşuna dizen Güney Afrika polisi, “ellerinde kesici aletler bulunduğu” bahanesiyle 30 madenciye katletti. Polisin azgınca saldırısı sırasında yaralanan maden işçilerine ise uzun süre müdahale edilmeyerek işçiler ölüme terk edildi.

Güney Afrika Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Jacob Zuma ise katliam sonrası timsah gözyaşları dökerek “demokrasi” aldatmacasını devreye soktu. Zuma sorumluların cezalandırılacağını konuyu araştırmak için komisyon görevlendirdiğini açıkladı. Ülkenin “şok ve acı” içinde olduğunu belirterek 19-26 Ağustos arasındaki haftayı bir hafta ulusal yas ilan etti.

Greve yönelik saldırganlık sürdürülüyor

Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde düşük ücret dayatmalarına karşı 10 Ağustos'ta greve başlayan 3 bin maden işçisi çeşitli defalar polisle çatışmaya girmiş ve saldırılar sırasında birçok işçi katledilmişti. Çatışmalar nedeniyle İngiliz sermayeli şirket platin üretimine ara vermek zorunda kalmıştı. Güney Afrika, dünyada bilinen platin kaynaklarının yüzde 80'ini barındırıyor.

Grevci işçilerin 34'ünün polis tarafından katledilmesi sonrası şimdi de işten atma tehdidi öne sürüldü. Maden işçilerinin daha iyi bir ücret için çıktıkları greve azgınca saldıran Lonmin maden şirketi devlet desteğiyle pervasızlığı büyütüyor. İşçilerin taleplerini gözardı eden şirket işbaşı yapılmadığı takdirde işçileri işten atmakla tehdit etti. Şirketin iddiasına göre işçilerin %17-25'inin tekrar çalışmaya başladığı söyleniyor.



Katliam ve işten atma tehditlerine rağmen maden işçilerinin büyük çoğunluğu direnişte kararlı. Grevci maden işçilerinden Zachariah Mbevu, “Dönmemizi beklemek bize hakaret etmek demek. Pekçok arkadaşımız, meslektaşımız ölmüşken bizden işe devam etmemiz isteniyor. Asla.” sözleriyle eylemin süreceğini ifade etti. İşçiler 34 madencinin yasını tuttıkları süre boyunca ve talepleri karşılanıncaya kadar grevi sürdüreceklerini ifade ediyor.

Dünyanın üçüncü büyük platin işletmecisi olan Lonmin şirketi polisin, greve katılmayan çalışanların işbaşı yapması için gereken “güvenli” ortamı sağladığını ve gönül rahatlığıyla işe dönebileceklerini açıkladı.

Lonmin madencilik şirketinde 25 bin kadrolu işçi ve taşeron şirkete bağlı olarak 10 bin madenci, çalışmakta. İşçilerin greve çıkışındaki temel talepleriye 4-5 bin rand (484-605 ABD doları) olan maaşlarının 12.500 randa (1.512 dolara) çıkarılmasını istemek. Polisin katliamı sonrası 34 işçi ölürken en az 78 kişi yaralanmış, 250 kişi de tutuklanmıştı.

Kongo'da da işçi katliamı

Orta Afrika ülkesi Kongo'da bir altın madeninde meydana gelen göçükte 60 işçi katledildi.

Maden işçilerinin, yerin 100 metre altındaki madende can verdikleri belirtildi.

İşçi katliamına kınama

Güney Afrika'da grevci maden işçilerinin polis tarafından kurşuna dizilerek katledilmesine Tek Gıda-İş Sendikası tepki gösterdi.

Marikana'da bulunan Lonmin PLC platin madeninde grev yaparak hak arayan işçilerin polis tarafından katledilmesinin büyük bir nefretle karşılandığını belirten sendika, kapitalizmin tarihi boyunca, kar ve çıkarlar söz konusu olduğunda ne kadar zalim, kıyııcı ve gözü dönmüş hale gelebileceğinin en çarpıcı ve somut örneğinin bir kez daha görüldüğünü belirtti.

Sendikanın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“Uluslararası emek dayanışması ve işçilerin birliği fikri temelinde Güney Afrika'da katliama kurban giden işçi kardeşlerimiz için yüreğimiz kanamaktadır.”

Katliamcı Güney Afrika yönetimini, katil polisleri şiddetle ve nefretle protesto ediyor, kınıyoruz.

Grevci işçi kardeşlerimizi acılarını paylaşıırken, mücadelelerine tüm gücümüzle destek olacağımızı ilan ediyoruz.”

Kıbrıs'ta süresiz grev

İngiliz üslerindeki uluslararası şirket “SODEXO” bünyesinde çalışan yaklaşık 80 işçi, patronun keyfi tutumu ve tek taraflı kararları nedeniyle 20 Ağustos'tan itibaren süresiz greve başladı.

Haravgi gazetesi “SODEXO'da Süresiz Greve” başlıklı haberinde çalışanları temsil eden SİKSKA-PEO, EESİİ-SEK, ASİTEV-POAS ve TÜRKSEN sendikalarından yapılan açıklamaya göre, SODEXO Cyprus Ltd. çalışanlarının, şirketle olan sorunlarının çözülmesi için sendikal örgütlerin çabalarının, patron tarafının uzlaşmaz tutumundan ötürü başarısızlığa uğradığını kaydetti.

Sendikaların, şirketin, “Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın” arabulucu önerisiyle ulaşılan anlaşmadan caydığını ve maaşların düşürülmesi, işten çıkarmalara ilişkin mantıksız önerilerle geri döndüğünü söylediğini yazan gazete, şirketin imzasının toplu sözleşmeden geri çekilmesiyle dün hemen bir toplantı gerçekleştirildiğini ve süresiz grev önlemlerinin alınmasına karar verildiğini aktardı.

Habere göre SİKSKA-PEO'dan Neofitos Timinis, patron tarafı tek taraflı kararlarını yeniden gözden geçirene ve üzerinde anlaşmaya varıldığı gibi toplu sözleşmeyi uygulayana kadar grevin devam edeceğini ifade etti.

Pussy Riot'a suçlama

Rusya'da gerici rejimin şefi Vladimir Putin'i, yeniden göreve geldiği Mart ayındaki seçimler öncesinde protesto ettiği için tutuklanan kadın rock grubu Pussy Riot solistleri, ‘dine yönelik nefretten kaynaklanan holiganlıktan suçlu’ bulundu.

Grup üyeleri Maria Alyokhina, Nadezhda Tolokonnikova ve Yekaterina Samutsevich; Şubat ayında mini etek ve maskeyle çıktıkları bir oyunda, “Bakire Meryem, Putin'i başımızdan defet!” diyerek şarkı söylemiş ve gösterilerinin ardından tutuklanmıştı.

Tolokonnikova, 20 Temmuz'da başlayan mahkemenin ilk duruşmasında, “Rus Ortodoks Patriki'nin Putin iktidarına verdiği destekten duydukları memnuniyetsizliği ifade etmek istediklerini” söylemişti.

Rusya'nın dört bir yanında sanatçı ve aydınlardan büyük destek gören grup üyelerine, en son olarak ünlü İngiliz şarkıcı Sting ile Madonna ve ünlü müzik grupları Red Hot Chili Peppers ile Franz Ferdinand'da destek vermişti.

“Barometre fırtınayı gösteriyor!”

Suriye’deki gelişmeler, gelinen yer itibariyle 42 yıllık Esad rejiminin kaderini aşan bir karakter kazanmıştır. Artık orada en berrak haliyle emperyalist nüfuz mücadeleleri ön plandadır. Emperyalist hegemonya kavgasının yoğunlaştığı bir alan da diyebiliriz.

1.5 yıl önce Dera kentinde patlak veren isyan, kısa sayılabilecek bir zaman diliminde ülkenin değişik kentlerine doğru yaygınlık gösterdi. Kamuoyunda direnişin nedenlerine ilişkin yapılan komplo teorilerinin aksine, direnişin son derece anlaşılır nedenleri vardı. Bunun için direnişin patlak verdiği ilk döneme ilişkin olarak işçi ve emekçilerin öne sürdüğü taleplere dahi bakmak yeterli. Birinci ve en temel neden “demir ökçe” altında yönetilen işçi ve emekçilerin derin boyutlarda yaşadığı yoksullaşmadır. Gün geçtikçe artan işsizlik, açlık ve yoksulluk direnişin ana nedenidir. Nitekim Dera son derece yoksul bir emekçi semtidir ve direnişin burada patlak vermesi hiç de tesadüf değildir.

İkinci temel neden ise Tunus’ta başlayıp Mısır, Libya, Bahreyn, Ürdün gibi ülkelere hızla yayılan kitlesel ve militan halk isyanlarıdır. Geniş bir coğrafi alanı saran halk isyanının Suriye’yi girdabına almaması düşünülemezdi. Zira 22 parçaya bölünmüş Arap coğrafyasını oluşturan tüm bileşenlerin, tüm halkların birbiri ile köklü tarihsel, kültürel ve sosyal bağı var. Bu bağ dolaysız bir etkileşimi sağlamıştır. Lenin “*Komünizmin Çocukluk Hastalığı ve Sol Komünizm*” adlı eserinde “Proleter yığınların uyandırılmasını, alevlendirilmesini ve savaşa itilmesini hangi nedenin sağlayacağını bilemeyiz” diyor. Bir “parlamentar bunalım”, “buzu kırabilir” diyor. Emperyalizmin çelişkilerinin içinden çıkılmaz karmaşıklığından, her gün artan çelişkilerin şiddetlenmesinden, son evreye varışından bir bunalım doğabilir; belki de başka bir şey olabilir... “Bunu kimse önceden bilemez” diyor Lenin. Mesela Fransız burjuva cumhuriyetinde “Dreyfus Davası” gibi “umulmadık ve önemsiz bir bahane yetmişti” diyor Lenin.

Suriye’deki isyanın başlangıç nedenleri üzerine Lübnan *El- Mustaqbal* gazetesi yazarı Hayrullah Hayrullah, 2 Temmuz 2012 tarihli köşe yazısında şöyle bir değerlendirmede bulunuyor:

“Suriye’de kişi başına düşen milli gelir Hafız Esad’ın 1970’te iktidara gelmesinden itibaren sürekli geriledi. Suriye’de kişi başına düşen milli gelir Lübnan ve Ürdün’ün altında yer aldı. Oysa Lübnan bütün kriterlerde fakir bir ülke. Ürdün de adı insan olan serveti dışında doğal kaynak fakiri olmasından ötürü en fakir dünya ülkeleri arasında yer alıyor.”

İşte Suriye’deki isyanın kökleri... Servet ile sefalet arasındaki çelişkilerin alabildiğine derinleşmesi...

“Suriye Baharı”nın ilk üç ayı bu içerikle sürdü. Tabandan gelen ve Esad rejimine başkaldıran bir içerikle kendiliğinde de olsa emekçi halkın sosyal hak mücadelesi muhtevasını koruyarak. Ancak üç ayın sonunda direniş emperyalist merkezler ve bölgedeki işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda yönlendirildi. Tunus ve Mısır’daki toplumsal kalkışmalardan ders çıkaran emperyalistler Suriye’deki gelişmelere müdahale etmekte gecikmediler. Öncelikle dağınık pozisyonunda olan “muhallifler”i örgütlü bir çatı altında



topladı. Onları besledi, eğitti, silahlandırdı ve güçlendirdi. Bu güçlerin toparlanması noktasında Türkiye sermaye sınıfı hevesle işe girişti. Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) isimli çete Hatay’da kuruldu ve kadroların eğitimi burada gerçekleştirildi. Suriye Ulusal Konseyi (SUK) ise İstanbul’da kuruldu. SUK üyesi Fawaz Tello ile bir basın kuruluşunun yaptığı röportajda şu söylemleri dikkat çekiyordu: “İlk başta Suriye’de bir asker liderden bahsedemiyorduk. Neredeyse yüzlerce lider söz konusuydu. Her lider ve grup kendi bölgelerini kontrol ediyordu. Hatta bazen bir bölge içerisinde birden fazla askeri grup yer alıyordu. Askeri liderlerin yanı sıra birçok siyasi lider de vardı.”

İşte bu örgütsüzlük tablosuna müdahale edildi. Silahlandırıldı ve Esad rejiminin yanı sıra oradaki işçi ve emekçilerin üzerine sürüldü. Kısa bir zaman dilimi içerisinde “ÖSO” isimli çete aracılığıyla mezhep çatışmaları körüklendi. Alevi-Sünni çatışması yaratılarak sosyal çelişki üzerinden ortaya çıkan direnişin üzerine toprak atıldı. Aynı içerikli mezhepsel çatışma Lübnan’ın Trablusşam kentine yayılmış ve ciddi sonuçlar doğurmuştu. Sonuçta Esad ordusu Şebiha güçleri ile Özgür Suriye Ordusu arasındaki çatışma Suriye’de tam bir yıkım yaratmıştır. Onbinlerce işçi ve emekçi, bu katillerin mezbahalarında katledilmiştir. Birbuçuk milyon yoksul göç etmek zorunda kalmıştır. Emperyalizmin bölgedeki çıkarları geride kan, acı, gözyaşı ve yıkılmış bir ülke bırakmıştır.

Emperyalizmin bölgedeki gelişmelerden faydalanma isteği, dünya genelinde yaşanan kapitalist krizden bağımsız değil. Krizden çıkış yolu -en azından nefes alma yolu- bölgedeki çatışmalardan ne oranda faydalanabileceği ile ilgilidir. Oysa onlar dünyanın gözü önünde Suriye halkını düşündüklerini, Suriye’ye insan hakları ve demokrasiyi götürmeye çalıştıklarını arsızca vurguluyorlar. 1982’de Hama’da baba Esad’ın gerçekleştirdiği katliam hafızalardadır. O dönem,

bugün bu denli yaygara koparan emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçiler ses çıkarmamıştır. Şimdi Suriye’de büyük bir yıkım vardır ve bu yıkımın sorumlusu emperyalistler ve onların bölgesel işbirlikçileridir. Birçok ülke kendi içinde kamplaşarak Suriye’deki yıkımdan beslenmeye çalışmaktadır. Kamplaşmanın bir ucunda Suriye, İran, Rusya, Çin diğer ucunda ise ABD, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan... Bu kamplaşmanın yanı sıra her bir ülkenin kendine dönük hesapları bulunuyor. Bölgedeki temel çatışma alanı petrol ve doğalgaz kaynaklarıdır.

Onun dışında, başta Lübnan olmak üzere çok sayıda anti-amerikancı, radikal-islamcı grupların direnişlerinin ezilmek istenmesi, öte yandan Filistin direnişinin kısaca alınması ve elbette İran’ın gerçek anlamda çembere alınması ABD emperyalizminin hesabıdır.

Fakat bu durum ikinci kampın başını çeken Rusya’yı da doğrudan ilgilendirmektedir. Rusya, Suriye’ye müdahaleyi uygun görmemektedir. Bunun nedenleri arasında Rusya’nın dayanabileceği “liman ülkesi olarak” bir Suriye kalmıştır ve o, bu kaleyi kaybetmek istememektedir. Tartus Limanı’na Rus donanmasının karargah kurmasının nedeni budur. Suriye’ye doğrudan müdahaleyi engelleyen uluslararası bu dengeler varlığını korumaktadır. Bu nedenle kılıçlar rahatından çekilememektedir. Bu nedenle “Cenevre Konferansı” gibi birçok diplomatik görüşmeden sonuç çıkmamaktadır. Başta Suriye’deki “muhallif” güçleri bir araya getirmeye çalışan emperyalistler son kertede Esad rejimiyle muhaliflerden oluşan bir geçiş hükümeti noktasında uzlaşma girişimlerini sürdürüyorlar. Ancak bu da yakın bir ihtimal olarak gözükmemektedir.

Suriye’de sınıflar ve “sol” muhalefet

Baas Partisi, kelime anlamı itibariyle Sosyalist Diriliş Partisi’dir. Sovyetler Birliği’nin varlığı

koşullarında, uluslararası güç dengeleri Suriye gibi ülkelerin sırtını Sovyetler’e yaslamasını sağladı. Sosyalist Diriliş Partisi Baas’ın nasyonal sosyalistlerden (Nazi) zerre kadar farkı yoktur. Biz bunu Irak üzerinden de gözlemleyebiliyoruz.

Suriye’de küçük ve orta ölçekli sanayi yaygındır. Gelişmiş sanayisi zayıftır. Felce uğratılmış bir işçi sınıfı vardır. Zira her başkaldırdığında zorbaca ezilmiştir.

Suriye’de 1.5 yıllık kaos ortamında “devrimci”, “sol” güçlerden bahsedene yoktur. Bu çok doğaldır. Çünkü Suriye solu gerçek anlamıyla yalpalamıştır. Suriye Komünist Partisi (SKP), uzun yıllar Baas ile omuz omuza yürümüştür. Uzun yıllar Suriye parlamentosu içinde varlık göstermektedirler. SKP, son dönemde Beşar Esad’ın oluşturduğu komitede aktif görevler üstlenmiştir.

Suriye’deki ilerici muhalefetin temel ikinci gücü Birleşik Komünist Partisi’dir (BKP). BKP, Suriye’deki birtakım ilerici sol muhalefetle platformlar ve cepheler oluşturmuştur. Şu an Suriye’de sol güçlerin yer aldığı iki ayrı platform vardır. Biri “Halkın Kurtuluşu”, diğeri ise “Yenilenme İçin Değişim Cephesi”dir. Ancak bu oluşumlar Suriye’de “barışçıl” bir mücadele yürütmektedir. Esad rejimini birtakım iyileştirmelere zorlamak gibi reformist renk öne çıkmaktadır. Oysa Suriye emekçi halkı, sosyal yapı itibarıyla “sol” potansiyeli güçlü bir ülkedir. Birleşik Komünist Partisi’nin güç olduğu kimi bölgeler bulunuyordu. Bu partinin militanları yakalandıklarında “isimleri değiştirildi” ve zindanlara atıldı. Bir daha onları kimse bulamadı. Birçok militanı katledildi. Oysa bu parti gelinen yerde reformcu bir çizgiye evrilmiştir. Suriye’deki işçi ve emekçilerin en büyük eksikliği devrimci bir sınıf partisinin olmamasıdır. Böyle bir parti olsaydı Suriye de güçlü olan sol gelenekle birleşebilirdi.

Bundan birkaç yıl önce Venezuela lideri Chavez, Suriye ve Lübnan’ı ziyaret ettiğinde Chavez ve Che posterleriyle karşılanmıştı. O topraklarda heyecan yaratmıştı. Venezuela ya da Latin Amerika’daki güçlü sol etki Suriye’de sempatiyle karşılanmıştı. Bu Suriyeli işçi ve emekçilerin sosyal yapısının sola yakın olmasıyla ilgili bir durumdur. Aslında bir bütün olarak Arap coğrafyasında sınıf partisi eksikliği vardır.

İran’ı bir parça dışta tutabiliriz. İran’da şu veya bu şekilde sınıfın içerisinde olan İran Komünist İşçi Partisi (İKİP) var. İKİP’in İran işçi sınıfı içerisinde tanınırlığı, belirgin bir gücü var. Yakın tarihsel kesit içinde İsfahan’da demir çelik grevinde önemli etkileri var. Tahran’da Coca Cola grevi içerisinde aktif bir rol oynuyorlar.

Lübnan’da da bu açıdan durum iç açıcı değildir. Lübnan Komünist Partisi (LKP), Hariri rejimiyle iç içedir. Lübnan parlamentosunda hatırı sayılır sayıda vekili vardır ve Lübnan burjuvazisini, küçük burjuvaziye temsil eden bir parti olarak “sol”dan desteklemektedir.

Bölge açısından bu boşluk doldurulmadıkça ve sınıfın partisi sınıfla birleşmedikçe bölge direnişleri farklı bir muhtevaya bürünmeye devam edecektir.

Bugün sadece Ortadoğu coğrafyasında değil, yerkürenin önemli bir kısmında işçi sınıfı ve emekçiler sermayeye ve onun yıkımına karşı ayağa kalkışı örgütlemiş durumdadır. Bu, gelecek güzel günleri işaretlemektedir. Dünya sosyal altüst oluşlara gebedir. Lenin 18 Ekim 1905’te “*Proletari*” de “Barometre fırtınayı gösteriyor!” diye yazıyordu. Sonu devrim oldu.

21. yüzyılda da barometre fırtınayı gösteriyor ve sonu yine devrim olacak.

Bütün mesele devrime hazırlanmaktadır.

Yarın bizimidir yoldaşlar!

Zeynel Nihadioğlu
Edirne F Tipi Hapishanesi
A-6 / 17

Güvencesiz çalışma yaygınlaştı

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (**DİSK-AR**) TÜİK tarafından açıklanan Hanehalkı İşgücü Anketi Mayıs 2012 dönemi sonuçlarını değerlendirdi.

DİSK-AR’ın değerlendirmesine göre, Türkiye’de çalışma çağındaki her iki kişiden biri çalışmıyor. İşgücüne katılım oranı % 50,5 düzeyinde. İşsiz sayılmayan umudu kesik işsizlerin sayısı ve ev içi emeğin görünmez olmasının sonucunda açığa çıkan bu durum Türkiye’de işsizliği olduğundan düşük gösteriyor.

Rapora göre;

- Umudu olmadığı için ya da diğer nedenle son 3 aydır iş arama kanallarını kullanmayan ve bu nedenle işsiz sayılmayanlar dahil edildiğinde işsizlik oranı % 8,2 değil, % 13,8, işsiz sayısı da 2 milyon 272 bin değil, 4 milyon 43 bin oluyor.

- Gençler için ise durumun daha da kötü olduğu tespitinde bulunuyor. Rapora göre, her iki gençten biri kayıtdışı çalışırken, umudu kesik işsizlerle birlikte her 4 gençten biri işsiz konumda. Resmi olarak % 15,9 olan işsizlik, umudu olmadığı için ya da diğer nedenle son 3 aydır iş arama kanallarını kullanmayan ve bu nedenle işsiz sayılmayan gençler dahil edildiğinde % 25’e ulaşıyor. 695 bin işsiz gence karşı 533 bin çalışmaya hazır ancak umutsuzluk başta olmak üzere çeşitli nedenlerle iş aramayan genç var.

- Kadınlar için çalışma yaşamına katılmak son derece zor. İşgücüne katılım oranı kadınlar için %30,2 düzeyinde. Çalışma çağındaki her üç

kadından sadece biri çalışıyor. Lise ve üzeri eğitime sahip kadınlar erkeklere göre 2 kat daha fazla işsizlik gerçeği ile yüzleşiyor. Erkeklerde işsizlik oranı lise mezunları için % 9,1, mesleki ve teknik lise için % 6,4, yükseköğretim için % 11,7 iken bu oran kadınlarda sırası ile % 17,8, % 18,9, %11,7 seviyesinde.

- Kayıtdışı oransal olarak gerilese de hala kriz öncesi değerlerinde üzerinde. 2008 Mayıs dönemi ile karşılaştırıldığında kayıtdışı istihdam 480 bin artmış durumda. Erkekler için aynı dönemde kayıtdışı 198 bin azalırken kadınlar için 678 bin artmış durumda.

- Tarım sektörü kriz öncesine göre 1 milyon 10 bin artmış durumda. Buna göre toplam istihdam artışının % 30’u tarım kesiminde gerçekleşti.

- Güvencesiz çalışma hızla yaygınlaştı. 2009 yılı mayıs dönemi ile karşılaştırıldığında geçici çalışanların sayısı % 36 artarak, 1 milyon 467 binden, 1 milyon 992 bine yükseldi. Geçici çalışmanın yaygınlaştırılması hükümetin istihdam stratejisi açısından bir amaç olarak değerlendiriliyor.

Raporun sonuç bölümünde ise Türkiye’de işsizlik sorunu kadınların ve gençlerin çalışma hayatında karşılaştıkları engeller üzerinden ağır bir biçimde yaşandığı ifade edildi. Türkiye’yi küresel sermayenin ucuz işgücü deposu olarak şekillendirmeye çalışan ucuz istihdam stratejisinin, temelde çalışma yaşamının yapısını tahrip etmeye odaklandığı ve işsizlik sorununun, insan onuruna yaraşır iş ekleninde ele alınması gerektiği uyarısında bulunuldu.

Davutoğlu sınırı geçmekte ısrarcı

Sermaye hükümeti AKP’nin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu yaptığı açıklamalarla Suriye için planlanan senaryoları dillendiriyor. Emperyalistlerin hedefleri doğrultusunda açıklamalar yapan Davutoğlu Türkiye’deki Suriyeli mülteci sayısına dikkat çekerek “güvenli bölge” adı altında “tampon bölge” hedeflerini tekrarladı.

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun “BM gözetiminde Suriye’de güvenli bölge oluşturulabilir” sözleriyle vurguladığı planın emperyalistlerin işgal müdahalesi için ilk adım olarak kurgulandığı biliniyor. Kurulan mülteci kampları için 100 bin kişi kotası koyan sermaye hükümeti bunun üzerinden Suriye sınırını geçmeyi meşrulaştırmaya çalışıyor. Emperyalist güçlerin basınında da olumlu karşılanan savaş çığırtkanı açıklama adım adım örülen işgal senaryolarının somutlandığını da gösteriyor.

Emperyalistler yeni yaptırımlar ve manevralarla Suriye’de kendi kontrollerini tahsis etmeyi hedefliyorlar. Fransa devletinin çağrısı üzerine 30 Ağustos’da toplanması beklenen Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısı da bu doğrultuda atılacak adımları tartışmayı hedefliyor. Davutoğlu’nun açıklamalarıysa bu toplantının öngünlerinde emperyalist efendilerin çıkarlarının savunmasından başka bir şey değil.

Davutoğlu Suriyeli mülteciler üzerinden sürdürdüğü duygu sömürsünde Suriye sınırının diğer tarafında kalan mülteciler için “güvenli bölgenin önemi” üzerinde durarak açıklamalarını sürdürdü.

Davutoğlu Hillary Clinton’un son Ankara ziyaretinde de öne çıkarttığı “uçuşa yasak bölge” adımını da savundu. Libya’da da uygulanan “uçuşa yasak bölge” uygulaması askeri saldırının ön adımlarından bir diğerini oluşturuyor. Türk sermaye devleti emperyalist efendilerinin verdiği görevlere uygun olarak işgal politikalarını sistematize etmeye devam ediyor.



İşçiler hakları için eylemde!

Dünyanın dört bir yanında kapitalist krizin etkileri artarken işçiler de eylem ve direnişlerle bu saldırılara yanıt veriyor. Kamboçya'dan İtalya'ya, Güney Kore'den Nijerya'ya güvenceli çalışma ve insanca yaşam talepleri yükseltiliyor.

Kamboçya'da kadın işçilerin grevi...

Kamboçya'da Ocean-Garment fabrikasında çalışan 2.500 kadın işçi bir hafta önce başlattıkları grevlerini sürdürüyorlar. Kadın işçiler kendilerine cinsel tacizde bulunan bir menajerin işten atılmasını talep ediyorlar. 19 Ağustos pazartesi günü 2.500 kadın Phnom Penh'de Sosyal Bakanlığı'na yürüdü. Kadınları polisin özel timleri durdurdu. Ocean Garment, aralarında GAP moda zincirinin de bulunduğu birçok tekel için giyim ve ayakkabı üretiyor.

Sri Lanka'da grev

Sri Lanka'da elektrik idaresinde çalışan 15 bin işçinin grevi 1 hafta sonra sona erdi. İşçiler grevlerini bir komisyonun yüzde 20 ücret artışı talebini inceleme sözü vermesi üzerine bitirdiler. Sendikanın talepleri arasında özelleştirmelere son verilmesi ve 5 bin taşeron işçinin kadrolu olarak işe alınması da bulunuyor.

Vietnam'da köylülerin işgal eylemi

Vietnam'ın kuzeyindeki Ha Tinh kentinde yüzlerce köylü hükümet binasını işgal ederek binayı tahrip etti. Köylülerin öfkesi, bir komşularının topraklarından sürülmek istenmesine karşı direnmesi ve gözaltına alınması ile patladı.

Bu tarz direnişler son dönemlerde sık sık yaşanıyor. Resmi olarak Vietnam'da tüm topraklar devlete ait. Devlet bu toprakları kullanması için köylülere 20 seneliğine kiralyor. Özellikle uluslararası tekeller bu toprakları kendi çıkarları doğrultusunda kiralamak için baskı yapıyorlar.

İtalya'da çelik işleri eylemde

Taranto'da İLVA çelik fabrikasında çalışan işçilerin, fabrikalarının kapatılması kararına karşı eylemlilikleri Geçtiğimiz hafta sonu 2 saatliğine iş bırakan işçiler fabrikanın çevresindeki yolları işgal etmişlerdi. Fabrikada örgütlü olan FIOM ve UILM sendikaları doğanın ve insan sağlığının korunması kadar işyerlerinin de korunması için mücadele ettiğini belirtiyor. Fabrikanın, Dioxin salınımı nedeniyle çevrede yaşayan çok sayıda kişinin hastalanarak ölmesi nedeniyle mahkemece kapatılması kararı alınmıştı.

Güney Kore'de lastik grevi

Güney Kore'de Gwangju kentinde araba lastiği üreten Kumho Tire tekerlek tekelinde çalışan 3.100 işçi cuma günü greve gitti. İşçiler bir aydan bu yana uyarı grevleriyle daha fazla ücret, işten atılan arkadaşlarının yeniden işe alınması ve taşeron işçilerin de süresiz işe alınmasını talep ediyorlardı.

Uranyum madenlerinde grev

Nijerya'da uranyum madenlerinde çalışan işçiler daha iyi çalışma ve yaşam koşulları talep ederek süresiz greve gittiler. Arlit şehrinin yakınındaki Somair Maden ocağı, Fransız enerji tekelisi Areva'ya ait ve yıllık 2 bin ton uranyum üretiyor. Madende bin işçi çalışıyor.



Maruti-Suzuki işçileri ile dayanışma

Hindistan'da Gurgaon kentinde 7.000 işçi, Manesar'daki Maruti-Suzuki işçileriyle dayanışma eylemi yaptı.

Eylemden bir gün önce Hindistan'ın en büyük otomobil tekelisi Maruti Suzuki India Ltd şirketinin başkanı lokavta son vereceklerini ve işçilerin 21 Ağustos'ta yeniden işe başlayabileceklerini duyurmuştu. Maruti Suzuki şefine göre bunun koşulları vardı, çünkü bir gece önce bir işçi 18 Temmuz'daki gösteriler nedeniyle tutuklanmıştı.

Bir Maruti Suzuki işçisi ait olduğu kast nedeniyle küfür eden şefine karşı gelerek kendini savunmuştu. Bunun üzerine sermayenin kolluk kuvvetleri işçilerin üzerine gönderilmiş ve olaylarda 96 kişiyi yaralamıştı, işyerinde çıkan yangın nedeniyle yaralanan bir menejer ise, daha sonra ölmüştü.

Olayların sorumluları oldukları gerekçesiyle keyfi bir tutuklama terörü başlatıldı ve yüzlerce işçi gözaltına alındı. 1528 işçiden 500'ü derhal süresiz işten atıldı. 114 kişi tutuklanarak, haklarında yangın çıkartma, yaralama ve kasten adam öldürme suçlarından dava açıldı. Hem de sermaye devletinin elinde hiçbir delil bulunmazken ve devletin araştırma komisyonu hiçbir sonuca ulaşamamış olmasına rağmen... Amaç Hindistan'ın bu önemli işçi havzasında tüm işçi sınıfına gözdağı vermek.

Gurgaon kentindeki dayanışma yürüyüşüne 16 sendika çağrı yaptı. Dayanışma yürüyüşüne aralarında Hero Honda, Satyam ve Rico gibi otomobil ve yan sanayi kollarının da bulunduğu Gurgaon-Manesar havzasında 40 fabrikadan gelen işçiler katıldı. Herkesin ortak talebi işten atılanların tekrar işe alınması, tutuklu işçilerin serbest bırakılması ve davaların fesedilmesi, bağımsız bir araştırma komisyonunun kurulması.

Ama sermaye ve onun hizmetindeki devlet işçi sınıfına karşı hazırlıklarını sürdürüyor. Eyalet hükümeti polis örgütü Rapid Action Force'la (RAF) ait 300 özel timi Manesar'e gönderdi ve 200 kişiyi de fabrika içine yerleştireceğini açıkladı. Ayrıca Maruti tekelisi de 100

güvenlikçiyi işyerine yerleştirecek ve bunlardan silahlı 25 kişi idarecilerin bülümünü koruyacak. Ayrıca Menajerlerin hizmetine de 40 özel koruma verilecek.

İşçilerin 21 Ağustos'ta yeniden işe başlayıp başlamadıkları sorusu henüz yanıtsız. Ama Maruti-Suzuki işçilerinin bu grevi yol gösterici olması açısından kazanılmış bir grev olarak görülebilir. Grevin önemi, Hindistan'da ilk kez ve yasak olmasına rağmen devamlı işçilerin taşeron işçilerin hakları için mücadele etmesinden geliyor. Bugüne kadar devamlı işçiler, taşeron işçilerle birlikte greve gitmiyorlardı. Maruti-Suzuki işçileri eylem ile işçi sınıfının parçalanmasına karşı önemli bir adım atmış oluyorlar. Diğer önemli nokta da, grevin kendiliğinden sendika bürokrasisine, tekellere ve hükümetin işçi sınıfını bölen politikalarına karşı örülmesidir.

Motorola işçilerinden protesto

Çin'in Jiangsu bölgesindeki Nanjing'da 400 Motorola Mobility işçisi bir hafta önce başlattıkları protestolarını sürdürüyorlar. İşçiler pazartesi günü de ABD Elektronik tekelisi önünde bir protesto gösterisi gerçekleştirdiler.

İnternet tekelisi Google ait Motorola tekelisi geçtiğimiz hafta Nanjing'da 500 ve Peking'de 700 işçiyi çıkaracağını açıklamıştı. Bunun üzerine Motorola çalışanları protestolu gösterilerine başlamıştı. İşverenin işçilere işten atılma durumunda alacakları tazminatı yükselttiğini açıklaması da protestoları durdurmaya yetmedi.

Hindistan'da banka çalışanı grevde

Hindistan'da devlet bankalarında çalışan bir milyon kişi iki günlüğüne greve gitti. Bazı kentlerde yürüyüşler düzenlenirken, banka şubeleri büyük ölçüde kapalı kaldı. Çarşamba günü başlayan grev ile banka çalışanları hükümetin banka sektöründe özel sermayeye daha fazla izin vermesini protesto ediyorlar. Şimdiye değin devlet bankalarında özel sermaye yüzde 20 oranında sınırlandırılmıştı. Devlet bankaları Hindistan'da tüm sektörün yüzde 70 ini oluşturuyor.

Havayolu çalışanlarının grev sınavı

THY’de grev yasağıyla sermaye sınıf mevzisini güçlendirdi. Şimdi sırada kazanılmış hakları gasp etmek var. Sermaye hükümetinin meclis tatili ile zamana yaydığı Toplu İş İlişkileri Yasası’ndan doğan boşlukla, tüm TİS süreçleri gibi Havayolu işçilerinin süreci de tılandı. Fakat farklı olan THY yönetiminin ayları bulan ayak oyunları ile bu süreci hazırlamasıdır. TİS’in tıkanması için sürecin başından beri manevralar gerçekleştiren THY yönetimi bu noktaya gelmeyi başarmıştır. Saldırı karşısında hukuki mücadele yürütmeyi “tüm yolları kullanmak” sayarak fiilen sonucu kabul eden Hava-İş yönetimi, diğer saldırı dalgası karşısında da aynı argümanlarla yasal hakları kullanmaktan dem vuruyor.

Yeni saldırıya gerekçe olarak sunulan “22. dönem toplu sözleşme döneminin bitmesi” bahanesi bile bu pervasızlığın göstergesi. Sermaye hükümetinin yasal düzenlemelerine dayanarak “22. dönem TİS’lerin zamanı dolduğu” gerekçesiyle var olan haklar yürürlükten kaldırıldı. THY yönetimi, işçilerin temel haklarının Sivil Havacılık Genel Müdürlüğü (SGHM) kurallarındaki standarta göre belirleneceğini ifade etti. Bu da on yılların mücadelesi ile kazanılmış tüm hakların bir anda kaldırılması anlamına geliyor.

THY İnsan Kaynakları tarafından iç duyuruyla uçucu ekiplerde yer alan personele duyurulan uygulama, bu saldırıların vardığı boyutu gösteriyor. Yeni düzenlemeyle uçucu ekiplerde çalışanların mesai saatleri uzayacak, dinlenme saatleri de ciddi oranlarda kısalacak. Toplusözleşmede aylık 180 saat olarak belirlenmiş olan mesai süresi 30 saat uzatılarak 210 saate çıkarılıyor. Haftalık 30 saat olan blok uçuş süresiye 36 saate çıkarılıyor. Dört zaman dilimini kapsayan uzun uçuşlarda uygulanan 2 yerel gece olmak üzere 36 saatlik konaklama ve dinlenme süresi 24 saate indiriliyor.

Uçucu personelin ikamet ettiği ilde, ana üste aylık dinlenme süresi 8 gün iken biri konaklama olmak üzere 7 güne indiriliyor. Ana üste 12, konaklama meydanlarında en az 10 saat olan dinlenme süreleri de ikiye saat düşürülüyor.

8 bin personeli doğrudan etkileyen kazanılmış hakların gaspı karşısında sendika yönetimiye “yapılanın yasal olmadığını” ifade etmekten öteye geçemiyor.

Grev hakkı kaldırılarak mücadelenin önemli bir silahı devre dışı bırakılırken yeni saldırı hazırlıkları için kapı sonuna kadar açılmıştı.

Kazanılmış haklar mücadeleyle korunur

Havayolu çalışanlarının bugün işçi sınıfına oranla ayrıcalıklı görünen hiçbir hakkı bahsedilmemiş, uzun mücadeleler sonucunda kazanılmıştır. Hava işkolu grevler, direnişler ve eylemlerle bugünkü TİS şartlarını yaratmıştır. THY yönetimi her dönem bu hakları tırpanlama hedefi gütmüş fakat hiçbir dönem eli bu kadar güçlü olmamıştır. Şimdi sermaye hükümetinin dolaysız desteğiyle havayolu işçilerine savaş açılmış durumdur.

Hava-İş’in geçmişi TİS uyuşmazlıkları, özelleştirme saldırıları, işten atma saldırılarıyla ve bu saldırılar karşısında üretimden gelen gücün eylemleriyle doludur.

‘77 yılından başlayarak önemli grevler yaşanmış,



hak gasplarından özelleştirmeye, taşeron çalışmadan dinlenme sürelerinin kısaltılmasına kadar bir dizi saldırı püskürtülmüş ve önemli mevziler kazanılmış ve korunmuştur. Grev ertelemeleri, işbirlikçi sahte sendika Uç-Sen, hava trafiğini sürdürmek için Bursa Havayolları adımı, yabancı uyruklu pilot çalıştırma (yasalarca yasak olmasına rağmen), işten atma vb. saldırılara karşı geçen 35 yıllık bir sendikal mücadele tarihi vardır.

Dünden bugüne THY yönetiminin saldırıları dolaysız olarak sermaye hükümetlerine bağlıdır. 77 grevine Bakanlar Kurulu kararıyla 60 günlük erteleme gelmişti. Danıştay’a yapılan itiraz kabul edilince yürütmeyi durdurma devreye girdi. Fakat ufku mücadeleyi kaldıramayan sendika bürokratları tekrar greve çıkmadı. Bir yıl sonra Bülent Ecevit’in başkanlığındaki sermaye hükümetinden 30 günlük erteleme kararı çıkarıldı. 80 darbesinin öngünlerinde MHP, MSP ve Adalet Partisi’nden oluşan gerici hükümetin desteğindeki yeni THY yönetimi geçmiş TİS şartlarını uygulamayı reddeterek saldırı. 84 gün süren grev bazı kayıplar getirirken 12 Eylül darbesi TİS’in kalan kısmını da tırpanladı.

Hava işkolu darbe sonrası uzunca bir süre sessizliğe büründü. Ta ki sınıfın baharına kadar. ‘90 yılındaki 13. dönem THY ve 3. dönem Havaş TİS görüşmeleri Türkiye topraklarında yeniden işçi eylemleri, grev ve direnişlerinin şekillendiği bir süreçte başladı. 1 Nisan 1991’de başlayan grev THY’de 38, HAVAŞ’ta ise 40 gün sürdü. Bu sefer grev kırıcılık rolü Turgut Özal’daydı. Cumhurbaşkanı olarak yapacağı gezi için grevdeki THY’nin uçağını kullanmak istemesi sembolik ve propagandif olsa da önemli bir mesajdı. Grevler yılların biriken kayıplarını telafi eden kazanımlar yaratsa da hava yolu işçileri, örgütlü bilincin zayıflığından dolayı TİS sonrasında başlayan öncü işçilerin işten atılma saldırısını göğüsleyemedi.

‘95’te özelleştirme saldırısına karşı durulamadı. 128 günlük greve rağmen HAVAŞ YAZEKS şirketine peşkes çekilerek hava işkolunda özelleştirmenin önü



açıldı.

THY’nin özelleştirilmesinin ardından taşeronlaştırma ve güvencesiz çalışma en temel gündem oldu. 2007 yılı TİS görüşmeleri, uçuş güvenliği ve ücret konuları üzerinden anlaşmazlıkla grev oylamasına giderek sınıf hareketine güç katan bir rüzgar estirdi. Oluşan atmosferden çekinen sermaye hükümeti ve THY yönetimi arabulucuyu devreye sokarak sendikanın tüm taleplerini kabul etti. Ve elbette yeni saldırı için mevzilerini kazanmaya başladı.

Sermaye 2007’nin intikamını alıyor

Sermaye için 2007 yılı önemli süreçleri taşıdı. THY grev oylaması bu dönemin sınıf hareketine canlılık kazandıran süreçlerinden biriydi. THY’nin özelleştirme sonrası yoğunlaşan çalışma yapısına karşın işçilere dayattığı kölelik koşulları TİS görüşmelerini tıkadı. THY yönetimi grev oylamasından lehine karar çıkacağına güvenerek uçuş güvenliği, dinlenme ve ücret konularındaki ısrarını sürdürdü. Grev oylamasından çıkan sonuç sınıfa yine grev günlerini hatırlattı. İşkolu özgünlüğünden kaynaklı grev kararının etkisi hızla yayıldı. Sonuç olarak THY yönetimi geri çekilmek zorunda kalarak tüm şartları kabul etti.

Bugün yaşanan süreç 2007’nin intikamıdır. THY yönetimi 2007’de hayata geçirmek istediği uçuş güvenliği ve dinlenme şartlarını şimdi yasal gerekçelere sarılarak uygulamadan çekmektedir.

Bu sürecin yarısına kadar genel başkanlık yapan Atilay Ayçin gibi ufuksuz bürokratların kontrolünde parça parça kazanımları kaybedilen, özelleştirme kısılcığında kalan ve mevzileri elinden alınarak güvenceli çalışma şartları her geçen gün tırpanlanan hava çalışanlarının elinde son kalanlar ise sermayenin önümüzdeki dönem saldırı hedefleri arasındadır. Geçmişin kazanımlarını korumak ancak onları yaratan mücadele ruhuna sarılarak sağlanabilir.

T. Kor

İşçilerden dinliyoruz: 16 ton

*“On altı ton yüklersin, ne geçer eline?
Bir gün daha yaşlanırsın, biraz daha borca
batarsın,
İşte bu. Benim ölmeye imkanım yetmez, ruhum
şirket mağazasına rehin.”*

Merle Travis, 1940’lı yıllarda radyolarda çalıp söylüyor ya da Hollywood’da çekilen Western filmlerinde küçük rollerde oynuyor. Babası, amcası ve dedesi maden işçisi olan Travis, bir plak şirketinden gelen “folk şarkılardan oluşan bir albüm yap” teklifini değerlendirir ve 1947’de bir albüm yapar. Albümünde maden işçileri ile ilgili üç şarkı vardır, *16 ton (Sixteen tons)* bunlardan birisidir. Radyo ve televizyonlarda şarkı çalar, FBI’dan radyolara “bu adamın şarkılarını çalmayın” uyarıları gelir. Savaş sonrasında şarkı iyice tutar. Ernie Ford adında bir müzisyen şarkıyı yorumlar ve plağın kapağına koyar, 1955 yılı Amerikan müzik listelerinde on hafta boyunca ilk sırayı alır.

16 ton şarkısı, maden işçileri ile ilgilidir. Maden işçilerini anlatan bir şarkının haftalarca en çok çalınan/dinlenen şarkı olmasını anlamak için Amerikan maden ocaklarına bakmak yeterli:

Aralık 1951, patlama, 119 ölü. Şubat 1952, patlama, 6 ölü. Mart 1952, su baskını, 5 ölü. Mart 1953, patlama, 5 ölü. Kasım 1954, patlama, 16 ölü. Ocak 1957, patlama, 5 ölü. Şubat 1957, patlama, 37 ölü. Eylül 1957, patlama, 6 ölü. Aralık 1957, dam çökmesi, 5 ölü, patlama, 11 ölü. Ekim 1958, iki patlama, 36 ölü. Ocak 1959, su baskını, 12 ölü. Mart 1959, patlama, 9 ölü...

Vicdan ve serbest piyasaya dair bir film

16 Ton, bir hit şarkı olmasının dışında aynı zamanda bir belgesel film: Resim, fotoğraf, desen ve gravürlerin hareketlendirilmesi yoluyla bir metnin seslendirilmesi üzerinden, orijinal hareketli görüntüleri çok az içeren, büyük ölçüde bilgisayar teknolojisi ile oluşturulmuş bir yapım. Metin yazarı, seslendireni ve yapımcısı Ümit Kıvanç filmi için şunu söylüyor: “*16 Ton, insanlık tarihine ironik bir yaklaşım. Bugünkü yanlış hayatımızı neleri nerelerden nasıl çıkartarak inşa ettiğimizi anlatıyor.*” Film, 9 bölümden oluşuyor. Film metnine sadık kalarak filmi okumaya çalışalım.

1: Fitness Yolunda

Aklı icat eden Emmanuel Kant ve David Hume, beyazların yüksek duygulara sahip ve her şeye kâdir, siyahların en azından uşak olarak eğitilebilir, Hintliler’in dalavere konusunda akıllı fakat soyut düşünmeye yeteneksiz, Amerika yerlilerininse tembel, tutkusuz, kof, hiçbir işe yaramaz olduğunu keşfettiler. Tüfek çağına varan Avrupalılar, altın-gümüş çağına geçebilmek için, gidip, henüz tüfek çağına ulaşmamış olanları yok ettiler ya da esir ettiler. Hernando Cortes, Aztek İmparatorluğu’nu, Francesco Pizarro da İnka’ları yok etti. Buna “Keşifler Çağı” adını verdiler. En büyük kâşif, Kristof Kolomb, yerli halktan “boyları posları münasip, iyi hizmetçi olurlar” diye söz eden bir adamdı. Günlüğüne şöyle yazmıştı: “*Yerlileri dikkatle inceliyorum ve altınları olup olmadığını anlamaya çalışıyorum... Bu adalar güzel ve verimli, havası da güzel. Henüz bilmediğim şeyler olabilir ama*



araştırmaya niyetim yok çünkü başka adalar da bulup altın var mı diye bakmak istiyorum.”

Baktılar, varmış!

Sömürgeci fatihlerin silahı tüfek, Sanayi Devrimi’ninki buhar makinesiydi. İnsanlık bugüne kadar karanlıkta el yordamıyla dolaşmış, zamanını boşa harcamıştı. Hâlbuki insanlığın bir kısmı fabrikalarda sakat edilir veya karanlıkta sürünmeye devam ederse öbür kısmı trenle gezebilir ya da buharlı gemilerle savaşılabirdi. Bol bol kömür lâzımdı. Madem dünyanın öbür ucundaki silahsız insanları maden ocaklarına sokmak mümkündü, bunu elbette kendi ülkelerinde de yapabilirlerdi, çünkü parası ve silahı olmayanlar çoktu. Frankie Lane’den dinliyoruz:

Sixteen Tons

2: Bronz Çağı

ABD’de 72 milletten göçmen, yerin yedi kat altında boğaz tokluğuna ter akıtıp can vermekten artık bıkmıştı. 1897 Eylül’ünde işçiler sendika hakkı için Lattimer Ocağı’na doğru yürüyüşe geçti. Şerif, yanındaki silahlı adamlarıyla işçilerin karşısına dikildi ve buyurdu: “Dağılın!” İşçilerin üzerine ateş açıldı, 25 işçi hayatını kaybetti. İngiliz, İskoç, Hırvat, Galli, İtalyan ya da Polonyalı...

1900’lerin başı, küçük bir madenci kasabası Virden, grevde. Patronlar Alabama’dan 200 kadar işçiyi trenlere doldurup Virden’e getirmeye kalktılar, işçiler trene engel olmaya çalıştı, trenden ateş açıldı: Sekiz işçi öldü, kırk işçi yaralandı. Virdenli işçiler silahlarla karşılık verdiler, işverenin silahlı kuvvetlerinden dört kişi öldü. Bir ay sonra ücret artışı ile beraber 8 saatlik işgünü kazanıldı. Virdenliler o dönemi hikaye eden bir anıtı 2006 yılında yaptırıldılar. Jonny Cash’ten dinliyoruz: *Sixteen Tons*

3: Ateşin Bulunuşu

1910’larda, ABD’nin bereketli maden bölgesi Colorado, 28 yılda 1700 ölüyle kazalarda başa oynuyordu, ama henüz liste başı olamamıştı. Demir ve Kömür polisi, 25 ayrı milletten işçiye göz açtırmamaya çalışıyordu. Vardiyalar oluşturulurken, birbirlerinin dilini anlayamayanlar bir araya konuyor, fakat lojmanlarda işçiler kökenlerine göre ayrıştırılıyordu. Şirketler, devlet ödedikleri bir dolar karşılığında

serbest piyasanın silahlı muhafızlarına yeni eleman katabiliyorlardı. İşçilere aslında para ödenmiyordu, marka veriliyordu. Bu markalar, şirket mağazasında geçerliydi, ayrıca kiralarını da şirket lojmanında kaldıkları için şirkete ödüyorlardı. İşçiler greve çıktı, talepleri belliydi: Çıkardığımız kömürü tartacak kişileri biz seçelim (çıkarttıkları kömür kadar ücret alırlardı) Lojmanlardan kovuldular, sendikanın getirdiği çadırlara yerleştiler. Ulusal muhafızlar çağrıldı, çadırlara ateş ettiler, onlarca işçi öldü. İşçiler yılmadı, direnişe devam etti. Katliam basında geniş yer buldu, Wall Street Journal dahi itiraz etti. The Nighthawks’tan dinliyoruz: *Sixteen Tons*

4: Halkla İlişkiler Çağı

Bu çağ, Taş Devri’nden çok ileri bir çağı ifade eder. Şirketlerin bozulan imajı, gazete bültenlerinde itina ile düzeltilecektir. Büyük patron işçilerle beraber madene iner, onlarla konuşur, çocuklarını sever, yemek yer, vesaire. Bütün bunlar gazetelerde yazılır çizilir, fotoğraflar boy boy basılır. Büyük patron aslında işçileri sömüren değil, kasabayı kalkanıran bir “işadamı”dır. Hep dövmek olmazdı, arada öpmekte gerekirdi, halkla ilişkiler çağındaydık. Filmin bu bölümü ne kadarda tanıdık ve “ben bu filmi daha önce izledim” dedirten cinsten değil mi? Kızılordu Korosu söylüyor: *Sixteen Tons*

5: Yüzde Çağı

16 Ton plağını çıkartan Capitol firması bu şarkı sayesinde kârını %33 arttırdı, satışları %25 arttı ve cirosu 21 milyon doları geçti, ama aynı yıl West Virginia eyaletinde ölen bir maden işçisinin eşine 844 dolar 67 cent tazminat ödediler. Ernie Ford’dan dinliyoruz: *Sixteen Tons*

6: Elmas Çağı

Zonguldak, karaelmas diyarıdır. İnsanlar cadde üzerindeki bankamatikten para çekerken maden işçisi yerin 300 metre altında kömür tozunu ciğerlerine çeker. “Uzun Mehmet” adında efsanevi bir kişinin kömürü bulduğuna dair hikayeler anlatılsa da (Zonguldak’ta heykeli bile var) bölge halkı milattan öncesine kadar kömürü tanımaktadır, fakat insanlar

kömüre pek itibar etmemiştir. Avrupa devrimlerle sarsılırken Sultan Abdülmecit’te boş durmamış, Ereğli maden havzasını 1844’te kendi üzerine kaydettirmiştir. 1853 Kırım Savaşı patlak verdiğinde görüldü ki bu kömür oldukça önemli bir meseledir. İngilizler ve Fransızlar bölgeye akın ettiler, liman ve demiryolu inşa ettiler. 1867’de Dilaver Paşa bir nizamname yayınladı. Kömür var, bir şey eksikti: Kömürü çıkartmak için yeraltına inecek insanlar. İnsanlar gönüllü değillerdi. Osmanlı meseleyi bildiği yoldan halletti, padişah buyurdu: *“13 yaşını geçmiş, 50’sine varmamış bütün erkekler madende çalışacak!”* Türkçe’ye yeni bir deyim kazandırılmış oldu aynı zamanda: *“Hayatını karartmak.”* Osmanlı, Cumhuriyet olmuştu ama devlet yine devletti. İlk akla gelen şu oldu: *“Ocakların civarına amele mahalleleri kuralım, işçileri buralarda toplayalım, gözümüzün önünde olsunlar.”* Avusturyalı Prof. Grannig uyardı: *“İşçilerin kendilerini köylü gibi hissetmesini sağlayın, köylü-işçi olsunlar, denetim kurun, sonra kendilerini sanayi işçisi gibi görürlerse başınız ağrır.”* Naziler, Avusturya’yı işgal etti ve Prof. Grannig faşizme olan hasretini biraz olsun gidermiş oldu. Rockapella’dan dinliyoruz: *Sixteen Tons*

7: Yazının İcadı

Zonguldak’ta çalışmak zorunluydu, yani mükellefiyet vardı. İşçiler kaçtılar, yakalandılar, yine kaçtılar. İlhan Berk yazdı: *“Öyle insanlar gördüm ki, ölüm peşlerine düşmeye korkardı... Ya kuyulara iniyorlar ya kuyulardan çıkıyorlardı... Bir düdüğü sesinde bütün şehir ayaktaydı... İkinci bir düdüğe kadar... tıs yoktu. Uyudum uyandım aynı seslerdi... Anladım en kısa ömür insanoğlunundu.”* Baretleri, tulumları ve ellerindeki azık torbalarıyla dünyanın bütün maden işçilerinin birbirine benzediği sanılır, oysa benzeyen yüzlerinin karasıdır. Orhan Veli yazdı: *“Yüz karası değil, kömür karası/Böyle kazanılır ekmek parası.”* Piyasa ekonomisi nihayet bu topraklarda da hayata geçti, artık insanlar zorla maden ocaklarına indirilmiyor. Gazeteler yazdı: *“1500 maden işçisi alımına 40 bin kişi başı vurdu.”* Ruhr Nefesli Beşlisi’nden dinliyoruz: *Sixteen Tons*

8: Radyo Çağı

1956 10 Mart’ı Zonguldak’ta işçiler greve çıktı, hükümet ve sendika ‘kanunsuz’ dedi. 11 Mart’ta Kozlu işçileri ayağa kalktı, barikatları kurdu, köprüyü kapattı. Vali, Ereğli’yi arayarak donanmadan yardım istedi, 12 Mart’ta işçilere ateş açıldı: *Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar* vuruldu. Çatışmalar yoğunlaştı, jetler alçak uçuş yaparak gözdağı vermeye çalıştı. Türk-İş Başkanı radyodan söylendi: *“Bir avuç eli sopalı komünist işçilere içki içirmiş, bu yüzden kurşun yağmuruna göğsünü açarak yürüyorlar.”* 1000 civarında işçi tutuklandı, Türk-İş başkanı henüz *“Süleyman Demirel bu ülkenin medar-ı iftiharındır”* dememişti. Eric Burdon’dan dinliyoruz: *Sixteen Tons*

9: Özgürlük Çağı

Madenci yerin yedi kat dibinde ter döker, terini siler, su içer, kömür tozu yutar, yemek yer, üzülür, sıkılır, hayal kurar, heyecanlanır, öfkelenir, şakalaşır, kısaca yaşar. Maden işçileri ocakta ölmezlerde emekli olurlarsa hastalanır, erken ölürlər. Serbestçe ölürlər. Aşık Mahzuni Şerif bir ezgisinde şöyle der: *“Toptan ölümler madenciler.”* General Electric, maden işçileri için yapılmış bir şarkıyı alır, kadın bedenini de metalaştırarak çektiği reklam filminde kullanır. İşte budur kapitalizmin özgürlük çağı. Frekansınızı bozmayın, sesi biraz daha yükseltin, işçilerden dinliyoruz: *16 Ton*

K. Aras

Hera’da ilk toplu sözleşme

Afyonkarahisar Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Hera Tekstil’de aylarca süren sendikalaşma mücadelesi sonuç verdi.

Toplusözleşmeye göre işçi ücretleri ilk altı ay için yüzde 4, ikinci altı ay için yüzde 4 oranında artırılırken ayrıca ücretlere her ay seyyanen 30 lira aile yardımı, her ay ikişer yevmiye tutarında ikramiye de verilecek.

Fabrikada işçiler arasında kademelendirme yokken imzalanan sözleşme ile işçilere çalıştığı bölüm ve yılına göre kademeli ücret artışları da yapıldı.

Sözleşme ile ayrıca bayram harçlıkları, yol paraları, çocuk yardımı, yılda iki defa olmak üzere gıda yardımı da yapılacak.

Haribo’da örgütsüz grev

Haribo Şekerleri’ni üreten Pamir Gıda’da “örgütlü” Tek Gıda-İş Sendikası, 15 Ağustos’ta işçisiz bir “grev” başlattı.

Almanya merkezli şirket, sendika üyelerini tehdit ederek fabrikaya getirdiği noterle sendika üyesi işçileri üyelikten istifaya zorladı. İşçilerin belgeleri bile okumalarına izin vermeden zorla sendikadan istifa ettiren Haribo patronunun bu tutumunun ardından yasal prosedürü işleten sendika, grev uygulamasını başlattı.

Tek Gıda-İş Sendikası eylemlerini Türkiye ile sınırlı tutmayacağını ve uluslararası sendikal örgütlülüğü de devreye sokarak yabancı tüketiciye de haksızlığı anlatacaklarını belirtti.

Haribo’daki işçisiz grev, patronların örgütlenme düşmanlığını göstermesinin yanında işçilerin sendikaya üye olmasının örgütlülük anlamına gelmediğini, gerçek örgütlülüğün fiili-meşru mücadeleden geçtiğine de işaret etti.

İşçi ölümleri sürüyor!

Patronlar için “yük” olarak görülen işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması yeni işçi katliamlarına kapı aralıyor. Birçok ilde, kölece ve güvencesiz çalışma koşulları işçi ölümlerine ve yaralanmalara neden oluyor.

DİSK’e bağlı Sine-Sen Genel Başkanı Zafer Ayden’in verdiği bilgiye göre, Ramazan Bayramı’nın 2. günü (20 Ağustos) İstanbul Beykoz’da Eflatun Film şirketinin hazırladığı “Şubat” dizisi için set hazırlığı yapan Ergün Makina işçileri İzmit’e dönüş yolunda kaza yaptı. 3 işçi hayatını kaybederken 3 işçi de yaralandı.

Batman’ın Gercüş İlçesi’ne bağlı Hisar Beldesi’nde, bayramın birinci günü elektrik kesintilerini onarmak için çalışan DEDAŞ görevlisi 35 yaşındaki Orhan Yıldız, çıktığı yüksek gerilim hattında akıma kapılarak yaşamını yitirdi. Orhan Yıldız’ın cenazesi savcı ve jandarma incelemesi için bir buçuk saat direkt asılı bekletildi. Ailesi yaşanan iş cinayetini duyup bölgeye geldiğinde cenazesi hala direkt asılıydı.

Slikozis bir can daha aldı

3 yıl önce İstanbul’da çalıştığı bir kot taşlama atölyesinde slikozis hastalığına yakalanan Vedat Yıldırak hayatını kaybetti.

8 yıl önce Bingöl’ün Karlıova İlçesi’ne bağlı Taşlıçay Köyü’nden İstanbul’a göç eden ve kot taşlama atölyesinde slikozis hastalığına yakalanmasının ardından köyüne dönen Yıldırak, Erzurum Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde tedavi görmeye başladı. 29 yaşında ve iki çocuk babası Yıldırak 17 Ağustos günü hayatını kaybetti. Yıldırak’ın ölümüyle birlikte, Taşlıçay köyünde slikozis hastalığından ölenlerin sayısı 8’e, Karlıova ilçesinde ise 15’e yükselmiş oldu.

Madende 1 ölüm

Zonguldak’ta, kömür ocağında meydana gelen “iş kazası”nda yaralanan maden işçisi, tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. 10 Ağustos’ta Gelik beldesindeki özel maden firmasında kömür üretilen galeride yaklaşık 10 metrelik boşluğa yuvarlanarak yaralanan Sadettin Hamarat (32), yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

2 işçi yaralandı

Muğla’nın Dalaman İlçesi’ndeki bir krom madeninde, toprak yığınının kaymasıyla meydana gelen göçüğün altında kalan Mehmet Urhan ve Ahmet Karaöz isimli işçiler, arkadaşları tarafından kurtarılıp hastaneye kaldırıldı. Tedaviye alınan işçilerin sağlık durumlarının iyi olduğu bildirildi.

Bingöl’de Kredi Yurtlar Kurumu’nun 750 kişilik Yüksek Öğrenci Yurdu Sosyal Tesisler ve İdari Binası inşaatında beton dökme sırasında meydana gelen çökmede 6 işçi yaralandı. Yaralı işçiler, Bingöl Devlet Hastanesi Acil Servisi’ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

Antalya Kumluca’da Bağlık Mahallesi Gödene Caddesi’ndeki bir inşaatta çalışan Sezayi Cingöz (51), asansörle inşaatın üst katlarına tuğla taşımaya başladı. Bu sırada Cingöz’ün başına asansörle yukarıya taşınan bir tuğla düştü. Cingöz’ün, olay yerinde hayatını kaybettiği belirlendi.

4+4+4 gerici eğitim sistemi...

Yalanlar ve gerçekler!

Eğitimin gericileştirilmesi doğrultusunda gündeme getirilen 4+4+4 yasalasmıştı. Bu uygulama ile 66 ayı doldurmuş çocukların okula başlamasının önü açıldı. Öte yandan ailelerin uygulamaya yönelik tepkileri artarak devam ediyor. Aileler ilköğretim okullarının İmam Hatiplere dönüştürülmesine ve binlerce öğrencinin okul değiştirmeye mecbur bırakılmasına karşı tepkilerini ortaya koymaya başladılar. Velilerin rahatsızlıklarına rağmen birçok ilköğretim okulu kapatıldı. İmam Hatip ortaokullarının açılmasına hız verildi. İmam Hatip ortaokullarına kayıtlar camilerde yapılmaya başlandı. Bu durum bile gerici saldırganlığın ne denli arttığını kanıtlamak için yeter de artar bile.

Çocukların eğitime 5 yaşında başlaması uygulaması tepkiler üzerine 66 aya, yani 5,5 yaşa yükseltildi. Buna rağmen velilerin tepkileri sürdü. Tepkiler üzerine bakanlık yeni bir manevra yaptı. Çocuğun okula başlamasının fiziksel ve zihinsel gelişimine uygun olmadığının doktor raporu ile saptanması durumunda, rapor alan çocukların okula başlamayabileceklerine dair bir açıklama yaptı. AKP iktidarı bu manevrayla kendisine yönelme ihtimali olan tepkilerin önünü kesmeyi, bireysel arayışların önünü açmayı hedefliyor.

Veliler,

bireysel çözüm tuzağına itilmek isteniyor

4+4+4 uygulaması ile 66 ayı dolduran çocukların ilköğretime başlamasının gündeme geldiği andan itibaren aileler yasaya karşı seslerini yükselttiler. Ülkenin dört bir yanında tepkiler ortaya çıkmaya başlayınca Milli Eğitim Bakanlığı konuya çözüm bulmak yerine aileleri çocuk psikiyatristlerine yönlendirerek zaman kazanmak istedi. Bu manevrada da başarılı oldu.

Milli Eğitim Bakanlığı’nın psikiyatrist manevrasının ardından çocuğunun okula başlamasını istemeyen binlerce aile doktor kapısına dayandı. Bu yıl yeni yasaya göre okula başlayacak olan öğrenci sayısının 600 bin olacağı düşünüldüğünde bu durumun hastanelerde karmaşa, veliler ve doktorlar arasında devasa sorunlar ortaya çıkarması kaçınılmaz olacaktır.

Bir çocuğun çocuk psikiyatri kliniğinde değerlendirilmesinin en az 35-40 dakika sürdüğü sermaye medyası tarafından yapılan haberlerde yer aldı. Bu durumda 600 bin ailenin randevu alması, çocuğunu muayene ettirip ardından da rapor alması aylarca sürebilir. Okulların açılmasına bir aydan daha az zamanın kaldığı düşünüldüğünde, ailesi istemediği halde birçok çocuk okula başlamak zorunda kalacaktır.

Çocuk psikiyatrları yaptıkları açıklamalarla çocuğun zihinsel, fiziksel, sosyal ve psikolojik olarak okula hazır hale gelmesi için en az 72 ay gerektiğini raporlarla ortaya koymuşlardır. Bu bilimsel araştırmalar dışında kalacak çok az çocuk vardır. Yine çocuk psikiyatrları çocukların gelişimlerini tamamlanmadan ilkökul 1. sınıfa başlamaları durumunda ruh sağlıklarının bozulacağına dair pek çok açıklamada bulunmuşlardır. Küçük yaşta okula başlayanlarda ayrılık kaygısı rahatsızlığı görülme riski, altı yaşında ilkökula başlayan çocuklara göre daha fazla olduğu da uzmanlar

tarafından belirtilmektedir. Özellikle bu çocuklar okul öncesi eğitim almadılarsa risk daha da artmaktadır.

Uzmanlar beş yaşından önce el-göz koordinasyonunun, ince motor becerilerin, işlemsel düşüncenin tam gelişmemiş olması, soyut düşüncenin yetersizliği ve dikkati sürdürmedeki güçlükler nedeniyle bu yaştaki çocuklar öğrenme becerilerinde zorlanacaklarını belirtiyorlar. Bu yaştaki çocukların okulda belli seviyede başarı elde etmekte zorlanmaları gelişimsel açıdan normal olmasına karşın okul programları kapsamında beklenen kazanımları karşılamamaları nedeniyle, başarısızlık damgası yiyecekleri ve gereksiz olarak ‘**zeka geriliği**’, ‘**öğrenme güçlüğü**’ veya ‘**dikkat eksikliği**’ olduğu gibi tanımlara maruz kalacakları da aynı uzmanlar tarafından ortaya konulmaktadır.

4+4+4 ile gerici-dinsel eğitimin egemen kılınmak hedefleniyor

Milli Eğitim Bakanlığı eğitimde dinsel gericiliği egemen kılma anlayışını perdelemeye çalışmaktadır. Bu doğrultuda imam hatip ortaokulları ile diğer okullar arasında zorunlu dersler anlamında bir farklılık olmayacağı, farklılığın seçmeli derslerde olacağı yalanına sarılmaktadır. Oysa imam hatiplerin orta bölümlerinin açılması “**bilimsel ve pedagojik gerekçeler**” ile değil; tamamen dinci partinin kendi gerici yaklaşımının ürünüdür.

AKP iktidarı seçmeli dersler üzerinden dindar gençlik, dindar nesil hedefine ulaşmayı amaçlamaktadır. Din dersi üzerinden bugüne kadar birçok ayrımcı uygulama yaşandı. 4+4+4 yasası ile çok daha fazla ayrımcı yaklaşımın önü açılmış oldu. Eğitim sistemi, tam da dinci parti şefinin söylediği gibi “dindar nesil yetiştirmek” anlayışıyla yeniden dizayn edilmesinin önündeki yasal engeller kalktı. Milli Eğitim Bakanlığı, her ne kadar Kuran-ı Kerim ve Hz Muhammed’in Hayatı derslerinin seçmeli olduğunu iddia etse de özellikle taşrada söz konusu derslerin “**zorunlu seçmeli**” hale gelmesi kaçınılmaz hale geldi.

4+4+4 yasası ile seçmeli dersler üzerinden “Bireylerin demokratik hak ve taleplerine sınırlama değil, seçme hakkı sağlayarak bireylere ilgi, istek ve yeteneklerine uygun bir eğitim alma imkanı tanıdığı” iddia edilse de yasa ile öğrencinin ilgi ve yeteneklerine sınırlama getirilmiştir.

Zorunlu seçmeli din dersleriyle, eğitimin her kademesinin imam hatipleştirilmesi hedeflenmektedir.

4+4+4 zorunlu eğitim yeni sorunların önünü açıyor

Milli Eğitim Bakanlığı, 4+4+4 düzenlemesi ile zorunlu eğitimin 12 yıla çıkarıldığını iddia etse de ilk dört yılın ardından kesintili eğitimin başlaması, zorunlu eğitimin 4 yıla indirilmek istendiğinin açık kanıtıdır. Bir taraftan örgün eğitimin 12 yıl zorunlu olacağı iddia edilirken, diğer taraftan lise eğitiminin örgün eğitim dışına çıkarılması büyük bir çelişkinin daha doğrusu yalanın göstergesidir. Çocukların son dört yıllık eğitimde örgün eğitimin dışına çıkarılarak diploma almasının önünün açılması, kız çocukları ve yoksul halk çocukları için kader olarak dayatılmaktadır. Bu sistemde örgün eğitimle ilişkisi ilk kesilecekler yoksul halk çocukları olacaktır.

Meslek ortaokullarının açılması ile birlikte çocuk emeği sömürüsü artacaktır. Kamuoyunda “torba yasa” olarak bilinen yasa ile çıraklık yaşının 11’e indirilmesi, işyerlerinde çalıştırılacak stajyerlere getirilen sınırlamanın kaldırılması, ağır ve tehlikeli işlerde çalışma yaşına getirilen sınırlamanın İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası ile kaldırılması bu sömürüyü yaygınlaştıracaktır.

Erken yaşta örgün eğitimden koparılan kız çocukları hızla cinsiyetçi işbölümünün gereği olan işlere yönelecektir (Ev işleri, yaşlı bakımı, çocuk bakımı vb.). Ve tabi ki bacasız fabrikalarda (Ev eksenli işler, merdiven altı atölyeler) çocuk kadın emeği her zaman yer bulacaktır. AKP iktidarı 4+4+4’ün yaratacağı mağduriyetlere yönelik tüm eleştirilere ve itirazlara kulağını tıkamıştır.

AKP iktidarı 4+4+4 yasasının öğrencilerin, öğretmenlerin ve velilerin mağduriyetine yol açmayacağı üzerinden açıklamalarda bulunmuştu. Ancak yasa daha şimdiden binlerce öğretmeni mağdur etmiştir. İlkokul-ortaokul ayrımının bir sonucu olarak çok sayıda sınıf ve bazı branş öğretmenleri norm fazlası durumuna düşmüş, ek ders alma hakkından mahrum edilmişlerdir. İlkokullarda 5 sınıflı okutacak öğretmenler fazlalık haline gelmiş, öğretmenlerin haftalık ders yükü artmıştır.

Çocuk işçiliğin önünü açan, çocuk gelinliğe davetiye çıkaran, her düzeyde eğitimin tamamen gericileştirilmesi saldırısının ifadesi olan, eğitimin piyasalaştırılmasının önündeki tüm engelleri kaldıran 4+4+4 yasasının boşa çıkarılması işçi ve emekçilerin birleşik devrimci, politik mücadelesiyle mümkün olabilir. Çözüm tüm sorunların olduğu gibi 4+4+4 yasasının da kaynağı olan kapitalizme, burjuva sınıf devletine karşı mücadelenin yükseltilmesindedir.



Hacıbektaş şenliklerinin gösterdikleri...

49. Ulusal, 23. Uluslararası Hacı Bektaş-i Veli Anma törenleri gerçekleştirildi. Son yedi yılda olduğu gibi bu yılki Hacıbektaş Şenlikleri'nde yine "devlet Aleviciliği"nde ifadesini bulan anlayış öne çıktı. 15 Ağustos'ta başlayan ve 18 Ağustos'a kadar süren paneller ve resmi açılış programı bu yalın gerçeği doğrular nitelikteydi.

Alevi Bektaşî Federasyonu'nun geçen yıl başlayan ve bu yıl daha da belirginleşen Belediye Başkanı ve şoven anlayışıyla uzlaşma eğilimi üzerinden bir dizi yeni örnek ortaya çıktı. Geçen yıl Alevi Bektaşî Federasyonu yayınladığı açıklama ile törenlere kitlesel katılım çağrısı yapmıştı. Öte yandan Hacıbektaş Belediyesi'nin 15 Ağustos'ta yapacağı "Değerlendirme Toplantısı'na" katılacağını ifade etmişti. ABF bu defa da belediye başkanın örgütlediği panellerde boy gösterdi. Alternatif program örgütlemekten kaçındı. Dahası ırkçı İzzettin Doğan'ın başında bulunduğu Alevi Vakıflar Federasyonu ile ortak basın açıklaması yaptı.

Şenliklerin içinin boşaltılması ile kültürel-sanatsal etkinliklerdeki kısırlaşma çizgisi bu yıl da devam etti. 4 gün süren Hacıbektaş Belediyesi'nin şenlik programı nitelik açısından son derece zayıftı. Hemen hemen verilen her hizmeti rant kapısına çevirme yaklaşımı bu yıl daha da belirginleşti.

Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu şenliklerin siyasal ve ideolojik içeriğini, daha önceki yıllarda İP ile birlikte şekillendirmeye özen göstermişti. CHP'ye katıldıktan sonra Ergenekon operasyonlarının basıncı altında İP ile arasındaki mesafeyi bilinçli olarak açtı. Bu yıl yerel seçimlerde yeniden aday olma hesabıyla CHP lideri ve milletvekillerine özel olarak ilgi gösterdi.

İlk olarak şenliklerin içeriğini boşaltmaya çalışan belediye, hiç vakit kaybetmeden bu boşluğu dini öğelerin pazarlandığı bir rant alanına çevirmeye girişti. Kitlelerin maddi ve manevi değerleri dahil olmak üzere her şeyin metalaştırılması çerçevesinde şenliği inanç turizmüne çevirme çizgisi sürdürüldü.

Tabloyu tamamlayan başka bir gerçeklik ise, her yıl *Cumhuriyet* gazetesinin "Hacıbektaş Gönüllüleri" adı altında yürüttüğü belediye destekli çalışmanın emaresinin kalmamasıydı. Son yedi yıldır *Cumhuriyet* gazetesi şenliğe katılanlara bedava dağıtılırken, belediye başkanının oportünist, AKP hükümetine şirin gözükme tutumu nedeniyle *Cumhuriyet* gazetesinin bedava dağıtılması uygulamasına son verildi.

Devrimci yayınların sergilendiği standların izole edilmesi çizgisi sürdürüldü. Stand yerleri yine şenlik alanının uzağındaydı. Komünist ve devrimci yayınlar üzerinde bu yıl da tecrit uygulanmaya çalışıldı.

15 Ağustos panelinde yaşananlar ...

15 Ağustos'ta düzenlenen panel, "Yeni anayasa çalışmaları çerçevesinde Alevi-Bektaşîler'in görüş ve düşünceleri" başlığıyla gerçekleştirildi. Hacı Bektaş Veli Kültür Merkezi'ndeki toplantıda açılış konuşmasını Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu yaptı. Türkiye'de bir kimlik sorunu "olmadığını" savunan Ali Rıza Salmanpakoğlu, anadilde eğitim tartışmalarının yanı sıra olduğunu iddia etti. Tekke ve zaviyelerin kaldırılmasıyla ilgili yasayı



devrim olarak niteledi. Üniter devlet yapısı ve laiklikten vazgeçilemeyeceğini belirterek konuşmasını tamamladı.

Ali Rıza Salmanpakoğlu yaptığı bu konuşmayla Alevileri, Kürtleri yok sayan tekçi burjuva kemalist anlayışı sahiplendi. Kemalist burjuvazinin tarihsel geçmişini, Alevilere ve Kürtlere yönelik katliamlarını destekleyen bir yaklaşım ortaya koydu.

Panelde söz alan Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı Selahattin Özel, yeni anayasanın farklı kimlikleri, ötekileştirmeyen ve de tekçi devlet anlayışından uzak olması gerektiğini belirtti.

16 Ağustos resmi programı...

Saat 10.00'da başlayan geleneksel açılış töreni Nevşehir Valisi'nin konuşmasıyla başladı. Birlik ve beraberlik çağrısı yapan vali Aleviler'in demokratik taleplerine ilişkin olarak tek cümle konuşmadı. İlçe kaymakamı da benzer bir konuşma yaptı.

Hacıbektaş Belediye Başkanı Aleviler'in *Cumhuriyet* sayesinde birçok kazanım elde ettiğini belirtti. Aleviler'e yönelik Malatya'da yaşananları gerici hedef almakla yetinerek eleştirdi. Malatya Sürgü'de yaşananlara ilişkin olarak devlet erkanından gelen, linç girişimcilerinin sırtını sıvazlayan açıklamaları eleştiren tek bir cümle kurmayarak Alevilere yönelik katliamların devletle olan bağına karartma çizgisini sürdürdü.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız alanda toplanan yaklaşık 10 bin kişilik kitlenin "yuh" sesleri arasında çok kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Taner Yıldız konuşmasında Alevi çalıştaylarında elde edilen sonuçların "devrim niteliği"nde olduğunu belirtti. Birlik ve beraberlik çağrısında bulundu. Taner Yıldız'ın Alevi çalıştaylarını övgüye konu eden sözleri Aleviler'in tepkisine yol açtı.

Yoğun alkışlar arasında konuşmasına başlayan düzen partisi CHP'nin seçici Kemal Kılıçdaroğlu, AKP

hükümetinin icraatlarını eleştirdi. Suriye ile savaş noktasına gelinmesini AKP hükümetinin beceriksizliğine bağladı. Yurtta barış, dünyada barış için çalışacaklarını ilan etti. Konuşması boyunca iç ve dış politikadaki tüm sorunların nedeni olarak AKP'yi işaret eden Kemal Kılıçdaroğlu Dersim tartışmalarını Atatürk'e açılmış savaş olarak niteledi. Konuşmasının son bölümünde dostluk ve barış çağrısında bulundu.

Resmi açılış töreninde Hacı Bektaş Veli Dostluk ve Barış Ödülü Rıza Zelyut'a verildi. Ödülün Rıza Zelyut'a verilmesine alanda bulunan kitlenin bir kısmı tepki gösterdi. Zira Rıza Zelyut tescilli bir faşisttir. Seyit Rıza'ya eşkiya diyerek saldırı, Dersim'de isyan yapıldı diyen ve Aleviliği Türklüğe bağlayan birisidir. MHP'nin Yeniçağ TV'sinde program yapan faşist Rıza Zelyut ömrünü Türk-İslam sentezine paralel, Türk-Alevi sentezi yaratmaya adanmış. Kürt ve Kızılbaş Aleviliği'ni yok etmek için çaba sarf etti. Bu ödülü böylesi bir faşiste veren belediye yönetimi, sergilemeye çalıştığı değişim oyununun nedenli boş olduğunu kanıtladı.

Şenlikler ve ilerici, devrimci siyasal yapılar

Sermaye devleti bu yılki etkinliklere yönelik ilerici ve devrimci etkiyi sınırlamak için özel bir çaba harcadı. Günler öncesinden "güvenlik" gerekçesiyle ilçenin giriş çıkışları tutuldu. Belediye Başkanı tarafından her şeyin sorumlusu olarak gösterilen sınıf devrimcileri bu yıl da yakın takibe alındı.

Diğer taraftan Hacıbektaş Şenlikleri'ne devrimci yapıların müdahalesinin zayıflığı bu yıl da sürdü. Geçen yıl etkinliklere katılan DHF, bu yıl tanıtım standı bile açmadı. Bir bütün olarak devrimci hareketin politik müdahalesi gözlenmedi.

Geçen yıl reformist yapılardan TKP ve EMEP tanıtım standı bile açmamıştı. Bu yıl TKP Ekim ayında çıkaracağı günlük gazeteyi, dolayısıyla kendi gündemini öne çıkaran bir müdahalede bulundu.

Günlük gazetenin tanıtımı çerçevesinde ses cihazını ve günlük gazeteye ilişkin tanıtım bildirisini yaygın olarak kullandılar.

Şenliğin ikinci günü tanıtım standı açan Halkevleri 4+4+4'ü protesto eden imza kampanyası üzerinden bir faaliyet yürüttü. Konuya ilişkin olarak el ilanları dağıttı. Ayrıca bir imza kampanyası düzenledi.

Komünistlerin şenliklere müdahalesi

Sınıf devrimcileri Alevi örgütlerinin başına çöreklenmiş ağaların gerçek konumunun anlaşılması açısından da özel bir çaba gösterdiler. Komünistler ayrıca Hacibektaş şenlikleri konulu bildirilerin dağıtımı ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirdiler. Suriye savaşı, kıdem tazminatlarının gasp edilmesi ve faşist saldırılara karşı mücadele çağrısını binlerce Alevi emekçiye taşıdılar. Tanıtım standı açtılar. Standı ziyaret eden emekçilerle düzenin saldırıları ve saldırılara karşı mücadele üzerine verimli tartışmalar yürüttüler.

Komünistler bölgedeki güçlerini çalışmaya kattılar. Dahası Şenliğin birinci günü saat 17:30 da Hacibektaş Kültür Merkezi önünde bulunan alanda bir etkinlik düzenlediler. Etkinlik Suriye'ye yönelik savaş tehdidine karşı mücadele çağrısıyla başladı. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Grubu etkinlikte bir saat boyunca halk türküleri ve marşlar seslendirdi.

Etkinlikte BDSP adına yapılan açıklamada işçi ve emekçiler savaşa karşı mücadeleye çağrıldılar. Aleviler'in talepleri için verdikleri mücadeleyi boğmak için çaba gösteren, kirli savaşı daha da derinleştirirken açılımdan bahseden AKP iktidarının Kürt halkına saldırıda sınır tanımadığı, sokak infazları ve tutuklama terörünün sürdüğü belirtildi.

BDSP açıklamasında ramazan orucu tutmamaları nedeniyle Aleviler'in sürekli olarak ötekileştirildiği, horlandığı, baskılara ve şiddete maruz kaldığı, Sürgü Beldesi'nde yaşananlar bu bildik gerçeğin yeni bir örneği olduğu ortaya kondu. Aleviler hak ve özgürlükleri için sermaye devletine karşı mücadeleye çağrıldı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlik boyunca "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları emekçiler tarafından haykırıldı.

Sınıf devrimcileri yaptıkları müzik etkinliği ve basın açıklamasıyla bağımsız devrimci sınıf politikası çerçevesinde önemli bir adım attılar.

Bu yıl tüm kısıtlı olanaklara rağmen şenliklere anlamlı bir müdahalede bulunan sınıf devrimcileri, düzenin saldırılarının yoğunlaştığı böyle bir dönemde gericiliğin dikkatini çeken, geçen yılları aşan bir çalışma yürüttüler. Daha fazla emekçi ile buluşmayı başarabildiler. Önceki yıllara göre Hacibektaş yerinde politik etkilerini daha da artırdılar.

Kayseri BDSP



Hacibektaş'ta BDSP etkinliği

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 16 Ağustos günü Hacibektaş Kültür Merkezi önünde coşkulu ve kitlesel bir etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik, Suriye'ye yönelik savaş tehdidine karşı mücadele çağrısıyla başladı. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun da devrimci türkü ve marşlarla yer aldığı etkinlikte halk türküleri ve marşları seslendirildi.

Etkinlikte **BDSP** adına yapılan konuşmada, işçi ve emekçiler savaşa karşı mücadeleye çağrıldı. BDSP sözcüsü şöyle konuştu: "Suriye'ye yönelik savaş tehditleri artıyor. Emperyalist savaşa destek veren AKP iktidarı ekonomik ve sosyal yıkımı derinleştiriyor. İçerde Kürt halkına, Alevilere yönelik faşist saldırganlık büyüyor. Malatya'da Alevilere yönelik saldırılar bunun örneğidir. Tırmandırılan kirli savaş ırkçı-faşist saldırganlık bunun göstergesidir"

BDSP sözcüsü yaptığı konuşmada, AKP iktidarının, talepleri için mücadele veren Alevilerin mücadelesini boğmak için çabaladığını ifade etti.

Alevilere yönelik katliamlara değinen BDSP sözcüsü, devletin tarihinin Alevilere yönelik katliamlarla dolu olduğunu hatırlatarak 12 Eylül öncesinde gerçekleştirilen Maraş ve Çorum katliamlarında icracı rol oynayan gericiler ve faşistlerin devlet tarafından korunduğunu ifade etti.

Sivas Katliamı sonrasında dönemin devlet erkanından gelen açıklamalarda da katliamın inkarı ve katiller sürüsünün sahiplenilmesi anlayışının öne çıktığını sözlerine ekleyen BDSP temsilcisi, Alevilere yönelik faşist saldırılara karşı topyekûn mücadele etme çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / Hacibektaş

Kurfalı'da faşist provokasyon

İstanbul'un Kartal ilçesi Hürriyet Mahallesi'nde (Kurfalı), 21 Ağustos sabaha karşı faşist-gerici bir grup tarafından Alevi emekçilerin evlerine mavi boyayla çarpı işareti konuldu.

Bunun üzerine Sivas Yıldızeli Yağlıdere Köyü Derneği toplantı yaparak mahalle ve çevre mahallelerde bulunan derneklerin başkanlarını toplantıya davet etti. 9 dernek başkanının katıldığı toplantıya 23 Ağustos günü Yağlıdere Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği önünde basın açıklaması yapılması kararı alındı.

Kızıl Bayrak / Kartal



20 Ağustos 2012 / Kurfalı

TTB, çocukların yanında



Milli Eğitim Bakanlığı'nın "4+4+4 Eğitim Sistemi"nde yaşanan sorunları doktor raporu ile çözmeye çalışmasının ardından, şimdi de Sağlık Bakanlığı raporların kamu ve üniversite hastanelerinden alınması yönünde yaptığı kısıtlamayla durumu iyice karmaşık hale getirdi. **Türk Tabipleri Birliği (TTB)** Merkez Konseyi, sorunların doktor raporu ile çözülemeyeceğini belirtti.

TTB, "4+4+4 Eğitim Sistemi"nde yaşanan sorunlar ve Milli Eğitim ve Sağlık Bakanlıkları'nın bu sorunların çözümünde hekimler ile velileri zor durumda bırakan tutumuna ilişkin Ankara'daki merkez binasında basın toplantısı düzenledi.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan, TTB İkinci Başkanı Prof. Dr. Gülriz Erişgen, TTB Genel Sekreteri Dr.

Bayazıt İlhan ve TTB Merkez Konseyi üyesi Dr. Osman Öztürk'ün katıldığı basın toplantısında, 4+4+4 sisteminde yaşanan sorunların eğitimsel sorunlar olduğu ve doktor raporu ile çözülemeyeceği vurgulanırken, "Eğer istenen raporsa, Türk Tabipleri Birliği'nin bu açıklaması yaşları 66-72 ay arası olup okula başlaması beklenen 600 bin çocuğumuzun tamamına verilmiş rapor anlamına gelmektedir" denildi.

Sağlık Bakanlığı'nın da Milli Eğitim Bakanlığı'nın yardımına koştuğunu söyleyen TTB, 1219 sayılı tababet ve Şuabatı Sanatlarının Tarzı İcrasına Dair Kanun uyarınca bir kişinin beden ve ruh durumu hakkında, bu yasa gereğince hekimlik yapma yetkisi olan tüm hekimlerce rapor düzenlenebileceği açıkken 6 Ağustos günü yayınlanan "Duyuru" ile 66 ay ve üzeri çocuklara verilecek raporların kamu ve üniversite hastaneleriyle kısıtlandığına dikkat çekildi.



Mücadele Postası

Mihri Belli mezarı başında anıldı



Mihri Belli ölümünün birinci yıldönümünde mezarı başında anıldı.

Geçen yıl 96 yaşında hayatını kaybeden Mihri Belli için, ölümünün birinci yılında mezarı başında ailesi ve ilerici güçler tarafından anma yapıldı.

Anma programı Sosyalist Yeniden Kuruluş sözcüsü Kadir Akın'ın kısa konuşmasıyla başladı. Akın şunları ifade etti: "Buraya onu hem anmaya hem de mücadelemizin geldiği noktayı ona anlatmaya geldik."

Anma programı yapılan konuşmalarla devam etti. İlk sözü Sosyalist Parti Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Kâhya aldı. Kâhya konuşmasında şunları söyledi: "Devrimci mücadeleye katılmamızda Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın ve Mihri Belli'nin önemli bir yeri var. Bu düzenin ancak devrimle değişeceğine inanıyordu. Üçüncü özelliği ise birlikteliği oluşuydu, o her zaman sosyalistlerin birliğini savunmuştur".

Sosyalist Yeniden Kuruluş sözcülerinden Halit Elçi de söz alanlardan biriydi. Elçi, Mihri Belli'nin ilerleyen yaşına rağmen kimliğinden ödün vermediğini vurguladı.

Anmada son konuşmayı eşi Sevim Belli yaptı. Sevim Belli konuşmasında şunları ifade etti: "Onu anmanın en iyi yolu daha iyi bir dünya için mücadele etmekten geçiyor. O da sizden bunu isterdi".

Anma töreni Mihri Belli'nin çok sevdiği Yunanistan Halk Kurtuluş Ordusu marşı olan E.L.A.S. marşının hep birlikte söylenmesiyle sona erdi.

Şerzan'ın infazı 'olası kast'



Polis terörü sonucu ölen Şerzan Kurt'un duruşması 17 Ağustos günü Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşma savcının mütalayı okumasıyla başladı.

Savcı mütalasında Şerzan Kurt'un 'olası kast' ile öldürüldüğünü belirterek katil polis Gültekin Şahin için ömür boyu hapis cezası istedi. Savcının mütalasından sonra Şerzan'ın avukatlarından Mustafa Rollas savcının 'olası kast' iddiasını eleştirdi, katil Şahin'in kasten adam öldürmeden cezalandırılmasını talep etti.

Katil Gültekin Şahin'in avukatları ise kanunların uygulanması konusunda müvekkillerinin polis olması sebebiyle hakimden kendilerine ayrıcalık göstermesini istedi. Sanık Şahin ise çarpıtmalarla mahkemeyi sabote etmeye çalışırken önce bu olayı teşhir eden Radikal gazetesine daha sonra Aydın Erdem'i öldürdüğü iddiasıyla PKK'ye sataştı.

Hakim ise bir sonraki duruşmanın karar duruşması olduğunu belirterek, duruşma tarihini 7 Eylül olarak belirledi.

Duruşmadan sonra basın açıklamasına geçildi. İlk sözü alan BDP Urfa Milletvekili İbrahim Binici olayların net olduğunu, fakat yargının bir türlü net olmadığını belirtti. Binici'nin ardından sözü Avukat Mustafa Rollas aldı. Rollas konuşmasında burjuva medyanın bu işi yalnız bıraktığını belirterek, medyadan daha ilgi beklediklerini belirtti.

Basın açıklamasını Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi örgütledi. Eylemde "Katil polis hesap verecek!", "Polis vuruyor devlet koruyor!", "Şehid namırın", "yaşasın halkların kardeşliği!" ve "Şerzan için adalet Şerzan için kardeşlik!" sloganları atıldı.

İşçi düşmanlığını sahiplendiler

İşten atma saldırısı ve işçi düşmanlığına karşı direnişini sürdüren Cansel Malatyalı'nın maruz kaldığı polis saldırısı ve İMO yönetiminin emek düşmanı tutumu DİSK, KESK ve TTB tarafından da sahiplenildi.

Direnişinin 164. gününde, İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Genel Merkezi'ne pankart asmak isterken İMO yöneticilerinin talimatı ile polis tarafından gözaltına alınan Cansel Malatyalı'nın eylemini "kınayan" DİSK, KESK ve TMMOB yönetimleri "İMO yönetiminin yanında olduklarını" belirttiler.

"Kolay yaratılmayan bu mevziler onlarca yıldır siyasi iktidarların bütün saldırılarına rağmen ayakta kalmış, geçmişten bugüne bedeller ödemiştir" denilen DİSK açıklamasında Malatyalı'nın eylemi TMMOB ve İMO'ya dönük saldırı olarak nitelendirildi.

Eylemi, "bir grup tarafından yapılan çirkin saldırı" olarak göstermeye çalışan TTB Merkez Konseyi ise eylemcilerin cezalandırılmasını istedi.

İMO İdari Binası'nın içerisine 'zorla' giren grup tarafından tahrip edildiğini iddia eden KESK Yürütme Kurulu da açıklamasında "Emek ve demokrasi güçlerinin binalarına saldırıyı hiçbir gerekçenin haklı gösteremeyeceği" ifadesine yer verdi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CMYK

**Kapitalizm savaş, sömürü,
barbarlık düzenidir!**

**Gerçek barış
sosyalizmde!**